Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL. 25 Eylül 1993 Sayı: 64

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Oligarşi "bitirme"yi hedefliyor; infaz, kayıp, katliam politikası tırmandırılıyor

HALK KAZANACAK

- Oligarşi başta Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi olmak üzere halklarımızın özgürlük mücadelesini, devrimci-yurtsever örgütlenmelerini yok etmeyi hedefliyor. Emperyalist efendileriyle, Ortadoğu geriliğiyle görüşerek, sivil faşistleri, gericileri devreye sokarak halka karşı açtığı savaşta cephesini genişletmeye çalışıyor.
- Halkın mücadelesini bitirmeyi ne ülkemizde, ne de dünyanın başka bir ülkesinde hiçbir egemen sınıf iktidarı başaramadı. Türkiye oligarşisi de Kohl'lerin, Clinton'ların, Esat'ların tam ve açık desteğini alsa da, tüm sivil faşistlere resmi üniforma giydirse de, bunu başaramayacaktır. "Kirli savaş", "topyekün savaş" değil, gerilla kazanacaktır. Oligarşinin kentlerde ve dağlarda tırmandırdığı terör, yurtsever hareketin ve devrimci hareketin mücadelesini, eylemlerini engelleyemiyor. Eylemler halklarımıza "kirli savaşa" karşı direnmenin ve kurtuluşun yolunu gösteriyor
- DEP yanılgılarına son vermelidir...
- Hozat'ta katliam... Ovacık'ta operasyon...
- Dersim, gehitferini yaşatıyor..

Cenazelerinizde bile görülmekten korkuyorsunuz!

- Burjuva basın saşılacak bir çabayla Devrimci Sol tarafından cezalandırıldığı açıklanan Emekli Albay Faruk Çelebioğlu'nun "kadın meselesi" yüzünden öldürülmüş olabileceğini kanıtlamaya çalışıyor. Oligarşi devrimci eylemleri bulandırmak, etkisini kırmak için yalana sarılıyor.
- Yine bir süre önce Devrimci Sol tarafından cezalandırıldığı açıklanan MİT'çi Recep Silo'nun cenazesi burjuva basın dahil herkesten gizlenerek kaldırıldı. Törene katılanlar fotoğraflarının basında çıkmasından korkuyorlardı. "Bitti", "belini kırdık" dedikleri güçtü onları korkutan.
- Albayın cenazesi de aynı akıbete uğradı. Şaşaalı törenler yapılmadı. Çünkü cenaze töreni bile olsa, basında, TV'de yer alacak her haber, fotoğraf ve görüntüleri yalnız ve yalnız onların korkularını büyütecekti.

Özelleştirmeye ve İşçi Kıyımına Karşı Mücadele Komitelerinde Birleşelim

ÖZELLEŞTİRME KİME HİZMET EDİYOR-Özelleştirme emekçilerin ürettiği değerlerin kapitalistlerce pervasızca yağmalanmasıdır. Böyle olduğu içindir ki, iktidar özelleştirmeleri yalanlarla, demagojilerle gerekçelendirmeye çalışıyor.

KİTLER VE ÖZELLEŞTİRME-"Zarar ediyor" gerekçesiyle satılığa çıkanlan KİT'ler gerçekte en kârlı olanlardır. TPAO, PTT, DHMİ, Tekel, Etibank vb... Rakamlar iktidarı yalanlıyor... Özelleştirmenin "vatanı" İngiltere'dek gelişmeler de yalanlıyor iktidarı.

ÖZELLEŞTİRME VE İŞÇİ KIYIMINA KARŞI MÜCADELE-Patron devlet de olsa, Koç da olsa sömürü çarkı emekçiler aleyhine dönecektir. İşçi kıyımlarını önlemek, haklarımızı korumak için tek seçeneğimiz örgütlenmek ve mücadele etmektir. Özelleştirmeye ve İşçi Kıyımına Karşı Mücadele Komiteleri iktidarın özelleştirme politikasına karşı emekçilerin barikatıdır.

MERHABA

Gazetemizde yapılan değişiklikler, bürolarımıza yapılan baskılar, hakkımızda açılan davaların takibi, 63. sayımızın toplatılması yine gündemimizin değişmeyen konularıydı.

Şimdiye kadar polis baskınlarına, gözaltılarına, talanına alışığız da böylesine pek değil. Geçtiğimiz hafta 20 Eylül günü Samsun büromuz kimliği bilinmeyen (!) kişilerce arka giriş kapısı kırılarak talan edildi. Büroda bulanan gazete paraları alındı. Bu işin birinci elden sorumlularının kim olduğunu tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok. O yüzden kimliği bilinmeyen malum şahıslara biraz daha "cesaret" diyoruz.

Sıvas muhabirimiz Erkan Geçer ve kardeşi özel sayı dağıttıkları gerekçesiyle gözaltına alındılar. Gözaltına alınan muhabirimiz Geçer ve kardeşi, Kayseri DGM Savcılığı'ndan serbest bırakıldılar. Direnme gücümüzü, başarma azmimizi kırmak isteyenler bunu başaramayacaklar. Her yapılan saldırı, her baskın bize Mücadele'ye daha sıkı sarılmamızın gereklerini öğretiyor. Karşılaştığımız zorluklar karşısında Mücadele'yi inatla kavrayacağız ve ileriye taşıyacağız.

Geçen sayımızda okurlarımızın karşısına gazetemize renk katacağına inandığımız küçük bazı yeniliklerle çıktık. Bu yenilikler Kürdistan sayfalarımızdaki Rêber ile burjuva basını konu aldığımız 9. Sütun köşeleri.

"Rêber: Yol gösteren, öncü... Dost kim, düşman kim bilen, hedefe giden yolda önde yürüyen. Emekçi halkların özgürlük yürüyüşünde öncü. Devrimin engebeli dolambaçlı sarp yolunda Rêber..."

Büyük bir anlamı olan halkların geleceği, umudu, kavgası kısaca her şeyi. Devrim yolunda halkı sarıp sarmalayandır Rêber...

9. Sütun her sayımızda değişik konularla okurlarımızla buluşacak bir köşe. Köşemizde daha çok burjuva basınla ilgili yazılarımız yer alacak. Son günlerde temiz toplum, temiz basın kampanyası almış başını gidiyor. Bu kısımda yer vereceğimiz yazılar kendini pürü pak gören "temiz" basının "temiz" kalemlerini anlatmayı hedefliyor. Burjuva basının 8 sütuna sığdırdığı bunca ahlaksızlığı, yalanı ve asparagas haberciliği onların yazamadıklarını 9. Sütun'da yazacağız.

Yaşamın her alanında toparlanma ve atılımı yaşamaya başladık. Devrimci adalet eski gücüne kavuşmaya başladığı gibi, gerilla mücadelesi yaygınlaşıyor. Emekçi halk artık bugün yaşadığı gibi yaşamak istemiyor ve düzen partileri dışında kurtuluşlarını sağlayacak alternatifi arıyor. Bunu sağlamak devrimcilerin görevi. Düşman ise büyük bir telaşı yaşıyor ve her önüne gelenden medet umuyor. Sayfalarımızda gelişmeleri, mücadeleyi daha iyi vermeyi hedefliyoruz. Bunu başaracak gücümüz ve inancımız var. Bunun için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

Çok daha zengin kolektif bir gazetede buluşmak dileğiyle...

OKURDAN

Nice sarp yerden geçildi buraya kadar... En zorlu sınavlardan geçtik, en çetin barikatları aştık... '78'de başlattığımız yürüyüşümüzü ölüm oruçlarıyla güzelledik... Düşmanla çok karşılaştık... 12 Temmuz'larda 16-17 Nisan'larda sınandık, destanını yazdık direnişin, acıyla harmanladık yüreğimizi. Ama hiç tökezlemedik. Sonra darbe. Böylesi ilkti. Çok uzak bir kavramdı bize. Yok bizde olamaz dedik. Bu kez daha sinsiydi düşman. İçimizden bir kurt gibi kemiriyordu. Gizlice sırtımıza sapladı hançerini. Bir kez daha sınandık 13 Eylül'de. Hele bir çamura batmaya görsün insan, elini değdiği yere bulaştırır. Darbeciler olanca çabalarıyla kirletmeye çalıştılar tarihimizi. Nakış nakış duvarlara kanımızla işlediğimiz umudumuza karalar çaldılar. Ne tarihimiz kaldı dillerinin uzanmadığı ne de şehitlerimiz. Hangi sevda daha üstün olabilirdi hareketimize olan sevdamızdan, hangi tutku daha yüce olabilirdi o büyük güne olan tutkumuzdan. Anladık ki "ben" sevdası, "ben" tutkusuymuş onlarınki.

Tek vücut, tek ses olarak önderliğimizle bütünleşerek dosta düşmana karşı bir kez daha haykırdık. "Hiçbir güç yürüyüşümüzü durduramaz" diye. Atarak kirimizi pasımızı, dökerek saframızı daha da arınmış ve saf çıktık 13 Eylül'den. Başka yolu yok! Devam etmeliyiz yürüyüşümüze. Çünkü tarihe, Türkiye ve dünya halklarına karşı sorumluluğumuz çok büyük. Çünkü söz verdik şehitlerimize ve bir kez daha söz veriyoruz.

"And olsun ki size DEVRİM'i armağan edeceğiz."

Konya'dan Bir Grup
Mücadele Gazetesi Okuru

Unutmadık yoldaşlar unutmadık. 12 Temmuz'ları unutmadık. Maraş'ı, Çorum'u ve faşist yobazların Sıvas katliamını unutmadık. Bülent Ülkü'nün Uludağ'da katledilmesini ve devrimcilere yapılanları unutmadık. Karşı devrimci hainlerin yaptıklarını unutmadık ve biz biliyoruz ki bunların hesabı sorulacak, soracağız. Mücadelenizin yanındayız.

Gemlikli Yurtseverler Adına
Tunay Tuncel ve Arkadaşları

DÜZELTME

62. sayımızda yer alan "İhaneti Zafere Dönüştürmek" başlıklı yazımızın 6. sayfa, ikinci sütun, 3.-4. paragrafı ve 5. paragrafının ilk cümlesi şu şekilde olacaktır:

"Devrimci hareketin önderi tutsaklığının 22. gününde, 5 Ekim'de tutsaklığına son verir. Kaçışın ardından darbeden ve gelişmeden ülke içindeki sorumluyu haberdar eder. Darbeciler telaşa düşmüştür. Önceden belirlenen, ileri kadrolara telefonla ulaşacak ve onlar 'mevcut durumu meşru görmüyoruz' derlerse, darbeciler çekileceklerdi. Bu anlaşmayı ülke içindeki sorumlu da kabul edince, hareket önderi, onun kefilliğinde merkez üsse döner.

Ancak darbeciler 'böyle bir şey yok' deyip anlaşmayı reddederler. Önderliğin, hemen toplantı yapılması koşuluyla protokol önerisine, ikinci gün darbeciler bir protokol getirirler. Bu, darbeyi meşru gören, soyut bir protokoldür. Üçüncü gün önderliğin yazılı protokol önerisine darbeciler, önderliği ışıksız, havasız bodruma atarak 'yanıt' verirler."

Ayrıca, 63. sayımızın 19. sayfasında yer alan "Sıvas ÖZGÜR-DER'in Pikniği" ile ilgili haberimizin ilk paragrafında yer alan "Çırçır Köyü muhtarının ihbarı" değil, "Banaz Köyü muhtarının ihbarı" şeklinde olacaktır.

Düzeltir, özür dileriz.

YENİ BANKA
HESAP NUMARAMIZ
Gülten Şeşen, Türkiye İş Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi-100 48 44

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kalcağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Sezler Matbaacılık
Fiyatı: 10.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF.
Hollanda: 3 FL, İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 240.000 TL., 1 yıllık 480.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 100 48 44

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslan İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 24 519
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
Gaziantep: Karatarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat:5 Daire: 10
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Ekim İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 375 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Körkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122
Mersin: Mahmudiye Mah. 118. sokak Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 36 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozaroğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 251 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Duisburg: Alleestr. 37, 47166 Duisburg/Almanya Tel: 0203548825
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Agousa Verasmou No. 5 Kaningos Square-Athen
Londra: 53 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/2490078
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

● Kork korkabildiğin kadar... 3

● Haklarımızı kullanmak sorumluluğumuzun bir parçasıdır... Kayıp aileleri Ankara'da... 4

● Bir katliam girişimi: Atay Engin... Kayseri DGM'de tutsaklara ve avukatlara saldırı... Vakkas Dost'un katilleri aramızda dolaşıyor... 5

● Çiller halka açtığı savaşı Almanya'ya taşıdı.... "Kirli savaş" değil gerilla kazanacak... 6

● DEP yanılgılarına son vermelidir 7

● Ovacık'ta köyler ve yaylalar bombalanıyor... Doğubeyazıt'ta özel tim terörü... Hozat'ta katliam denemesi ve yalanlar... 8

● "İcazet"e değil mücadelemize güvenmeliyiz... Reformizmin "toplu iş sözleşmelerine" bir örnek... Memur sendikalarının imza kampanyası... 9

● Sahiplenerek ihaneti yendik, savaşı sahiplenerek büyüteceğiz... 10

● Gümrük birliği halkın değil, emperyalist tekellerin çıkarınadır... Devlet borçlarını yüksek faizle kapatıyor... 11

● Gerilla halkın özlemlerinin adıdır... 12-13

● Ortadoğu'da "barış" mı silahlı mücadeleye karşı soğuk savaş mı?.. Somali halkı BM işgalcilerine karşı direniyor... 14

● KİT'ler ve özelleştirme... 15-17

● Berke Barajı işçileri sorunlarına çözüm arıyor... İşçi düşmanı bir bakan: Mehmet Batallı... 18

● Toros Gübre direnişi dayanışma ve yeni direnişlerle büyüyor... 19

● Darbecilik kişiliksizliktir... Konya ÖZGÜR-DER kapatıldı... DGM koridorlarında polis terörü... 20-21

● Devrimci adalet, burjuva basın ve emir komuta zinciri 22

● Bir kitap: Sorgu... Ölümünün 8. yılında Ruhi Su... 23

Kork korkabildiğin kadar!

O birçok insanı "terörist" diye yakalatmış, ölümle sonuçlanan operasyonlarda görev almıştı. Kendisine ve kurumuna yönelik bir hesap sorma eyleminin hedefi haline gelebileceği hiç aklına gelmemişti. Çünkü gizli çalışıyordu. Yaptıklarını kimse bilmiyordu. Öğrenileceğin düşünmüyordu.

Ölümü hiç aklına getirmezdi. Öldürmeyi öğretmişlerdi ona ama ölmeyi öğretmemişlerdi. Sonra, ölmenin de öğretildiği bir mesleğe kim girerdi ki?

Yine de bazen meslekten kişilerin öldürüldüğünü biliyordu. Hepsi için de bol yıldızlı üst düzey kişilerin katıldığı cenaze törenleri yapılmış, "hesap soracağız"lı nutuklar çekilmiş, ölen için minnet ve üzüntü ifade eden süslü laflar söylenmişti. Bu sözlerden etkilenir, bir gün ölse bile böyle cenaze töreninin olacağını düşünmek onu rahatlatırdı.

Bir gün gazetelerde şöyle bir haber çıktı.

"MİT üyesi Recep Silo silahlı saldırı sonucu öldürüldü"

Haberin hepsi bu kadardı. Gazeteler ne manşet atıp, önemli kişilerden demeçler aldılar, ne de şaşaalı cenaze haberleri verdiler. Cenaze nerede kaldırıldı? Kim kaldırdı? Kimse öğrenemedi. Recep Silo sessiz sedasız gömülüp gitti.

Yıllarını vermişti bu devlete; kar kış demeden, yorgunluk uyku demeden çalışmıştı. Bugüne kadar hiçbir "şikayeti" de olmamıştı. "Terörist"leri yakaladıkça "aferin", öldürdükçe "takdirname" almıştı. Neyi şikayet edecekti ki?

Ya şimdi?

Böylesine sessiz sedasız gömülüp gitmek, ağrına gitmez miydi?

Arkadaşları bu soruyu akıllarına bile getirmediler. Recep Silo'nun tespit edilebilmiş olması, içlerine bir korku düşürmüştü. Ya kendi kimlikleri de tanınırsa? Cenaze törenlerine gelen gazetecilerin arasında teröristlere yardım eden olabilirdi. Teröristler onların çektikleri resimlerden yararlanabilirdi. Ya da onları uzaktan izleyen olabilirdi. Neden olmasın ki? Çünkü açığa çıkma ve ölüm korkusu içlerini kemirdikçe simsicleri, su satanları bile terörist sanmak onların eski hastalığıydı. Her ölüm olayında eski hastalıkları nükseder, uçan kuştan kuşkulanır hale gelirlerdi. Bugüne kadar neler yaptılarsa başarılı olamamışlardı. Hiçbir tedbir ve güvenlik onlar için tam koruma sağlamıyordu. Şimdi de değişen bir şey yoktu. O zaman daha fazla korkmaya başladılar.

Hayır, hayır cenaze töreninin sırası değildi. Riskliydi. "Devlet güçlüdür" diye Ankara'dan bağırmak kolaydı. Ama ölmek istemiyorlardı. Onlara sadece öldürmek öğretilmişti. Öldürmek, öldürmek...

Hesap verecekleri günü akıllarına bile getirmek istemiyorlardı. Cenaze ile riske girmek istemediler. Bu yüzden varsın ölen arkadaşlarının ağrına gitsindi...

Evet, ne denli "güçlü" olduklarını söylerse söylesinler; ne denli "gövde gösterisi" yaparlarsa yapsınlar ve ne denli kan gölü içinde yüzerlerse yüzsünler, bir kere korkuyu tatmışlardı.

Yok ettikçe, bitiremiyorlar; öldürdükçe çoğalıyorlardı. "Ha bugün, ha yarın" derken bugünlere kadar gelinmiş, ama değişen bir şey olmadığı gibi, gün geçtikçe, korku dağdan dağa aşar olmuştu.

Dile kolaydı, canla-başla çalışmalarına, ellerindeki tüm imkanları kullanmalarına rağmen, karşılarına çıkan adaletten kurtulamıyorlardı.

Kazım Çakmakçı'ydı içlerine ilk korkuyu düşüren; "yine mi" soruları, dalga dalga kafalarında yankılandı durdu. İnanmak istemediler ve tüm korkulu beyinlerine rağmen, "soracağız", "yakalayacağız" deyip üzerinde fazla durmadılar.

Ama, bir, iki derken bir furya başladı üzerlerine üzerlerine gelen. Eskisi, yenisi, en "sevdikleri", sevmedikleri, tüm "adamları" birer birer düşüverdiler.

Şaşkınlık, korkuyu; korku telaşı getiriverdi. Büyük ve hamasi sözler etmekten de geri durmadılar; ama, bırakınız halkı, kendileri de inanmaz oldular bu sözlere. Mezarlıktan geçerken ıslık çalmak gibi bir şeydi, "ceğiz", "cağız" sözleri...

O zaman, yüzlerini, kimliklerini değiştirmek istediler. Böylelikle rahat edeceklerdi. Nasıl olsa, kimse tanımaz, yaşayıp giderlerdi. Yanıldılar. Maskeli, maskesiz aralarından birileri kopup gidiyordu sürekli. Telaşları bir o kadar arttı. Gettolar, korumalar, özel teknikler derken, kendilerini lağımlarının derinliklerine kilitlediler.

Ulaşılamayacaklarına inanıyorlardı. Ama onlarca sürgülü kapı ardında, halkın adaleti bulup çıkarıyordu kendilerini. Bu sefer talimatlar talimatları, tedbirler tedbirleri izledi. Sokağa tek başına çıkmayacaklardı; sırtlarını duvara dönük tutacaklar; her "önüne gelene" kapıyı açmayacaklardı. Yine tutmadı. Ne yaparlarsa yapsınlar, kaçınılmaz sonları, gelip dayanıyordu kapılarına...

Devrimci adaleti arkadan hançerleyenlerin kirli ellerine kadar, artık "kurtuluşlarının" olmadığına inanıyorlardı. Bu elleri görünce, can telaşıyla, kirli ellere sarıldılar. Onları destekleçiler, arkalarını sıvazladılar. Onlar için can simidiydi darbeciler. Korkuları azalmış, cesaretleri artmıştı. Rahatladılar ve sevinçten yerlerinde duramaz oldular; "artık bu sefer bitti" diyorlardı.

Gerçekten "bitti" mıydı? Hayır! Biten bir şey yoktu. Sadece, geriye bir düşüş, biraz kan kaybı... Sadece o kadar. Tam da korkularını unuttukları, cesaretlerinin arttığı bir dönemde, halkın adaletinin soluğunu enselerinde hissediverdiler. Hiç de böyle bir şey beklemiyorlardı. Çünkü, ne doğru dürüst bir şey diyebildiler, ne her zamanki cenazelerini yapabildiler.

Sesleri solukları kesilmişti. Ve örtbas etmeyi, gizli tutmayı ve geçiştirmeyi denediler. Ama olmadı. Bir-iki derken ardı ardına, aralarından birilerine uzanılıyordu. İyice içlerine kapandılar ve "müthiş korku" bir kez daha içlerine düştü. Halkın adaleti yine kendilerini buluyordu...

Yalanları, katliamları, terörleri ve tedbirleri hiçbir güvence vermiyor artık onlara. Ne kadar gizlenirlerse gizlensinler, "Lağım fareleri, yoldaşlarımız, sizleri bulup cezalandıracak!" Kork korkabildiğin kadar.

Politikada Bu Hafta

Ne diyoruz ve ne yapıyoruz?

Yaklaşan seçimler, düzen partilerini sarsan yolsuzluklar, bunların hiçbiri oligarşinin gündeminde değil aslında şu anda. Oligarşinin gündemini şimdi tek bir şey belirliyor; yurtsever hareketi ve devrimci hareketi yok etme; kontrgerillanın deyişiyle, "topyekün bitirme". İç politikada, dış politikada, hatta ekonomide her şey buna göre planlanıyor.

Çiller'in Almanya gezisi de açıklanan-açıklanmayan tüm programıyla buna hizmet ediyor. Çiller'le Kohl'ün oturduğu masada, bu tür görüşmelerdeki alışılagelmiş konular, Kıbrıs, Bosna-Hersek, Azerbaycan yok. Masada esas olarak yurtsever ve devrimci hareket, daha geniş anlamda halklarımızın bağımsızlık savaşı var.

Çiller yurtsever hareketin yasaklanmasını, faaliyetlerinin engellenmesini istiyor Kohl'den. Çünkü halklarımızın kurtuluş mücadelesini bastırmak, "bitirmek" için "ulusal mutabakat" yetmiyor oligarşiye. Emperyalizmden, Ortadoğu gericiliğinden bunun için daha fazla ve daha açık destek istiyor.

Görünen odur ki, oligarşi halklarımıza karşı açtığı savaşta ittifaklarını genişletmeye ihtiyaç duymakta. Emperyalistlerden Ortadoğu'nun egemen sınıflarına, sivil faşistlerden devrimcilere, toplumsal ayrılıklara kadar herkesi ve her şeyi bu savaşta, değerlendirmeye çalışmaktadır. Ülke içinde tüm düzen partileri, tüm burjuva basın-yayının düzen sınırları içinde de olsa muhalefet "hakkı" elinden alınmıştır. Oligarşi Kürt halkına yönelik katliamlarının, infazlar, kayıplar politikasının "fazla gürültü çıkmadan" uygulanmasını istiyor.

Kontrgerilla "silahlarıyla birlikte ölü ele geçirilen" gerilla sayılarını toplayarak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini "bir yılda" bitirip bitiremeyeceklerini hesaplıyor. Katliamlar tüm hızıyla sürüyor. İktidar başkentin göbeğinde vahşete başvurmaktan geri kalmayarak cenaze törenlerini engelliyor, katliamları, infazları protesto ediyor gerekçesiyle dernekleri kapattırıp, dergileri toplattırıyor. Ülke çapında yayın bir gözaltı kampanyası sürdürülüyor.

Nereye kadar? Bu soruya oligarşinin yanıtı "bitirinceye kadar"dır. Sürecin tüm şekillenişini ise bu soruya, devrimci, demokrat, yurtsever örgütlerin ve tüm emekçilerin vereceği yanıt belirleyecektir.

Bu sorunda oligarşinin amacının, niyetinin açık olmadığı söylenemez. Başbakanından genelkurmay başkanına, işkencehanedeki polisten kışladaki subaya kadar, hepsi, halka karşı açılan bu savaşın "bitirme"yi hedeflediğini söylüyorlar. Biz ne diyoruz? Asıl önemli olan bu. Soruyu daha da açarsak, ne diyoruz ve ne yapıyoruz?

Egemen sınıflar, halkın mücadelesini "bitirmek"ten söz ediyor, halkımızın deyişiyle "olmayacak duaya amin" diyorlar. Ancak bunun için ellerinden gelen terörü esirgemeyeceklerdir. ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, "Ülke gündeminin tıkandığı"nı söylüyor. Yılmaz'ın "tıkanıklık" diye sözünü ettiği şey budur; düzende, ordusu, polisi, meclisi, hükümeti, yargı kurumlarıyla her şey halka karşı açılan savaşa, terore kilitlenmiştir.

Devrimcilerin, halkın gündeminde de yalnızca bu sorun, halka karşı açılan savaşa, estirilen terör rüzgarına devrimci bir yanıt vermek olmalıdır. Diğer her şey bu yanıtın daha güçlü olmasına hizmet etmelidir. Halka karşı açılan savaşa demokratik toplumsal muhalefetin ve halkın silahlı savaşını geliştirmekten başka, vereceğimiz bir yanıt da yoktur.

Devrimci hareket şehitler, tutsaklar pahasına da olsa hayatın her alanından bu yanıtı yükseltmeye çalışıyor. Her eylemiyle, kampanyasıyla kuşatmayı yardığı, her şeyi yerli yerine oturttuğu ölçüde bu savaşı boyutlandırmanın adımlarını atıyor. İşçiler, memurlar yarı-iradi yarı-kendiliğinden, doğrudan bu soruna yönelmemiş olsa da, bu yanıta hizmet eden direnişlerin içindeler. Ama bu direnme tablosunda eksik olan bir şey vardır; büyük iddıaları olan sol.

Bu devrimci yanıtı verebilmenin ön koşulları; her şeyden *önce duyarlılıktır. Katliam politikasını kanıksamamaktır.* Ve yine her şeyden önce, oligarşinin, halkımızın mücadelesini boğmaya, tüketmeye çalıştığı bir süreçte susan bir solun yarın da söz hakkı olmayacaktır.

İnsan Hakları — Av. Zerrin SARI

Haklarımızı kullanmak sorumluluğumuzun bir parçasıdır

Ölmek kolay yaşadığımız ülkede. Gözaltına alınmak, günlerce işkenceden geçmek ve katledilmek kolay. Gözlerden ırak bir yerde gözaltına almış kaybedilmek de... Veya 155 ibbarı üzerine, ellerinde MP-5, sırtlarında çelik yelek, yüzlerinde maske ile gelen davetsiz misafirlerin kurşunlarına hedef olabilirsiniz. Ya da siz daha ne olduğunu bile anlamadan kurşunlar sokak ortasında sizi bulabilir. Katledilmek, işkence, görmek, kaybedilmek kolay ama yaşamak zor ülkemizde ve "vatanın bölünmez bütünlüğü, milletin birliği ve beraberliği, ülkenin huzuru" söz konusu oldu mu sizi hiçbir güç kurtaramaz artık.

Yaşamak, var olabilmek için başkaca da çaresi yok burjuvazinin. Doğal olmayan, olmaması gerekense bizlerin bütün bu insanlık dışı uygulamaları kanıksaması, mücadelenin bedelleri olarak kabul edip sineye çekmesi. "Burası Türkiye, faşizm bu, yasası yoktur." deyip geçmeden, bildiğimiz, kullanabileceğimiz tüm yöntem ve araçları kullanmada ısrarcı olmamız gerekiyor. Aksi takdirde burjuvazinin işini kolaylaştırdığımız ortada. Fillen uygulanmasa, göstermelik kalsa da TC'nin de insan hak ve özgürlüklerini sıralayan yasaları, altına imza koyarak kendisini hukuki olarak bağladığı ve sorumlu kıldığı uluslararası sözleşmeler ve bu sözleşmelerden kaynaklanan haklarımız var.

Her şeyden önce imzaladığı uluslararası anlaşmalara uyacak siyasi güce sahip değildir. Bu yüzden bir yandan "Avrupalı" olma ve demokrasiciliğin baskılanması altında uluslararası anlaşmalara denk düşecek yasal düzenlemeler yaparak görüntüyü kurtarmaya çalışırken, diğer yandan insan haklarını günbeğün tüm hızıyla ayaklar altına almaya devam ediyor.

En yoğun başvurulan ve sistematik olarak uygulanan sindirme aracı işkencedir ve işkence yaşamın doğal bir parçası olmuştur adeta. Gözetim altına alınmanın bir diğer adı işkencedir. Ve bu anlamda, insan hakları denince ilk çağrışım yapan kelime de yine işkencedir. Hak arama mücadelesine öncülük eden ve bu nedenle insan haklarına aykırı hukuk dışı uygulamalarla sürekli olarak yüz yüze kalan bizler, iş kendi hakkımızın hukuki takibine geldiğinde duyarsız kalıyoruz. TC'yi kendi yasalarına, imzaladığı uluslararası sözleşme hükümlerine, yasal ve meşru düzlemde çabalarımızla teşhir etmeye ve boyun eğdirmeye çalışmalıyız. Türkiye 25 Şubat 1988 yılında BM İşkenceye Karşı Olma Anlaşması'na imza koymuş bir devlettir. Bu durumda işkence gören, yaşama hakkı ile bağdaşmayacak uygulamalara maruz kalan her bireyin direkt olarak Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na bireysel başvuru hakkı vardır. Böylesi bir hakka sahip olduğumuzu çoğumuz bilmemize karşın bu hakkını kullananlarımız maalesef yok denecek kadar az.

Duyarsızlığımızın altında birkaç etken yatıyor; baskıları kanıksamamız, ne yapabileceğimiz konusunda bilgisizliğimiz, yasal yolları küçümsememiz veya uğraşmaya değer görmeyişimiz. Oysa Avrupa İnsan Hakları Komisyonu ve diğer insan hakları örgütleri sadece soyut iddialarla, söylentilerle harekete geçmiyorlar. ABD eğitimli, çağdaş görüntülü bayan bir Başbakanla Avrupa'da çizilmeye çalışılan demokratik Türkiye imajının karşısında işkenceci, katliamcı gerçek yüzünü teşhir etmek, Avrupa kamuoyunda bu konuda baskı unsuru olmayı başarmak durumdayız. Bugün için işkenceyi ortadan kaldırmaya gücümüz olmasa da, devletin yüzünü teşhir ederek hareket alanını daraltabiliriz. Yapacağımız her başvuru bu yolda attığımız somut adımlardan biri olmalıdır. Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na başvurularda öncelikle iç hukukta hukuksal yolların tümünün tüketilmesi ve son karar tarihinden itibaren 6 aylık zaman içerisinde başvurunun yapılması gerekiyor. İşkence sonucu sakat kalınması veya sakat kalınma ihtimalinin kuvveti bulunması durumunda bu süreyi beklemeye gerek yok. Derhal yapılacak başvuru ile ön dava açma imkanına sahibiz. Bu takdirde hem delgelerin kaybolmasının önüne geçilebilecek, hem de komisyon tarafından izleme komiteleri oluşturularak ilgili devlet bu konuda açıklama yapmaya çağrılabilecektir. Yine davanın makul bir süre içerisinde karara bağlanamayacağı durumlarda -ki ülkemizde adli tıkanıklıktan dolayı bir dava yıllarca sürebiliyor- başvuru hakkımızı kullanmak yerinde olacaktır. Bu şartlar gerçekleştiğinde Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na, Avrupa Konseyi Genel Sekreteri'ne sunacağımız bir dilekçe ile müracaat etmemiz gerekiyor.

Amacımız her şeye rağmen yaşamak ve yaşatmak. Bunun için de emekçilerin yıllar süren mücadelelerinin sonucunda burjuvazinin kabul etmek zorunda kaldığı tüm hakları kullanmalı ve bize karşı kullanabileceği tüm silahları tek tek elinden almalıyız. Başta demokratik kurumları, işkence gören, insan onuruna aykırı uygulamalara maruz kalan herkesi bu konuda gereken önemi ve sorumluluğu göstermeye davet ediyoruz. ✪

Kayıp aileleri Ankara'da

13 Ağustos günü PERPA'da kontrgerilla tarafından kaçırılan Erdoğan Şakar'ın kaybedilmesinin üzerinden fazla zaman geçmeden yeni bir kayıp olayı daha yaşandı. Bu kez kaybedilen 9 Eylül günü gözaltına alınan Serhan Dehmen.

Girişimlerinden sonuç alamayan aileler açık grevine başladılar ve ÖZGÜR-DER'li şehit ve tutsak ailelerinden oluşan bir heyetle Ankara'ya hareket ettiler.

Ankara'ya gelen kayıp aileleri 16 Eylül günü Ankara ÖZGÜR-DER'de bir basın açıklaması yaparak çocuklarının akıbeti açıklanana kadar Ankara'yı terk etmeyeceklerini belirttiler. Basın açıklamasında "İlericiler, devrimci, demokrat, yurtseverler kontrgerillanın kirli yöntemleriyle susturulmak, halktan yalıtılmak" istendiğini belirterek "Artık namlular sıradan insanlara yöneldi. (...)Bizler, bugün çocuklarımızın başına gelenlerle yarın hepimiz karşılaşabiliriz diyoruz. Bunlara dur demek, "Susmak Onaylamaktır" bilinciyle yaşama ve insanlara sahip çıkmaktan geçer." dediler.

Aynı gün başta İHD olmak üzere birçok DKÖ gezilerek, aileler Ankara'daki amaç ve hedeflerini anlatıp destek ve dayanışma beklediklerini belirttiler. İHD buna olumsuz bir karşılık vererek "Bizim yapımızı ÖZGÜR-DER'liler olarak kullanıyorsunuz. Buna izin vermiyoruz" dediler. Ailelerin "İnsanların sokaklarda, işyerlerinde, evlerde infaz edildiği, kayıpların ve işkencede ölümlerin artık olağanlaştırılmaya çalışıldığı bir ülkede niye bu kadar duyarsızsınız?" sorularına ise İHD'liler "Bize ajite mi çekiyorsunuz" diye karşılık veriyorlardı.

Aileler daha sonra İHD Genel Merkezi'ne giderek Ankara şubesinin tavırlarını anlatıp bu durum hakkında ne düşündüklerini sordular. Bu kişi "Sizlerin şubeyle aranızda geçenler bizi ilgilendirmez ama benden yapmamı istediğiniz bir şey varsa söyleyin yapalım." diyerek aileleri Uluslararası Af Örgütü'nün Türkiye Temsilcisi'yle görüştürebileceğini söyledi. Bunun üzerine, 3-4 aile Uluslararası Af Örgütü'nün Türkiye Temsilcisi'yle görüşerek, Erdoğan Şakar ve Serhan Dehmen'in durumu hakkında bilgi verdikten sonra kendisiyle bir basın toplantısı yapmayı düşündüklerini belirttiler. Ailelerin bu isteğine olumsuz yanıt veren Af Örgütü Temsilcisi "Bütün meteryalleri toplayabilirim ve bunları İngiltere ve diğer ülkelere gönderebilirim. Ama benden basın toplantısı yapmamı beklemeyin. Nedeni ise imkansız." demekteydi.

Aileler aynı gün TBMM İnsan Hakları Komisyon Başkanı Sabri Yavuz'la (SHP Kırşehir Milletvekili) Meclis'teki yerinde görüştüler. Aileler Meclis'e girerken polisin birtakım engellemeleriyle karşılaştılar. Görüşmeye belli sayıda insan alındı. Sabri Yavuz'la yapılan görüşmede Hanım Şakar, "Eşim PERPA'ya Nebi Akyürek'le görüşmeye gidiyorum diyerek evden ayrıldı. O günden beri de eve dönmedi. Çantasını PERPA'da bulmuşlar. Eşimden 34 gündür haber alamadım. Her tarafta araştırdım, tüm kapılar yüzüme kapandı. Birinci şubeye gittim, şubede olmadığını söylediler. Ölü veya sağ, akıbetinin açıklanmasını istiyorum" diyordu.

Serhan Dehmen'in ablası ise "7 Eylül'de Serhan'ın kayınpederi evlerinin polis tarafından arandığı haberini verdi. Eve telefon edip 8 Eylül'de Serhan'ın gözaltında olduğunu söylediler. Babam 1. Şube'ye gittiğinde orada olduğunu söylediler. Daha sonraki başvurularımızda bizlere şubede olmadığını söylediklerinde şok olduk." diyerek, kardeşinin bulunmasını istiyordu.

Marmara ÖZGÜR-DER adına görüşmeye katılan Necla Can ise, "Her gün infazlar, kayıplar gündemde. İnsan Hakları Komisyonu ise bu konuda ne yapıyor? Hiçbir şey. Bu konuda sizin bir araştırma yapmanızı, hatta hemen şimdi birinci şubeye telefon edip akıbetlerini sormanızı istiyoruz." diyordu.

Sabri Yavuz'un bu sözlere verebildiği tek yanıt vardı: "Biz bir komisyon oluşturuyoruz. Araştıracağım. Fazla bir yetkim yok. Adımız İnsan Hakları Komisyon Başkanı ama hiçbir şey yapamıyoruz."

Necla Can'ın yanıtı ise açık ve yalındı: "İnsan hayatı sizce bu kadar ucuz mu. Mehmet Kahraman'la ne diye görüşelim. O zamanında bir infazı izledi. Biz onlardan şunu açıklamasını istiyoruz; öldürdülerse öldürdük desinler. 20 gün olmuş bir dilekçenin cevabı hala gelmemişse, düşünün. Türkiye'de insan hayatı bu kadar ucuz olamaz."

Daha sonra Adnan Keskin'in makamına da giden ailelere Adnan Keskin şunları söylüyordu: "PERPA olayı bir yargısız infazdır. Kayıplar, yargısız infazlarla ilgili soru önergesi vereceğim. Eğer istersenize İçişleri Bakanı'yla randevu alabilirim. Sizler için ne yapılması gerekiyorsa, yapmaya hazırım."

Ayrıca Meclis'e giden aileler burada SHP Milletvekilleri Salman Kaya, İbrahim Gürsoy ve Sinan Yerlikaya ile görüştüler. Salman Kaya ve Sinan Yerlikaya yaşanan olayların devletin açık infaz ve katliam politikalarının bir sonucu olduğunu, aileleri desteklediklerini ve her türlü yardıma hazır olduklarını açıkladılar. Fakat İbrahim Gürsoy'un tavırları olumsuzdu. Her ne kadar milletvekili koltuğunda oturarak devletin katliam politikalarına ortak olsalar da dürüst ve namuslu kalabilmek için bir çabası olabilirdi. Fakat İbrahim Gürsoy'da bu da yoktu: "Ben sizlere yardımcı olamam. Biz burada parmakla gösteriliyoruz. Milletvekliliyim ama sizlerden bir farkım yok. Soru önergesi veremem, yetkim yok. Randevularda belki yardımcı olabilirim."

Ayrıca Tüm Maliye-Sen'de platform toplantısına katılan aileler Kamu Çalışanları Sendikalarından kendileriyle destek ve dayanışma içerisinde olmalarını isteyerek sorunlara duyarlı olunmasını istediler.

Ankara'ya gelişlerinin 3. gününde (18 Eylül) ise DEP Milletvekillerinden Hatip Dicle'yle görüşerek destek ve dayanışma anlamında neler yapabileçeklerini sordular.

20 Eylül'de Meclis'e SHP Erzincan Milletvekili Ali İbrahim Tutu'yla görüşmeye giden ailelerin polis tarafından Meclis'e girmeleri engellendi. İki defa Meclis kapısından geri çevrilip içeri sokulmayan aileler daha sonra Ali İbrahim Tutu'nun danışmanıyla polis nezaretinde Meclis'e girdiler. Meclis'te Ali İbrahim Tutu'yla görüşen aileler diğer SHP milletvekilleri gibi ondan soru önergesi, İçişleri Bakanı'yla randevu ayarlama ve basın açıklamalarına katılma gibi birçok söz aldılar.

İçişleri Bakanı'ndan alınan randevuya bakan gelmedi. Seyfi Oktay'la görüşen ailelere "Yetkim sınırları içinde elimden gelen uğraşı göstereceğim." sözü verildi.

23 Eylül günü ise, randevu verilmesine rağmen, Murat Karayalçın'la görüşemeyen aileler, sonunda SHP MYK toplantısına tüm engellemelere rağmen, baskın şeklinde girdiler. Bu tavra herkes şaşırmıştı. Ailelerin "Bizi dinleyeceksiniz. Burada insan yaşamı söz konusu..." diye başlayan konuşmaları sonunda, Karayalçın "Randevudan haberim yoktu" demeye başlamıştı. Aynı gün için randevu alan aileler Karayalçın'la görüşmeyi gerçekleştirdiler.

Karayalçın ailelere "Haklısınız... Heyet oluşturacağız. Sizlere kısa zamanda bilgi vereceğim" diyor ve ailelerin adreslerini alıyordu. Aileler Karayalçın'a "Bugün verdiğin sözler karşısında açlık grevini bırakıyoruz. Sözlerimizin peşini bırakmayacağız" diyerek açlık grevi eylemlerine son verdiler. ✪

Kayıplar, infazlar, katliamlar... Ve bunun karşısında iktidardan hesap soran aileler...

Bir katliam girişimi: Atay Engin

Atay, kamuoyundan uzak tutulmaya çalışılıyor

Eskişehir (Mücadele)- Atay Engin, Anadolu Üniversitesi Almanca Bölümü 2. Sınıf öğrencisi. Aydın özellikleriyle, davanışma duygularına sahip TÖDEF'li bir devrimci. Bu yüzden Eskişehir polisinin tahammül edemediği insanlardan biri.

Atay bu sene ilk olarak 6 Eylül'de Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma masalarından gözaltına alınmıştı. Ertesi gün çıkarıldığı mahkemede serbest bırakıldı. 8 Eylül'de yine gözaltına alındı. Bu kez Batman'da katledilen DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın cenazesine gitmek için otogarda olduğu sırada arkadaşlarıyla birlikte gözaltına alınmıştı.

Atay aynı gün ev aramasına götürüldü. Polisin de bildiği Atay'ın öğrenci evi, birden hücre evi oluvermişti. Atay apartmanın 8. katındaki daireden aşağıya atıldı. Ancak aşağıda duran bir arabanın üstüne düştüğü için katliam girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Savcı devreye girerek, koma halindeki Atay'ın yolda ifadesini aldı (!). Savcının iddiasına göre Atay hastaneye giderken ifade vermiş ve "kendini attığı"nı söylemişti. Doktorların anlatımlarına göre Atay'ın tansiyonu 5'e düşmüştü ve sürekli şoka girip çıkıyordu.

Katliamındaki başarısızlığını örtmek isteyen Eskişehir siyasi polisi, Atay'ı kaldırıldığı hastanede kimseyle görüştürmemedi. Görüştürmeme sebebini açıklamayan polis, savcılık, sorumluluğu doktorların üzerine yıkarken, hastane personeli polisin kendilerini sıkıştırdığını ve kimseyi içeri almamalarını söylediklerini belirttiler.

Polisin terörü Atay ve hastane çevresinde sürmüştü. Önce temsilcimiz gözaltına alınarak, büromuzun açık kalması engellenmek istendi. Ancak başaramadılar. Büromuz doğal muhabir misyonunu yüklenen okurlarımız tarafından her gün açık tutuldu. Eskişehir'de Atay'a yönelik katliam girişimini kınayan bir imza kampanyası açıldı. Eskişehir büromuzun standıyla yan yana olan, imza toplanan masa polisin saldırısına uğradı. Standta ve masada bulunan 4 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların slogan atmaları üzerine çevrede bulunanlar ve kafelerde oturanlar alkışlarla olayı protesto ettiler. Daha sonra "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Katil Polis" sloganları atıldı.

Polisin Atay Engin'le ilgili gerçekleri gizleme çabaları bir sonuç vermeyecek, işkenceci katillerin yaptıkları çok yakında açığa çıkacaktır.

Ertesi gün stand ve masa yine okurlarımız tarafından açıldı. Bu sefer saldırı odağı büromuz oldu. Temsilcimizin gözaltına alınmasıyla büroyu açan TÖDEF'li bir öğrenci, polisin büroyu basması sonucu gözaltına alındı. Ancak polis yine başaramadı. Ertesi gün büromuz yine bir okurumuz tarafından açıldı.

Atay Engin'in atıldığı apartmandaki komşularıyla ve çevre sakinleriyle görüşmeye çalıştık. Ancak polisin sıkıştırdığı belli olan bu insanlar bilgi vermekten kaçınıyorlar.

Görüştüğümüz insanlardan biri şunları anlattı: "Bir ara sesler duyduk. Kürtler geliyordu ve herhalde Atay'a vuruyorlardı. Bağrışlardan sonra bir cam sesi duyduk. Polisler bize bu terörist, PKK'lı, tetikçi falan dediler."

Atay Engin'in camdan kendisini atarak, apartmanın hemen altındaki arabanın üzerine düşmesi fizik kurallarına dahi aykırı bir durum. Kendini atan bir insanın o hızla yolun karşı tarafına, en azından ortasına düşmesi gerekirdi.

Atay'ın ailesi kendisiyle ancak 20 Eylül'de görüşebildi. Atay'ın ağabeyi Atilla Engin'le görüşerek, ona olayı nasıl duyduğunu ve izlenimlerini sorduk.

"Olayı Almanya'da 9 Eylül'de öğrendim.Hemen İnsan Hakları Derneği'ne ve Uluslararası Af Örgütü'ne haber verdim. Ve Türkiye'ye geldim. Ailem çok üzgündü. Hatta annemin kalp krizi geçirdiğini öğrendim. Ailem ilk önce hastaneye gittiğinde Atay'la görüşememiş, bu yüzden polisle konuşmuşlar. Sürekli 'Oğlunuzun suçu yok, tüm suç diğerlerinde' gibi laflar etmişler. İlk etapta babam ve annem Atay'ın durumunu düşünerek sürekli onları dinlemişler. Fakat babam 'En azından can güvenliği ellerindeydi' diyor. Böyle olaylara sessiz kalmamak gerekiyor. Herkese sesleniyorum. Atay'a, bu durumdaki insanlara sahip çıkın. Atay'ın düşüncelerini sonuna kadar destekliyorum."

Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada, Atay Engin'in tutuklanarak Konya Devlet Hastanesi'ne sevk edildiğini öğrendik.

Vakkas Dost'un katilleri aramızda dolaşıyor

Kumkapı Karakolu'nda 28 Mayıs'ta gözaltına alınarak işkence sonucu ölen Vakkas Dost'un ölümünden sorumlu polis Nurettin Öztürk hakkında tutuklama kararı çıkartılmasına rağmen aramızda dolaşıyor. Nurettin Öztürk hakkında ailesinin açtığı davaya 20 Eylül'de İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Vakkas Dost 20 Mayıs'ta arkadaşı Fevzi Yeşilay ile birlikte eğlenmeye gittiği Kumkapı'da polislerle tartıştığı için gözaltına alınmıştı. O gece Fevzi Yeşilay serbest bırakılırken, Vakkas Dost gözaltında tutulmuş, ertesi gün ailesine ölüsü teslim edilmişti.

Açılan davada ise hazırlık soruşturmasında Nurettin Öztürk adlı polis hakkında tutuklama kararı çıkartıldığı halde Nurettin Öztürk hala tutuklanmadı.

20 Eylül'de görülen davada Av. Semih Mutlu "Hakkında tutuklama kararı olmasına rağmen Nurettin Öztürk hala yakalanmamıştır. Görevlerini yapmayan yetkililer hakkında suç duyurusunda bulunuyoruz." dedi. Ayrıca mahkemeye Vakkas Dost'un otopsi raporu sunuldu. Otopsi raporundan Vakkas'ın açıkça işkence sonucu öldürüldüğü kanıtlanıyor. Doktorlar raporla ilgili olarak "Ölüm nedeni karın boşluğunda sert bir darbe sonucu oluşan yırtılma ve iç kanamadır. dediler.

Şimdi demokratik kamuoyu 3 Kasım'a ertelenen mahkemenin Vakkas Dost'un katili Nurettin Öztürk'ün tutuklanması için neler yapacağını izliyor.

Polis gözaltında olan Mustafa Bal'dan rüşvet istedi

Adana (Mücadele)- Ceplerini doldurmanın hesaplarıyla her gün "av" peşinde koşturan Adana polisi, yüzlerce insanı gözaltına alıyor, sonra da rüşvet vermeye zorluyor.

Kadirli'den Adana'ya Açıköğretim Fakültesi sınavına girmek için gelen Mustafa Bal 15 Eylül'de gözaltına alındı ve rüşvet vermeye zorlandı.

Daha sonra serbest bırakılan Mustafa Bal 17 Eylül'de Adana ÖZGÜR-DER'de yaptığı basın açıklamasıyla başından geçenleri anlattı: "15 Eylül'de resmi polisler tarafından "şüpheli şahıs" gerekçesiyle gözaltına alındım. 1 ay kadar önce aynı gerekçeyle gözaltına alındığımı söyleyerek, sabıkamın olmadığını belirtim. Bunun üzerine beni tokatlamaya başladılar. Bankalar Karakolu'na götürüldüm. Oradan da emniyete götürdüler. Emniyette sabah saat 08:00 sıralarında üç yıldızlı ve 83531 yaka numaralı Mahmut ... adlı polis bana çay ikram ederek daktilolarının bozuk olduğunu, tamir için 150 bin lira verirsem hemen serbest bırakılacağımı söyledi. Ben de vermeyeceğimi söyledim. Bunun üzerine tekrar hücreye atıldım. Yaklaşık 45 dakika sonra bir paket sigara parası istedi. Ben de 30 bin lira verdim ve böylece serbest bırakıldım."

Adana ÖZGÜR-DER Başkanı Suzan Arslanboğan da basın yaptığı açıklamasında devletin en küçük biriminden en tepesine kadar bir rüşvet ve yolsuzluk batağı haline getirildiğini belirtti.

Kayseri DGM'de tutsaklara ve avukatlara saldırı

Kayseri Cezaevi'nden 16 Eylül'de Kayseri DGM'ye duruşmalarına gelen Devrimci Sol davası tutsağı Sami Demirci ve TKP/ML TİKKO davası tutsakları Orhan Takak ile Suzan Baran, tutuklu bekleme salonunda jandarmanın ve Terörle Mücadele Şubesi ekiplerinin saldırısına uğradılar. Olayı görüp müdahale eden Av. Murat Demir, Av. Ali Demir ve Av. Halil İbrahim Özdemir de resmi-sivil polisler tarafından dövüldüler.

Kayseri DGM'ye getirilen tutsaklar, DGM tutuklu bekleme salonuna konulduklan h halde kelepçeleri ellerini oldukça sıkan ve iz bırakarak acı veren bir şekilde tutuluyorlardı. Bunun üzerine tutsaklar kelepçelerin çıkarılmasını istediler. Ancak kelepçeler çıkarılmadığı gibi, tutsaklar jandarmanın ve siyasi şube ekiplerinin saldırısına uğradılar. Üst üste üç kez tekrarlanan bu saldırının ardından olaya müdahale eden avukatlar resmi-sivil polisler tarafından, **"Bu vatan hainlerine sahip çıkan avukatlar kimmiş?"** denilerek dövüldüler. Saldırının sonucunda, avukatlar da tekme ve yumruklardan nasibini aldı. Av. Ali Demir'in saldırıda gözlüğü kırıldı.

Avukatlar saldırıyı Kayseri DGM Başsavcılığı'na ilettiklerinde ise **"Tutukluların dövülmesine neden müdahale ediyorsunuz?"** yanıtıyla karşılaştılar.

Devrimci tutsaklar da, saldırı karşısında sessiz kalan ve sessizlikleriyle saldırıya destek veren DGM başkanı ve mahkeme üyelerini sloganları ile protesto ederek duruşmalarına çıkmadılar.

Cezaevine geri dönen tutsaklar, bu kez de cezaevi girişinde saldırıya uğradılar. Daha önce Dersim'de görev yapmış ve yeni tayin olan astsubay, üstçavuşun emriyle tutsaklar askerler tarafından bir kez daha dipçiklendi ve coplandı. Saldırıların sonucunda tutsaklar cezaevi doktorluğundan iş göremez raporu aldılar.

Tutsaklar daha sonra yaptıkları bir açıklamayla saldırıdan protesto ederek, cezaevlerindeki devrimci tutsakların can güvenliğinin sağlanması için kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdılar.

Saldırıya uğrayan avukatlar da olayı yaptıkları bir açıklamayla kamuoyuna duyurdular. Olay yerinde saldırıyla ilgili olarak diğer tanık avukatlarla birlikte tutanak tutulduğunu belirten avukatlar *"Biz bu saldırıyı baştı insan hak ve özgürlüklerine, mesleğimize yönelik bir saldırı olarak görüyor tüm işkencecileri lanetliyoruz. Ve hiçbir gücün bizi onurlu görevimizden alıkoyamayacağını belirtiyoruz."* dediler.

Halkın Hukuk Bürosu avukatları da konuyla ilgili bir açıklama yaptılar. Açıklamalarını çeşitli demokratik kurumların yanı sıra barolara, İçişleri ve Adalet Bakanlığı'na, Seyfi Oktay'a, Çağdaş Hukukçular Derneği'ne, Uluslararası Af Örgütü'ne ve Özgür Halklar Komitesi'ne gönderen Halkın Hukuk Bürosu avukatları Zerrin Sarı, Ahmet Düzgün Yüksel, Ulutan Gün ve Ümran Gün *"Avukat meslektaşlarımız öznelinde savunma mesleğini ve savunma hakkını hedef alan bu saldırıyı kınıyor, görevliler hakkında işlem yapılmasını talep ediyoruz."* dediler.

RÊBER

"Kirli savaş" değil gerilla kazanacak

Kürdistan'da 10 yıldır süren savaş, TC'nin inkarcı ve asimilasyoncu politikalarını iflas ettirmiş, Kürt halkının ulusal kimliğine sahip çıkması gibi önemli bir sonuç yaratmıştır. Kürt ulusal kimliği artık inkar edilemiyor, binlerce gerilla dağlarda Kürt halkının savaş kararlığını ve özgürlük tutkusunu ifade ediyor.

TC sıkışmış durumdadır, 70 yılık politikasının iflas etmesi, sürdürülen savaşın ekonomik yükünün dayanılmaz hale gelmesi, gerilla savaşı karşısında askeri operasyonların bitirici olamaması TC'yi yeni arayışlara itiyor.

Her türlü araç ve yöntemin kullanılarak Türk şovenizminin ve Alevi-Sünni ayrımının kışkırtılması, halkların birbirine karşı savaşa çekilmesi hesapları yapılıyor.

Bu hesap bozulmalıdır.

Bu oyunun bozulması, bugün, dün olduğundan daha fazla önemli hale gelmiştir.

TC'nin halklararası düşmanlığı körükleyerek Türkiye ve Kürdistan'ı kan deryasına çevirmek pahasına düzenini korumaya çalışacağından en ufak bir kuşku bile duyulmamalıdır.

TC sıkıştıkça, devlet olarak meşruluk sorununu bir yana bırakıp saldırganlığını artırmaktadır. Köylerin bombalanması, Kürdistan'da seçim yaptırmama planları ve en son DEP'in barış çağrısına milletvekillerine bomba ve kurşun yağdırılarak cevap verilmesi, sürecin kavranması için önemli sayılması gereken olgulardır.

Halk güçlerinin hazırlığı, TC'nin halkı halka karşı savaştırma politikası da dahil, artan saldırganlığa karşı direniş ve savaş perspektifiyle yapılmak zorundadır.

Sürecin karakteri TC'ye karşı savaşta TC'nin ayak bastığı her alanda mücadele etmeyi dayatmıştır. Bu gerekliliğe cevap olarak atılan adımlar henüz yetersiz kalmaktadır. Savaşı sadece "yaygınlaştırmak" yetmez. Kürt halkının ulusal kurtuluş talebiyle Türk halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluş talebini de yan yana getirebilmek, "ortak düşman"a karşı birlikte savaş çizgisini örgütleyebilmek gerekir.

Türk emekçi halkının Kürt halkına yönelik sürdürülen inkarcı ve katliamcı politikalarda hiçbir çıkarı yoktur. Bu politikayı canla başla desteklemesinin maddi temeli olamaz. TC politikaları patron, tefeci tüccar, toprak ağası takımının ve emperyalist efendilerinin çıkarlarını ifade eden politikalardır. Kürdistan'ın yerel zenginliklerine, Kürt emekçi halkının ucuz işgücüne açgözlü bir iştahla saldıran asakaklar bunlardır. Devlet bunların düzenini koruma savaşı veriyor. Bu anlamda Kürt halkının özgürlüğü Türk halkına karşı değil, TC devletine karşı kazanılacak zaferle elde edilecektir. Dahası, Türk halkının sömürü zincirinden kurtulması da yine aynı düşmana karşı kazanılacak zaferin sonucu olacaktır.

Devrimci hareket Kürt halkının özgürlük talebine sahip çıkarak Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesine bir doğu-batı savaş örgütü olarak girdi. Kürdistan'daki kır gerillasının savaş şiarları daha bugünden Karadeniz, Toroslar ve Ege dağlarına taşınmaktadır. Kır gerillasının eylemleri bir ve aynı siyasal kampanyalar çerçevesinde şehirlerdeki gerilla eylemleriyle buluşmaktadır. Bu basit bir yan yana geliş değildir. Kürt halkının özgürlük talebi için savaşırken, bunun Türk halkının da savaşı olduğunu ifade edebilmek ya da Türk halkının sınıfsal talepleri için mücadele ederken bunun Kürt halkının da mücadelesi olduğunu gösterebilmek önemlidir.

Soyut kardeşlik çağrıları yerine Kürt halkı ile Türk halkını mücadele içinde yan yana getirmek, savaşta harcanan emek ve akan kanların ortaklığında bu kardeşliği pekiştirmek, halkların birlikte olmasının kendi çıkarları gereği olduğunu özdeneyimleriyle kavratmak gerekir. Bugün halkların karşılıklı kışkırtılması oyunlarının bozulması için, uzun vadede ise, TC'ya karşı savaşta halkların askeri ve siyasi gücünün ikiye katlanabilmesi için gerekli koşullar, ancak bu perspektifle yaratılabilir.

Savaşın vazgeçilemeyecek hedefi, TC ile pazarlık yapmak ve kısmi birtakım ulusal hakların kazanımı ile sınırlı değilse, özgürlüğün anımı sömürü zincirlerinden kurtulmayı da kapsıyorsa, savaşı uzun vadeli ele almak ve daha ileri aşamalara taşımayı düşünmek zorundadır.

TC'nin halkları karşı karşıya getirme oyunlarının bozulması ve savaşın daha ileri aşamaya taşınabilmesi, ortak düşmana karşı birlik devrimci savaşın örgütlenmesi ile mümkündür...

Bu doğrultuda atılan adımlara güç verilmelidir.

Çiller halka açtığı savaşı Almanya'ya taşıdı

Ülkede süren ulusal ve sınıfsal mücadeleyi engelleyebilmek, halk muhalefetini bastırabilmek ve daha önemlisi devrimci ve yurtsever örgütleri ortadan kaldırabilmek için her türlü baskı ve zorbalık yöntemine açık çek veren Çiller, geçtiğimiz hafta başında gerçekleştirdiği bir dış geziyle bu politikasını Almanya'ya taşımaya çalıştı.

Çiller'in Almanya gezisinde Azerbaycan'dan AT ile gümrük birliği sorununa kadar pek çok konu yer almasına rağmen "terörle mücadele" bu gündemin baş köşesindeydi. Amaç devrimci ve yurtsever örgütlerin cephe gerisi faaliyet niteliği taşıyan Almanya'daki örgütlenme ve çalışmalarının engellenmesiydi.

Çiller daha Almanya'ya gelir gelmez ayağının tozuyla yaptığı konuşmada Türkiye'de son bir yıl içinde "demokrasi"nin tüm kurallarıyla işlediğini ballandıra ballandıra anlattı. Ona göre Türkiye adeta bir "demokrasi cenneti"ydi... Hatta Çiller çizmeye çalıştığı bu pembe tablo-da hızını alamamış olacak ki, bir ara "Batı ülkelerinde dahi demokrasinin böylesine rahat bir biçimde işlemesi memnuniyet yaratıyor" deyverdi. Çiller böylece Almanya'ya önce "demokrasinin" ne demek olduğunu anlattı, sonra da "demokrasi"yle devrimci, demokrat, yurtsever örgütlenmelerin bağdaşmadığını ve derhal kapatılıp dağıtılması gerektiğini söylemek istedi. Çünkü onun "demokrasi" anlayışı bir oyundan ibaretti. Öyle derneğin, derginin falan "demokrasi"de yeri yoktu. Hele ki baskıya, zorbalığa, zulme ve sömürüye Türkiye'deki iktidara karşı bayrak açmışlarsa.

Çiller, Türkiye halklarına karşı açtığı savaşta dış destekler arıyor.

Çiller: "Bütün Münafık Yuvaları Kapatın"

Koltuğunun altına sıkıştırdığı KİT raporlarıyla Kohl'ün karşısına çıkan Çiller "Türkiye'deki terörün beslenme kaynağı Almanya'dır. 110 dernek var ülkenizde Türklere ait. Her yıl 100 bin mark bu yolla teröre akıyor. Bunu biliyoruz." diyerek "terore" destek sağlayanların "işinin bitirilmesini" istedi.

Türkiye'deki devrimci ve yurtsever mücadeleyi devlet terörüyle bastırabilmek için her türlü yasayı çıkaran, düzenin bütün militarist kurumlarının sırtını sıvazlayıp onların halka karşı savaşta yaptıklarını görmezden gelen, başbakanlık koltuğuna kendini attıktan sonra iki kez Kürdistan'ı turlayarak buradaki kirli savaşta ipleri MGK'nın eline veren Çiller aynı şeyleri Almanya'dan da bekliyor. Belki de orada niye açıktan kontrgerilla yöntemlerinin kullanılmadığını merak ediyordu.

"Terörle mücadele insan hakları ihlali sayılmaz, aksine, terör örgütlerine yardımcı olanlar insan haklarını ihlal etmiş olurlar. Almanya ve bütün Avrupa Türkiye'ye laf söyleyecek durumda değil. İşte PKK'lıların listesi elimde. Bunlara yardım edenler insan hakları ihlali yapıyorlar." açıklamasını yapan Çiller, insan hakları "ihlali" yapan bütün devrimci-demokrat, yurtsever-ilericilere karşı Almanya'da da savaş açılmasını istedi. Aslında Çiller'in gerek Almanya gezisi gerek bu gezinin amacı sürpriz olmadı. Bu gezi ülkemizde halka açılan kirli savaşa karşı destek cephesinin genişletilmesini amaçladı.

Çiller Umduğunu Bulamadı

Çiller'in gündeme getirdiği PKK ve Devrimci Sol gibi örgütlerin çalışmalarının engellenmesi konusunda Kohl fazla umut vermedi... Bütün bu şaşaalı geziden çıka çıka bir komisyon kurularak Çiller'in isteklerinin incelenip değerlendirilmesi sonucu çıktı.

Kohl, Çiller'le yaptığı görüşmede devrimci ve yurtseverlere karşı emperyalizmin düşmanlık ve ikiyüzlülüğünün tipik örneklerini verdi. Yana yakıla aslında bu örgütlerin faaliyetlerinin engellenmesini kendisinin de çok istediğini ancak elinin kolunun nasıl bağlı kaldığını anlattı. Kendisi kapattırır da mahkemeler açarsa bu sefer de bu örgütler Almanya'da yasallaşıverirlerdi. Ya da Almanya'daki demokrat kamuoyu böyle bir şeye tepki gösterebilirdi. Bunun üzerine Türkiye'deki gibi davranmalarına olanak yoktu. Onlar sadece fırsatını yakaladıklarında devrimci ve yurtseverlere nefes aldırmamaya çalışabilirlerdi. Tıpkı daha önce yaşanan birçok örnekte olduğu gibi.

32. Gün, M.Ali Birand ve Halka Düşmanlık

32. Gün programında Çiller'in Almanya gezisine yer veren M. Ali Birand Almanya'nın ve Türkiye'nin devrimci ve yurtseverlere karşı yapmak isteyip de yapamadıkları konusunda ne kadar üzgün olduğunu anlatarak MGK'nın basına yönelik olarak gerçekleştirdiği son brifinginde kulağının yeteri kadar çekilmiş olduğunu gösterdi. "Özgür basın", "Basın üzerinde anti-demokratik uygulamalar kaldırılsın" söylemini çok seven Birand'ın programının temel konularından biri de KURD-HA Ajansı'nın "terör" yuvası olduğundan kapatılması gerektiğiydi.... Ayrıca Birand'ın merak ettiği ve Almanya'daki muhabirine sorma gereği duyduğu bir diğer konu ise Çiller'e karşı yapılan protesto gösterileri dışında Çiller lehine herhangi bir gösterinin yapılıp yapılmadığıydı. Bu konuya ilişkin muhabirin verdiği olumsuz yanıt ise Birand'ın keyfini kaçırmaya yetti...

Çiller'in ne Almanya gezisinden ne de ülkemizde halka karşı açtığı savaştan umutlanması için hiçbir neden yoktu. Birand ve onun gibilerinin de... Çünkü umut zorbalık ve zulmün değil, zorbalık ve zulme karşı savaşın hakkıdır.

Devletin demokratik alandaki muhalefete hiçbir yaşam şansı bırakmaması durumunda mücadelenin araç ve biçimleri elbette değişir. Bugün devletin demokratik alanı yok etme tutumu alması esas olarak devletin meşruluğuna yeni bir darbe olur. Bunun mücadele açısından siyasal bir kazanıma dönüşmesi ise direnişçi bir çizginin hayata geçirilmesine bağlı olacaktır.

DEP yanılgılarına son vermelidir!

Savaş gerçeği öylesine acımasız ve açık politikalar üzerine şekilleniyor ki; tereddüte, kararsızlığa, ikircikli politikalara, icazete, uzlaşmacılığa ve statükoculuğa yaşam hakkı tanımıyor.

Çünkü oligarşi tüm gücüyle bu savaşı kendi lehine kazanmak ve başta devrimciler olmak üzere, tüm ilerici-demokratyurtsever güçleri yok ederek, halklarımızı teslim almak istiyor. Bu nedenle de karşısındaki güçlerin en ufak bir açığını, hatalarını ve tutarsızlıklarını değerlendiriyor.

İşte bugün DEP'in geldiği noktada sıkıntılar buradan kaynaklanıyor.

Meclis'te "yemin" geri adımıyla, Kürt halkının mücadelesi için her şeyi göze almış kararlı bir parti görüntüsü veremeyen HEP daha baştan kendi meşruluğuna inançsızlığını belli etmişti.

Milliyetçi ve pragmatist politikada ısrar; kararlı ve radikal bir çizgide hareket edememek HEP'i devlet karşısında giderek zayıflattı. Devlet saldırdı, HEP geriledi. Ve sonunda karşısında ciddi hiçbir direniş görmeden HEP'i "kapattı".

HEP'in yerine DEP kuruldu. Sadece Kürt halkının değil, her iki ulustan emekçilerin partisi olmayı hedefleyen DEP, bir anlamıyla, geçmişin "özeleştirisini" yapıyor ve "HEP'ten büyük dersler" aldığını göstermeye çalışıyordu. Ancak DEP, ciddi bir HEP değerlendirmesi yapmamış, eksiklikleri, hataları, yanlış politikaları değiştirmemişti. Hatta, HEP'ten daha geride uzlaşma arayan çizgiye kaymaya başlamıştı. Özellikle "barış" adına, "kan dökülmesin" adına, oligarşiye öylesine mesajlar iletti ki, devlet bu mesajları almakta geçikmedi ve DEP'i "yola getirmek" için saldırılarını hızlandırdı. Kürt halkının sorunlarını çözme doğrultusunda bir gün savunduğunu, ikinci gün değiştirmek ve daha da önemlisi devlete "bizi yanlış anlıyorsunuz" mesajlarını iletmek DEP'i devlet karşısında tamamen güçsüz bıraktı.

Yaşar Kaya'nın tutuklanması, Sincar'ın cenazesine "izin" verilmemesi ve Sincar'ın evinin bombalanması, devletin DEP'e bakışının, ne yapmak istediğinin tipik göstergeleri olmasına karşın, DEP'ten bugüne kadar, herhangi bir yanıt oluşturacak hareket, tavır ortaya çıkmadı.

Sincar'ın Cenazesi ve Meşruluk Sorunu

Bugün halkın "öncüsü" ya da "sözcüsü" olma misyonunu üstlenenler Sincar'ın cenazesi için gerekeni yaptık diyebiliyorlar mı? Cenazeyi almarna tavrı bir noktadan sonra geri dönüşü olmayan bir karar olsa bile, bir kazanım sayılabilir mi? "Provokasyon yapmak istediler, gelmedik" sözleri ile politik bir ustalık gösterildiği söylenebilir mi? Tüm bu sorular, cenaze öncesi ve sonrası için DEP'in yanıtlaması gereken sorulardır.

Öncelikle sıkça sözü edilen "provokasyona gelmeyelim" sözü üzerinde durulmalıdır. Çünkü Kürdistan'da köyler bombalanıyor, infazlar, işkenceler, "devlet yönetimini"nin yegane uygulaması haline geliyorken, böylesi yoğun bir saldırganlıkla karşı karşıya olan bir halk, ne tür bir provokasyona gelebilir ki? O zaman DEP korktuğunu, daha fazla yapamadığını açıklamalıdır. Unutmamak gerekir ki, "aman dikkatli olalım, provokasyona gelmeyelim, ağırbaşlı ve soğukkanlı olalım" sözleri geçmişte statükoculuğun, hatta hiçbir şey yapmamanın bol kullanılan gerekçeleri olmuştur. Ve hiç kimseyi bir adım ilerletmemiştir.

Statükoları parçalayan, yasal sınırları zorlayan bir eylem çizgisini üretebilmek için, her şeyden önce gerekli olan meşruluğumuza olan inançtır. Meşruluğu devletin icazetinde aramak, onun insafına kendimizi terk etmek demektir.

Sincar'ın katledilmesinin hemen ardından devletin üst düzey sözcüleri, olayı kınayan demeçler verdiler. Sanki Kürt sorununun "çözümünü" askerlere havale eden kendileri değilmiş gibi ve sanki bu katliam Kürdistan'daki genel saldırıların bir parçası değilmiş gibi yüzlerine maske geçirip "üzüntü" ifade ettiler. Elbette kontrgerillanın eylemini savunacak halleri yoktu. Halkı aldatmak için yapılan bu açıklamalar DEP yöneticilerinin kafasında nasıl bir ışık yakmış olmalı ki, hemen Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ve Başbakan Tansu Çiller ile görüşmeye gittiler. Ve cenazenin kaldırılması için yardım sözü alarak döndüler. Yardım sözüne inandılar, olası engellemeler karşısında direngen bir tutum için alternatif program ve çağrı yapmadılar. Cenazeyi Kürdistan bayrağı yerine DEP bayrağına ve hatta Türk bayrağına saracaklarını ifade etmeleri DEP'in geneldeki tutumunu en iyi ifade eden örnek oldu.

Oysa gerçek çabuk ortaya çıktı. Validen emir alan bir başhekimin "olmaz"ı ile programları bozuluverdi. Cenaze töreni için gelen binlerce kişi Ankara'ya sokulmadı. DEP merkez binasına, değil halk, parti yöneticilerinin bir kısmı bile giremedi. Dağınıklık polisin engellemelerindeki keyfiyeti daha da artırdı. "Programımızı uygulamazsak, cenazeyi almayız" diyen DEP yöneticilerine Vali son cevabı verdi: "Öyleyse cenazeyi devlet kaldırır." DEP yöneticilerinin bu cevabı bekledikleri kuşkuluydu.

Sormak gerekir, Demirel ile Çiller görüşmesinden ne umduruz? Bu kişiler Kürt halkına yönelik baskı ve katliam politikalarını belirleyenlerin dışında mı?

12 Eylül günü Özgür Gündem'de yayınlanan demecinde DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya şöyle diyordu: "Başta Olağanüstü Hal Bölge Valisi olmak üzere Ankara Valisi ve Emniyet Müdürü'nün görevini kötüye kullanmalarına hükümet seyirci kalmaktadır."

Sadece seyirci mi kalmaktadır?

Devletin memurları ve bürokratlarının uyguladığı politikanın belirleyeni kimdir, sorumluluğu kime aittir?

Kaba bir mantıkla "şahinler ve güvercinler" analizi yapıp, saldırgan tutumu "şahin"lere mal etmek doğru değildir. Dahası, bu bakışı katliamcı politikanın sorumlularına halk nezdinde kendini aklama olanağı verir. Devlet kurumları içinde birbirinden farklılık gösteren kimi görüşler olsa bile, bu farklılık valiler ile başbakan ve cumhurbaşkanını karşı karşıya getirecek kadar abartılırsa, buna siyasi saflığın da ötesinde körlük denir.

Bu körlüğün sebebi, kendi meşruluğuna inancın eksik olmasıdır. Meşruluğun halkın haklı taleplerinin ve mücadelesinin dışında, devlet yöneticileri ile görüşmelerde aranmasıdır.

Oysa cenaze töreni için hazırlık yapılırken, görüşmelere bel bağlamadan, zıl-verebilmek için daha aktif olma isteği arasında sıkıştı. Tercih, bu gerçekliğin bilincine varılarak yapılmak zorundadır.

DEP kendini tasfiye etmek istemiyorsa, birinci olarak yapısındaki ikircikli çizginin sınıfsal temeli olan Kürt toprak ağası ve Kürt burjuva katmanlarının parti içindeki etkisini ve gücünü tasfiye etmelidir.

Buna paralel olarak, meşruluğunu, devlet yönetimleri ile görüşme yapıp söz almaya değil, kitlelerin aktif, yığınsal eylemliliğinin yaratılmasına dayandırmalıdır. İkinci olarak DEP, demokratik platformda meşru bir zeminde kalabilmek için ihtiyaç duyduğu desteği Türk emekçi kesimleri içinde aramalıdır. Türk emekçi kesimlerine, Kürt ulusal hareketinin doğrudan destekleyicisi olmadıkları için sırt çevirmek yerine, kendi sınıfsal talepleri için mücadele etmenin de dolayılı olarak Kürt halkının ulusal mücadelesine katkı olacağının bilinciyle yaklaşmalıdır. Kürt ve Türk halkı arasında ortak mücadele zeminleri yaratmak devletin halkları birbirine düşman etme politikasını boşa çıkartmanın zorunlu bir şartı olduğu kadar, demokratik alanda mevzi mücadelesinin gücünü de katbekat artıracak olan bir tutumdur.

Üçüncü olarak, "savaşan taraflar" karşısında tarafsız bir barış çağrıcısı olma politikasının terk edilmesi gerekir. Savaş politikanın yoğunlaşmış biçimidir. Karşı karşıya olan iki taraf olduğu doğrudur. Egemen sömürücü sınıflar ve ezilen halklar; bu taraflar arasında "tarafsız" kalınamaz. Devletin "PKK'nın uzantısı" diye baskı yapma manevralarına karşı, bunun tersini ispatlamaya çalışmak devletin tuzağına düşmektir. Akan kana karşı olmak, halkın adil ve onurlu bir barış talebine sahip çıkmak yanlış değildir. Ancak barış talebini, kimseyi inandıramayan "iki taraf arasında arabulucu" rollerine soyunarak değil, halkın haklı taleplerine sahip çıkarak, sömürücü ve saldırgan olanı teşhir ederek dile getirmek gerekir.

Unutmamalı ki, TC ile adil, onurlu ve demokratik bir barış mümkün değildir. Gerçek barış baskı ve sömürü düzenini yıkmak için verilen mücadele kazanıldığı zaman, ancak halkların tümüyle, özgür iradeleri temelinde oluşturulabilir.

DEP'in "barış hemen şimdi" kampanyasına, devlet milletvekillerine kurşun ve bomba yağdırarak cevap verdi. Şimdi yapılması gereken, mücadelenin uzun süreli karakterine uygun olarak, direnişi her alanda ve her türlü mücadele yöntemini dışlamadan adım adım örmektir. "Mücadele asıl olarak dağlarda veriliyor" diyerek demokratik alanı sadece lojistik alan olarak gören ya da bu alandaki hareketsizliğe gerekçe yapan yanılgılar yaşanılanlardan ders çıkarılarak görülmeli ve geleceğe bu birikimle yürünmelidir. Devletin demokratik alandaki muhalefete hiçbir yaşam şansı bırakmaması durumunda mücadelenin araç ve biçimleri elbette değişir. Bugün devletin demokratik alanı yok etme tutumu alması esas olarak devletin meşruluğuna yeni bir darbe olur. Bunun mücadele açısından siyasal bir kazanıma dönüşmesi ise direnişçi bir çizginin hayata geçirilmesine bağlı olacaktır. Demokratik mücadelenin yasal alanı kullanması ve yasal mevzilerin güvencesi bu anlayışın gelişimi düzeyinde olacaktır.

Ovacık'ta köyler ve yaylalar bombalanıyor

Dersim-Ovacık'ta devrimci ve yurtsever hareketin gelişen mücadelesi karşısında paniğe kapılan devlet, dağları bombalayarak tek tek orman yakmaya başladı. Ovacık'ta bombalanan ve yakılan sadece dağlar ve ormanlar da değil, yaylalar ve yaylalardaki köyler de yaylım ateşi ve bombalamadan nasibini fazlasıyla alıyor.

Ovacık'ta Yeşilyaz Karakolu'nun PKK gerillaları tarafından basılmasından sonra devlet güçleri karadan ve havadan yoğun bir operasyon başlattı. Bir yandan Yeşilyaz Köyü'ndeki evler ateşe verilirken, halka ait 11 araç da yakıldı. Köyden 15 kişi de keyfi bir biçimde gözaltına alındı. Ayrıca Ovacık'ta Karataş, Cevizlidere ve Topuzlu köylerine yakın karakolların basılmasından sonra saldırılar bu köylere kaydırıldı. Köylerdeki evler yıkılırken çevredeki ormanlar da ateşe verildi. Bütün bu saldırıları devletin işyerlerini zorla kapattırıp sokağa çıkma yasağı ilan etmesi izledi.

Dağlara, yaylalara ve ormanlara yapılan saldırılar kuşkusuz buralarda geçimini hayvancılıkla sağlayan köylüleri yakından etkiliyor. Dersim'de hayvancılıkla uğraşan ve kendilerine Şavaklılar denilen Kürt köylüleri, buralardaki saldırılardan en çok etkilenen kesim arasında bulunuyor. Şavaklılar devletin sürekli baskı, yasaklama ve katliamı ile yüz yüzeler. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da devlet Şavaklılara "Siz terörist besliyorsunuz, onlara siz yardım ediyorsunuz." diyerek yaylalarda barınmalarını engellemeye çalışıyor.

Ovacık'a yapılan saldırıların başladığı 17 Eylül 1993 günü Çeltek yaylası da sabah 07-08 arası bombalanmaya başlandı. Burada ise Çemişkezek'e bağlı Payamdüzü köylüleri barınmaktadır. Cobra ve Scorsky helikopterleri ile çadırların bombalanması sonucunda Bezar Doğan ve Yeter Güler ölürken Şemsi Akpolat, Hatun Güler, Meral Güler ve Kaptan Argın yaralandılar. Tunceli Devlet Hastanesi'ne kaldırılan yaralılardan ikisinin durumu çok ağır olduğu için Elazığ Devlet Hastanesi'ne götürüldüler. Ayrıca saldırıda 10 çadır da yandı. Kendileriyle konuştuğumuz yaralalılar "Devlet doğrudan uçaklarla bizim üzerimize saldırdı. Devlet bilinçli olarak halkımızı katlediyor. Basılan karakollarla bizim yaylalar çok uzak olduğu halde gelip bizim üzerimize bomba yağdırdı. Çok sayıda hayvanımız ölürken çoğu da yaralanmış durumda" dediler.

Bombardımandan sağ kurtulan köylüler ise "Devlet gerilla karşısında ne yapacağını şaşırmıştır. Her gün halkın üzerine kurşunlar yağdırıp köyleri bombalıyor, halkı katlediyorlar. Devletin gerçekleştirmiş olduğu bu saldırıdan sonra bizim can güvenliğimiz kalmamıştır. Onlar istiyor ki yaylaya çıkmayalım, sürülerimizi satıp buradan gidelim. Yani bizleri göçe zorluyorlar."

Dağları, ormanları, yaylaları bombalamak sadece Ovacık'la sınırlı değil. Devletin Dersim'deki köylere saldırıları diğer ilçelerde de günden güne artarak sürüyor.

Bombalanan, yakılan sadece Dersim'in dağları, yaylaları değil. Yoksul Dersim köylüsünün malı ve canı. Yok edilmeye çalışılan Kürt gerçeği.

Doğubeyazıt'ta özel tim terörü

15 Eylül günü saat 12:00 sıralarında Doğubeyazıt ilçesinin şehir merkezinde özel time ait panzer teror estirdi. Şehir merkezinde İsmail Beşikçi Caddesi'nde İş Bankası karşısında halktan iki insanın kavga etmesini fırsat bilen özel tim, panzerle olay yerine gelerek havaya ateş etmeye başladı. O bölgede yoğun olan insan trafiğine aldırmayarak panzeri insanların üzerine sürmeye başladılar. Bu esnada panikleyen insanlar kendilerini işyerlerine atarak canlarını kurtardılar. Cadde üzerinde bulunan Merkez Eczanesi'ne panzerin girmesi sonucu eczane önünde bulunan bir kişi panzerin altında kalarak can verirken, eczanede milyonlarca liralık zarar meydana geldi. Hızını alamayan panzer büyük bir hızla caddede tur atmaya başladı. Havaya ateş ederek insanların üzerine giden panzer yolda bulunan el arabalarını ezmeye başladı. Bu arada bir at arabasının şoförü öldü. Ve çevredeki Okçu adlı işyerinde 30 milyonluk zararın meydana gelmesine neden oldu.

Bu olayları yaşayan Doğubeyazıt halkı "özel timin küçük bir olayı bahane ederek ilçede teror estirdiğini, insan hayatını hiçe saydığını" belirterek, "bu uygulamaların özellikle son aylarda meydana geldiğini, ilçenin bu sürede iki kez tarandığını, bunun halkı korkutmak ve yıldırmak için organize edildiğini" söylediler. Doğubeyazıt halkı devlet terörünü protesto etmek için kepenk ve kontak kapatma eylemi gerçekleştirdi.

Hozat'ta katliam denemesi ve yalanlar

Elazığ (Mücadele)- *Devletin Kürdistan'da uyguladığı "topyekün kirli savaş" tüm hızıyla sürerken bu terörden Dersim de payını alıyor. Son günlerde yoğun bir şekilde ormanlar bombalanmak suretiyle yakılıyor ve köyler talan ediliyor. Yeni katliam denemeleri yapılıyor. Bu denemelerden birine de Hozat'ın Çaytaşı Köyü'nde rastlandı. 15 Eylül günü Çaytaşı Köyü'nde devlet güçlerinin bıraktığı bomba iki insanın ölümüne neden oldu. Köylülerin anlatımına göre olay şöyle gelişiyor. Hozat'tan köye dönen 18 yaşlarında bir genç devlet güçlerinin yola yakın yere bıraktığı bombayı köye getiriyor ve yengesine göstermek isterken yanlışlıkla pimini çekiyor. Patlayan bomba gencin ve yengesinin parçalanarak ölümüne neden oluyor.*

Bu olayı fırsat bilen jandarma komutanı ise halkın üzerindeki gerillanın sempatisini etkisizleştirmek için bombanın Devrimci Sol gerillalarınca bırakıldığı yalanını yaymaya başladı. Ancak başarılı olamıyorlar. Çünkü köy ve çevresi olayın içyüzünü iyi biliyor. Bu yöndeki yalanlara inanmıyorlar.

EĞİT-SEN'li iki öğretmen katledildi

Diyarbakır (Mücadele)- *Diyarbakır'da iki gün içerisinde iki EĞİT-SEN üyesi öğretmen kontrgerilla saldırısı sonucu katledildiler. Olay sırasında bir çocuk da yaşamını kaybetti.*

20 Eylül günü EĞİT-SEN üyesi olan ilkokul öğretmeni Ahmet Arcagök İnönü Caddesi'nde kontrgerillanın silahlı saldırısına uğradı. Ahmet Arcagök olay yerinde hayatını kaybederken, saldırı sırasında yoldan geçmekte olan bir çocuk da ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı, ancak kurtarılamadı. Katledilen İlkokul Öğretmeni Arcagök'ün cenazesi aynı gün Diyarbakır Devlet Hastanesi'nden alındı ve Mardinkapı Mezarlığı'na götürülerek toprağa verildi. Türkiye kalabalık bir öğretmen topluluğu ve ailesi katıldı. Arcagök'ün ailesi olaya ilgili şunları söyledi. "Silahsız olan bu insanlara yapılan saldırılar, onların nasıl bir çıkmazın içinde olduklarını gösteriyor. Gücü gerillaya yetmediği için bu defa sivillere yöneliyorlar. Ahmet'i Kürt ve yurtsever olduğu için öldürdüler. Katilleri de bellidir. Yapanlar devlet tarafından korunan ve onların maşası durumunda olan zavallı kişilerdir."

21 Eylül günü ise EĞİT-SEN üyesi olan Ali Şahap Salık görev yaptığı okulda uğradığı silahlı saldırı sonucu katledildi.

Diyarbakır'ın Şehitlik semtinde bulunan Ticaret Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği yapan Ali Şahap Salık saat 11:00 sıralarında okula gelen silahlı bir kişi tarafından öldürüldü. Görgü tanıkları olayı şöyle anlattılar. "Salık okulda nöbetçiydi. Zil çalınca bahçedeki öğrencileri sınıflara gönderdi. Ve okulun medivenlerinin bulunduğu yere geldiği sırada, bir kişi tarafından iki el ateş edildi. Salık, merdivenlerden aşağıya doğru yuvarlandı. Katil olay yerinden kaçarak uzaklaştı."

Salık'ın arkadaşları saldırının okulun içinde ve soğukkanlılıkla gerçekleştirildiğini belirterek, cinayetin kontrgerilla tarafından işlendiğini söylediler.

Mustafa halkıyla bir kez daha kucaklaştı

Elazığ (Mücadele)- Dersim halkı her koşulda şehitlerini yaşatıyor, bağrına basıyor. Gerillanın yaşamı, halkına bağlılığı insanlarda savaşma isteğini yaratıyor. Dersim halkı kendi evladı Toros şehitlerinden Mustafa Sefer'i de sahiplendi. 31 Temmuz günü Toroslar'da şehit düşen Mustafa'nın halkın geleneklerine göre kırkı yapıldı ve o bir kez daha Dersim halkıyla birlikte, yoldaşlarının arasındaydı.

Mustafa'nın köyü olan Çalaxane'de evinin önünde ve köyün ortasında Mustafa'nın ayrılmaz bir parçası olduğu hareketinin bayrağı dalgalanıyordu. 23 Nisan'da 12 Devrimci Sol gerillasının şehit düştükleri yerde, Mustafa anılırken aynı zamanda 12'ler de anıldı.

Çevre il, ilçe ve köylerden gelen 400'e yakın kitle kortej halinde önce beş Devrimci Sol gerillasının kurşuna dizildikleri yere doğru bayrak açarak üzerinde "Toros Katliamının Hesabını Soracağız-Devrimci Sol Güçler", "Yaşasın Toros Direnişimiz-DLMK" yazılı pankartlarıyla yürüyüşe geçti. "Infazlara Son", "Ali Tarık, Mustafa Sefer Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atan kitlenin sesi dağlarda yankılanıyordu. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra söylenen marş ve türkülerle kortej bozulmadan Mustafa'nın mezarına gidildi. Mezar başında Toroslar ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra hep bir ağızdan "Yaşasın Devrimci Sol", "Biji Çepa Şoreşger", "Şehida Çepa Şoreşger Namırın", "12'ler yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" sloganları atıldı ve bir kişi Mustafa'nın devrimci kişiliği ve mücadelesi üzerine konuşma yaptıktan sonra, Mustafa'nın kardeşi onun cesareti, atılganlığı, savaşma ruhuyla yanıp tutuşan, yaptıklarından pışmanlık duymayan, düşmana olan kinini dağlara çıkarak gösterdiğini belirtti. Geleneklere göre dağıtılan yiyecek ve anaların ağlarıyla birlikte halk bir ağızdan "Bize Ölüm Yok"u söyledi.

memurun gündeminden

"İcazet"e değil mücadelemize güvenmeliyiz

"Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı"; '90 Temmuz'undan bu yana kamu emekçilerinin yürüttüğü mücadele esas olarak bu talepte odaklaştı. Bu mücadele içinde grev ve sendika hakkının meşruluğunun bilincine varan kamu emekçileri, pratikte sendikalarını kurarak, grev hakkını kullanarak bir yandan da bu haklarının yasallaştırılması mücadelesini yürüttüler.

Sorun bugün iktidarın da kamu çalışanlarının da gündeminde. İki taraf da yasal düzenlemeye doğal olarak kendi sınıf çıkarları doğrultusunda bir biçim vermeye çalışacaktır. Burada sorun kamu emekçileri açısından sınıf çıkarının nerede olduğunun doğru saptanmasında yatıyor.

Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı başından beri koalisyon iktidarının vaatleri arasında yer aldı. Ve iktidar başından beri kamu emekçilerini bu noktada oyalamaya çalıştı. İktidar açısından memurların mücadelesi bunu dayatıyordu, bundan geriye dönüş yoktu; egemen sınıfların çıkarlarıysa yasayı mümkün olan en az "zararlı" bir biçimde çıkarmayı gerektiriyordu. Ve bu anlamda da iktidarın kamu emekçilerine dayatmaya çalıştığı biçim "sendikaya evet, grev ve toplu sözleşme hakkına hayır" oldu. İktidarın bugün gündeme getirdiği yasa taslağı da bunu ifade etmektedir.

Bu noktada kamu emekçilerinin önünde, çeşitli sendikalar düzeyinde hazırlıkları yürütülen taslak çalışmalarının "kabul edilebilirliği" mi yoksa "olması gerekeni" mi esas alacağı sorusu vardır. Bu soruya pratikte verilecek yanıt kamu emekçilerinin önümüzdeki süreçteki mücadelesini biçimlendirecektir.

Çünkü attığımız her adım bize bir sonraki adım için güç vermeli, önümüzü açmalı. Politik rotamızı doğru bir çizgide tutabilmenin gerekliliklerinden biridir bu. Atacağımız adımın bizim önümüzü tıkayan bir çıkmaza yönelmesi politikada "siyasi körlük" dediğimiz olayın ta kendisidir.

Sendika, toplu sözleşme ve grev hakkı birlikte talep edilmeli, bunların birlikte yasallaştırılmasının mücadelesi verilmelidir. Kamu emekçilerinin çıkarlarının ve devrimci bakış açısının gereği budur. Defalarca vurgulandığı ve pratik örneklerinin de yaşandığı gibi, grev hakkı olmaksızın tanınacak bir sendika ve toplu iş sözleşmesi hakkı kamu emekçilerinin '90 Temmuz'undan bu yana özverilerle, bedellerle sürdürdüğü mücadelenin karşılığı olmayacaktır. İktidarın çizdiği sınırları kabul edip, "Önce sendika ve TİS hakkını yasallaştıralım, sonra da grev hakkını" diyerek grev hakkını içermeyen bir taslak sunmak hangi gerekçeyle açıklanırsa açıklansın reformizmin ta kendisidir. Ve bunun temelinde yatan şey kendi özgücüne, kamu emekçilerinin gücüne, mücadelesine inançsızlıktır.

Tüm BEL-SEN'in uzun bir süredir yaptığı sözde toplu iş sözleşmelerine olmadık misyonlar yükleyerek, bu işin grev hakkı olmaksızın da yürüyebileceği kanısını yaygınlaştırmak istemesi, mücadelenin hedeflerini bulanıklaştırmaktan başka bir sonuç vermemiştir. Bugün bu anlayışın tüm kamu emekçileri adına iktidara sunulacak taslakta grev ve sendika hakkının birbirinden koparılarak "resmileştirilmesi" bu olumsuzluğu daha da büyütecek, kamu emekçilerinin bilincini çarpıtacaktır. Sendika hakkının yasallaştırıldığı noktada "yalnızca" grev hakkı için kamu emekçilerini mücadeleye kanalize edebilmek –bu yanlış önderliğin bir sonucu olarak– daha da güçleşecektir.

Şu açıkça görülmelidir; kamu emekçileri adına iktidara sunulacak taslakta iktidarın icazetini gözeterek atılacak bir adım mücadelenin ve sürecin önünü tıkayacak bir adım olacaktır.

Sendika ve grev hakkının yasallaşma aşamasında birbirinden koparılmasını "teknik" bir sorun olarak açıklamak tam da biraz önce ifade ettiğimiz bakış açısının bir ürünüdür, meseleye politik bakmamaktır.

Ya da çeşitli tartışmalarda dile getirildiği gibi ülkemizde işçiler için de grev hakkının ayrı, sendika hakkının ayrı yasalarda yer alıyor olması kamu emekçileri açısından da böyle olması gerektiğinin kanıtı değildir.

İşçilere sendika hakkı 1947'de çıkarılan bir yasayla tanınmıştır. Ancak grev hakkı yoktur bu yasada ve bu yüzden de "Grev, lokavt, TİS Kanunu"nun çıktığı 1963 yılına kadar yapılan toplu iş sözleşmesi yok denecek kadar az sayıda kalmıştır. Bu sendika ve grev yasaları işçilerin –'90 Temmuz'undan bu yana memurların yürüttüğü dişe diş bir mücadele örneğinde olduğu gibi– zorlu mücadeleler sonucu değil, sistemin bütünündeki gerekliliklerin sonucu olarak çıkarılmıştır. Egemen sınıflar grev hakkı olmayan bir sendika yasası çıkardıklarında buna karşı direnecek güçte ve örgütlülükte bir işçi sınıfı yoktur karşılarında. İşçileri kapsayan yasaların böyle biçimlenmesinin nedeni budur. Ancak bugün kamu emekçileri açısından aynı şey söz konusu değildir, olmamalıdır.

Kamu emekçileri böylesi bir biçimlendirmeye karşı çıkmalı, direnmeli ve bunu bugünden açıklamalıdırlar. Koalisyon iktidarı gündemdeki yasal düzenlemeleri iyi niyetinden, demokratlığından değil, kamu emekçilerinin mücadelesi onlara bunu dayattığı için gündemine almıştır. Mücadelemizin sonuçlarına sahip çıkalım. ✪

Reformizmin "toplu iş sözleşmelerine" bir örnek

Temmuz ayında Şişli Belediyesi'yle TÜM BEL-SEN arasında yapılan "toplu iş sözleşmesi" grev hakkı olmaksızın gerçekleştirilen ve adına en fazla "iyi niyet sözleşmesi", denebilecek olan bu sözleşmenin toplu iş sözleşmesi olarak adlandırılmasının yanlışlığını ve aldatıcılığını bir kez daha ortaya koyuyor.

"Şişli Belediyesi'yle yapılan TİS'teki kazanımlarımız ise" denilerek maddeler sıralanıyor."

"Ücretsiz Yemek"

Yemekler belediyelerde zaten cüzi-sembolik bir ücret karşılığında verilir. Örneğin Kadıköy Belediyesi'nde 22 günlük yemek bedeli 30 bin TL'dir. Bu rakam Şişli Belediyesi'nde de 34 bin TL'dir.

"Tam teşekküllü bir sağlık kuruluşunda ücretsiz Check-Up"

Devlet memurlarının her türlü muayene ve tedavi giderleri zaten kurum tarafından ödenir.

"Profesyonel çalışan sendika üyelerine ücretli izin hakkı"

Böyle bir hak konulmuş, ancak memur sendikalarında profesyonel çalışan sendikacı yok.

"Belediye encümenine 4 kişiyle katılmak"

Belediye Meclisi'ne üye verilebilmesi için belediye başkanının önerge vermesi."

Eğer imza yetkisi ve oy hakkı yoksa –ki böyle bir şey belirtilmiyor– 4 değil 14 kişiyle de katılmak mümkün çünkü belediye meclisleri halka açık toplanır. Kaldı ki bu meclislerin üyeleri de atamayla değil, mahalli seçimlerle belirlenir.

Böyle bir sözleşmeyi "Şişli Belediyesi'yle başlattığımız ikinci dalganın kabarışı" olarak sunabilmek gerçekten özel bir maharet gerektiriyor.

Kendi reklamları için, kamu emekçilerine "bir şeyler yapıyoruz" havasını vermek için şişirilen "toplu iş sözleşmesi" balonları kamu emekçilerinin hedeflerini muğlaklaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.

TÜM BEL-SEN'le Şişli Belediyesi arasındaki TİS görüşmeleri 22 Haziran'da başladı, Temmuz başında imzalandı.

Sözleşmede öngörülen iki adet ikramiye için 20 Eylül denildi. Sonra sözleşmenin yürürlüğe girmesi, ikramiyelerin ödenmesi için belediye meclisinin onaylaması gerektiği söylendi.

Sözleşme hala yürürlükte değil. Belediye meclisi hala "onay" vermedi.

Ve belediye meclisindeki SHP'lilerin sayısının bu "onayı" sağlamaya yetmeyeceği belirtiliyor.

Bu, SHP'nin iyi niyetinden icazet alan bir sendikacılık anlayışının, toplu sözleşme anlayışının iflas tablosudur.

Bu tabloyu TÜM BEL-SEN'in dergisinde konulan Fatma Girik ve Vicdan Baykara'yı gülerken ve el sıkışırken gösteren fotoğraf da kurtarmıyor. ✪

Memurların imza kampanyası

BEM-SEN, SAĞLIK-SEN, TÜM GIDA-SEN ve TARIM-SEN'in memurlar üzerinde sürgün politikasını ve devletin terörünü protesto etmek amacıyla başlattıkları imza kampanyası sona erdi.

İmza kampanyasının bittiğini 18 Eylül'de BEM-SEN'de yaptıkları bir açıklamayla kamuoyuna duyuran sendikalar, sendikalaşma mücadelelerinin başladığı '90 baharından itibaren baskı görmüş, soruşturmaya tabi tutulmuş, ceza almış, açığa alınmış, sözleşmeleri feshedilmiş tüm kamu emekçilerinin mağduriyetlerinin giderilmesini istediler.

Ayrıca tüm demokratik kamuoyunu yasakçı, baskıcı ve anti-demokratik uygulamalar karşısında tavır almaya ve mücadeleye çağırdılar. ✪

Memur sendikaları yapılan açıklamada kamu emekçilerinin mağduriyetinin giderilmesini istediler.

Tüm Haber-Sen 2. Olağan Genel Kurulu yapıldı

PTT bünyesinde işyerlerinde örgütlenme çalışmalarını yürüten TÜM HABER-SEN Ankara Şubesi 2. Olağan Genel Kurulu 12 Eylül günü Petkim-İş Toplantı Salonu'nda yapıldı. 117'si delege olmak üzere 150'yi aşkın kişinin katıldığı ve divan başkanlığını Ener-Sen Sendikası başkanının yaptığı kongre devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Eski yönetimin defalarca aklanmasından sonra söz alan, aralarında TÜM HABER-SEN'le aynı işkolunda örgütlenme faaliyeti yürüten DİSK Yeni Haber-İş başkanının da bulunduğu konuşmacılar ağırlıklı olarak özelleştirme üzerinde durdular.

Ülkenin en çok kâr yapan KİT'i konumundaki PTT'nin özelleştirmesinin savunulduğu gibi "ülke çıkarları"yla bir ilgisi olmadığını belirten konuşmacılar, "özelleştirmedeki amacın tekellere daha çok para kazandırmak olduğunu vurguladılar.

Konuşmalardan sonra seçimlere geçildi. Delegelerin çalışma koşulları sebebiyle iki seans olarak yapılan seçimleri içinde Devrimci Mücadelede Memurlar'ın yer aldığı Demokratik Sendikal Birlik seçimi kazandı. ✪

Eminönü belediye işçileri direnişte

Eminönü belediye işçileri, üç aydan beri aylıklarını ve ikramiyelerini alamıyorlar. 17 Eylül günü Eminönü Belediyesi Fen İşleri'nde toplanan yaklaşık üç yüz işçi, belediye binasına doğru yürüyüşe geçti. Kadırga Liman Caddesi'nde çevik kuvvet tarafından önleri kesiler belediye işçilerinin yürüyüşü engellenmeye çalışıldı. İşçiler her şeye rağmen belediye binasının önüne gideceklerini açıklayarak, 5-10 kişilik gruplar halinde belediye binasının önünde toplandılar. Burada bir basın açıklaması yapan işçiler "İnsan haklarından, emekten dem vuran belediye başkanları, enflasyon canavarı karşısında, bizi savunmasız bırakmış, akşak evimize ekmek götüremez, hastamıza ilaç alamaz, çocuklarımızın ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma getirmiştir." dediler.

İşçiler 20 Eylül'de Eminönü Kaymakamlığı'na yürüdüler ve aylıklarını ve ikramiyelerini alamadıkları için suç duyurusunda bulundular. Kaymakamdan belediye başkanıyla görüşecekleri doğrultusunda söz aldıktan sonra eylemlerine son verdiler. 22 Eylül'de de Fen İşleri'nde bir şenlik düzenleyen işçiler haklarını alıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar. ✪

Sahiplenerek ihaneti yendik

savaşı sahiplenerek büyüteceğiz

Devrimci hareketin kadroları, taraftarları tüm mücadele tarihleri boyunca karşı karşıya kaldıkları en büyük ihaneti aşarken, tavırlarını belirleyen temel bir duygu vardı: Sahiplenme... Bu, önderliğin sahiplenilişiydi; bu, hareketin, mücadelenin sahiplenilişiydi; bu, çizginin, ilkelerin, kuralların, devrimci ahlak ve adaletin sahiplenilmesiydi.

Sahiplenme geleneğimizdi. Büyük bedeller, büyük özverilerle yaratılmıştı bu gelenek.

Eve geldiğinde evin kuşatmada olduğunu fark etti. Biraz sonra eve gelecek yoldaşlarını düşündü kaygıyla. Onların da tuzağa düşmesine engel olmalıydı. Eline silahı alıp, polisten önce çatışmayı başlattı. Adı Perihan Demirer'di.

İşkenceciler çileden çıkmıştı onların karşısında. Çünkü onlar hiçbir yoldaşlarını, hareketlerinin hiçbir olanağını vermemiş, harekete dair ne varsa sımsıkı sahiplenmişlerdi. Adı Murat Gül'dü... Adı Baki Erdoğan'dı.

Yaralanmışlardı. Mermileri bitmek üzereydi. Aklına direnişlerini belgelemek, düşmanı beyninden vurmak geldi. Yarasından akan kanla duvara SDB-DS yazdı. Adı Eyüphan'dı, Esma'ydı...

Sahiplenerek ihaneti yendik. Şimdi sahiplenerek, sahiplenmeyi günlük yaşamımızın her anına, en sıradan işlerimize kadar yayarak örgütlenmemize güç katmak, yürüyüşümüzü hızlandırmak durumundayız. Bugün mücadelemizin ve örgütlenmemizin pratik ihtiyaçları genel anlamdaki hareketi sahiplenme tavrının içselleştirilmesini zorunlu kılıyor. Sahiplenmenin içselleştirilmesi de esas olarak Niyazi Aydın'ın "Bir Devrimci Sol'cu ben varsam mücadele devam ediyor diyebilendir." deyişinde olduğu gibi "tek başına örgüt olma"da ifadesini bulur. Bunu sağlayabildiğimizde yok yoktur artık; olmaz olmazdır.

Bunu sağlayabildiğimizde hareketin yapılması gereken hiçbir işi açıkta kalmamıştır artık, sahipsiz değildir; "adam yok" mazereti işlerin yapılmasının önündeki engel olmaktan çıkmıştır.

Devrimci hareketin yeni bir atılımın eşiğinde olduğu içinde bulunduğumuz dönemde, herhangi bir insanımızı, yönetici kadrolarımızı bekleyen yığınla sorunun altından kalkabilmek, devrimci hareketi, dolayısıyla devrimci mücadeleyi, büyüğünden küçüğüne her işi, koşulsuz, içtenlikle sahiplenmekle mümkündür.

Sorunlar, eksiklikler, hatalar olabilir; kimse bunları yok sayarak yürüyemez. Ancak bunlar kendimizi geri çekmenin değil, daha fazla sahiplenmenin gerekçesi olarak görülmelidir.

"Biz" olgusu devrimi ve hareketi sahiplenişin her dönemdeki en güzel, en somut ifadesidir aslında. Her yeni atılım dönemi "biz" olgusunun yeniden ele alınmasını gerekli kılar. Sürekli üzerinde durulması ve güçlendirilmesi gereken "biz" olgusu, sahiplenme duygusunun eksikliği ya da çarpık şekillenmesi nedeniyle zaafa uğrayabilir. Devrimci, içinde bulunduğu siyasi hareketin çizgisini kendi yaşam çizgisi haline dönüştürebilmeli, ideolojik ve ruhsal şekilleniş olarak hareketiyle bütünleşmelidir. Sahiplenilen siyasi çizgi ve hareket içinde başlayan gönüllü devrimcilik iradeyle buluşur. Doğal süreci içinde sahiplenme, bir bilinç unsuru halini almaya başlar. "Ben"i "biz"e götüren, "benim"i "bizim" yapan işte böylesi bir süreçtir. Ve bu süreç içinde devrimi, mücadeleyi ve devrimci hareketi sahiplenen insan tüm hünerini, enerjisini, özverisini kavgaya vermeye başlar.

Bu noktada memur olmaktan, "sıradan" olmaktan çıkar devrimci.

Ve bu nitelik "zor" ve "sancılı" süreçlerde, toparlanma ve atılım süreçlerinde, devrimci çalışma içindeki tüm insanlar açısından, özellikle gerekli olan bir nitelik haline dönüşür.

Bugün de sorun, eksikliğini gördüğümüz bir konuda "yetkili kılınmak" ya da "bu senin sorumluluğunda" denmesi değildir. **"Devrime inanç varsa, bu inançta her türlü yetki, sorumluluk vardır."** Gördüğümüz her eksiklik, işlemeyen her mekanizma, yapılmayan her iş bizim sorumluluğumuzda demektir. Bu sorumluluğu üstlenmeli ve çözümünü yaratmalıyız. Sahiplenmenin bir yanı da budur.

"Ben"i "Biz" yapan olgu, hareketimizi tek bir yumruk, tek bir vücut olarak sahiplenmektir.

Elbette bu anlayış, yalnızca kendi işimizle, kendi birimimizle sınırlı olmamalıdır. Kendi içinde ya da biriminde sorun çıktığında tüm enerjisini seferber edebilen biri "yetkili kılınmadığı" bir noktada çıkan sorunlara duyarsız kalabiliyorsa bu bütünü sahiplenmemektir. "Biz" olamamaktır aslında. Bu bütünü sahiplenmeliyiz. Yapılması söylenen görevler yanında, söylenmeyip de yapılması gerektiği çok açık olan görevler için de aynı duyarlılığı göstermeliyiz.

"Ben hareketi ne kadar sahipleniyorum?" Devrimci hareketin her insanının, özellikle bu süreçte kendisine sık sık sorması gereken bir soru bu. Elbette bu soru genel, soyut değil, düşmanın ve iç düşmanın devrimci hareketi uğrattığı maddi-manevi zararlar açısından, iktidarın saldırısını özel olarak yoğunlaştırdığı noktalar açısından somutlanmış olmalıdır.

Darbeci çete hareketin kasasını, silahlarını mı gaspetti; sorumuz bu süreçte "hareketin bu iki sorununu çözmek için ne gibi yeni olanaklar yarattım?" diye biçimlenmeli. Darbenin ve operasyonların yol açtığı en büyük handikaplarımızdan birinin de deşifrasyon olduğu tespiti mi yapılıyor; sorumuz örgüt disiplinine sonuna kadar sadık kalmakta, ilkeli ve kurallı yaşamakta "ne kadar ısrarlı ve özenli olduğumuzu" sormaktır kendimize. İktidar, emekçi halklara ulaşan sesimiz soluğumuz olan gazetemize mi yöneliyor. Sorumuz, "Gazetemizin daha fazla emekçiye ulaşması için ne yaptım, kaç abone buldum, yazıyla, parayla ya da başka biçimde ne kadar katkıda bulundum?" diye biçimlenmeli.

Bu sorular yaşamımızın her anına, devrimci çalışmamızın her alanına yaygınlaştırılarak çoğaltılmalıdır. Soyut bir sahiplenme yoktur. Sahiplenmenin karşılığı somut pratiktedir.

Sahiplenme, hareketin olanaklarını, değerlerini, ilkelerini, çizgisini ve yoldaşlarını gözbebeği gibi korumaktır. Olanakları sistemli bir şekilde genişletmek, istisnasız her işte ilkelerin, kuralların ışığında davranmak, planlı olmak, mücadeleyi ve hareketi sahiplenişte önemli bir göstergedir. Programsızlığı, düzensiz ve hedefsiz çalışmasıyla, hesapsız tavırlarıyla bilinen, ilkeleri ve kuralları umursamayan bir insanın hareketini ve yoldaşlarını sahiplenip, onlara değer verdiğini kimse söyleyemez. İlkeli, kurallı yaşama gelememek, fırsat bulduğunda örgüt disiplini dışında davranmanın anlamı –en küçük bir hatanın, gediğin bile büyük kayıplara yol açtığı düşünüldüğünde– yalın bir ifadeyle, yoldaşlığın, sahiplenmenin özünü kavrayamamaktır.

Yoldaşını ve örgütünü sahiplenme bu noktada en güzel sınavını işkencehanelerde verir. Susmak, sonsuz bir sabır ve emekle yaratılanları bir çırpıda ele vermemek, bağlılığın, sahip çıkışın en yalın ifadesidir.

Yoldaşlarını sahiplenme elbette yalnızca işkencehanelerle sınırlı değildir. Örneğin yoldaşının zaaflarını aşmasında sorumlu bir çaba içinde olmak da bu sahiplenmenin bir biçimidir. Yoldaşının eksikliklerine ya da ondaki gelişmeye karşı ilgisiz kalan, eleştiride sekter ya da liberal olan tavırlar değil, yoldaşı için emek harcayan, başarısına sevinen, hatasını ise kendi hatası olarak görüp gidermeye çalışan bir tutum yoldaşı sahiplenmektir. Ve bu süreçte sahiplenmenin bu yanı da bizim için özel bir önem taşıyor. Çünkü yetişmiş insana ihtiyacımız var, çünkü kendini hızla geliştiren insanlara, kadrolaşmayı sağlam temeller üzerinde hızlandırmaya ihtiyacımız var.

Devrimi, mücadeleyi sahiplenen insan, üreten ve yaratan insandır. Sahiplenmek "olmaz"ı olur kılmaktır. Yaratıcılık, üretkenlik, zenginlik ve özgünlüklerin yakalanabilmesi de bir yanıyla devrimi ve devrimci hareketi sahiplenme, sorunlarını sorun haline getirebilme, sorunları hemen, bekletmeksizin, ertelemeksizin çözüm arama özellikleriyle sağlanabilir. Kendisi üretmeyen, politika üretiminde, herhangi bir ilişki ya da olanak kazandırmada bir katkıda bulunmayan, verilen göreve kendisinden bir şeyler katmayan insan klasik deyişle yalnızca bir "tüketici"dir. Oysaki sahiplenme ancak üretimin bir parçası olunduğunda güçlenir, kalıcılık kazanır. İçinde bulunduğumuz süreçte en küçük bir olanağın, en küçük bir ilişkinin önemi düşünüldüğünde, ancak devrimci ailemiz genişletildiğinde, ona her açıdan güç verildiğinde sahiplenmeden söz edebiliriz.

Tersi durumda tüm olanaklar değerlendirilmez, bir kuyumcu sabrıyla emek harcanmazsa sahip de çıkılmaz, elde var olanlar da çarçur edilir. Oysa biz küçülen değil, kitle ilişkilerinden savaşçılarına, ekonomik olanaklarından istihbaratına kadar sürekli büyüyen bir hareket olmak durumundayız. Açıktır ki, umudu büyütmek, mücadeleyi ve devrimci hareketi büyütmekten geçiyor.

Sahiplenmek, her şeye ve herkese rağmen devrim yürüyüşünü sürdürmekte ısrar demektir. Her şeyin iyi ve yolunda olduğu dönemlerde hareket saflarında yer alan, hatta "coşkuları" ile göz kamaştıran kimi insanlar, zorlukların üst üste geldiği, sorunların ve bir o kadar da bedellerin arttığı dönemlerde karamsarlığa düşer, hareketi, yoldaşlarını yüzüstü bırakıp kendini kurtarmayı düşünürler. Bu elbette küçük burjuva devrimciliğinin tipik özelliklerindendir; o, kolay zamanda en yüksek sesle bağırandır, savaş bedelleri, disiplini, özveriyi dayattığında sesi hiç duyulmayan olur.

Gerçek devrimcilerin sesi boğulmaz hiçbir zaman. Onlar hiçbir şeyi bırakıp gitmezler. Hareketi, mücadeleyi, yoldaşlarını sahiplenirler. Ve gelecek de ancak bunu yapabilenlerin olur...

Gelecek bizim olacak. Bir gelenek haline getirdiğimiz sahiplenmemizle, ihaneti aşarken, kılavuzumuz olan sahiplenmemizle bunu başaracağız. Bugün tek başımıza iki kişinin, üç kişinin işini üstleniyorsak, birkaç kişinin boşluğunu dolduruyorsak, başaracağımızdan da emin olabiliriz. Çünkü sahiplenmenin özcesi budur işte. ✪

Gerçek devrimcilerin sesi boğulmaz hipbir **zaman. Onlar hiçbir şeyi bırakıp gitmezler. Hareketi, mücadeleyi, yoldaşlarını sahiplenirler.** Ve **gelecek** de **ancak bunu yapabilenlerin** oh...
Gelecek birim **olacak. Bir gelenek haline getirdiğimiz sahiplenmemizle,** ihaneti **aşarken, kılavuzumuz olan sahiplenmemizle bunu başaracağız. Bugün** tek **başımıza** iki kiginin, **üç kişinin** ipini **üstleniyorsak, birkaç** kipinin **boşluğunu dolduruyorsak, başaracağımızdan** da **emin olabiliriz. Çünkü sahiplenmenin özcesi budur** iste.

Pusula

Gümrük birliği halkın değil emperyalist tekellerin çıkarınadır

Sabancı'nın "Biz gümrük birliğine hazırız" açıklamasıyla başlayan ve Koç grubu temsilcilerinden İnan Kıraç'ın tepkisiyle basına, Koç ve Sabancı tartışması olarak yansıyan bu gelişme, hükümetin ve tekelci burjuvazinin değişik temsilcilerinin de katılımıyla yeni bir boyut kazandı. Bunun üzerine hükümet, 1970'te AT ile bütünleşmede bir araç olarak gördüğü Gümrük Birliği antlaşmasına uyacağını açıkladı. TÜSİAD da Sabancı'nın ve hükümetin görüşleri doğrultusunda tavır belirledi. İSO, özel sektörün temsilciliğini yapan İKV ve Egeli sanayicilerin de içinde olduğu bir grup kurum ve kuruluş da Koç'un yanında yer alarak, devletin birçok sektör üzerinde 70 yıldır sürdürdüğü korumacılığı devam ettirmesi gerektiğini savundular.

Yaklaşık bir aydır süren ve tekelleri karşı karşıya getiren bu tartışmalar; AT ile Türkiye arasında yapılan Gümrük Birliği Antlaşması'nın 1995'te uygulamaya sokulacak olmasından kaynaklanıyor.

1970'te Türkiye ile AT arasında varılan antlaşma gereği, 25 yıllık bir süreç içerisinde yapılacak gümrük indirimleriyle sonuçta gümrüklerin sıfırlanması amaçlanmış ve bu noktada AT ile Türkiye arasında pazar birliğinin yaratılması hedeflenmişti. Bu tartışmaların odağında ise, gümrük birliği sağlandığında, ortaya çıkacak olan rekabet koşullarına işbirlikçi tekellerin hazır olup olmaması oturuyor. Tabii, buradaki asıl sorun da, oligarşinin çeşitli kesimleri arasındaki çıkar ve pazardan pay kapma kavgasıdır.

Ülkede tekellerin, uluslararası tekeller karşısında korunması, desteklenmesi ve bu korumacılığın sektörlere yansıması, gümrük birliğine geçişle birlikte büyük ölçüde ortadan kalkacaktır. 1980'e kadar ithal ikameci ekonomik politikalar gereği, ülke içinde üretilen malların ithalatı ya sınırlanmış, ya da yüksek gümrük vergileriyle ülkeye girişi engellenmiştir. Bu politikaların ürünü olarak ortaya çıkan bu tür tekeller, bugün gümrük birliğine olumsuz yaklaşmaktadırlar. Böylesi koruma ve teşviklerle yıllardır halkı sömürerek, kârlarına kâr katan bu tekeller, gümrük birliğine geçişin 1995 Ocak'ında başlayacak olmasından kaygı duymaktadırlar. Koç, buna en güzel örnektir. Koç'un üretim yaptığı malların, dışardan ithalatına konan yüksek gümrük vergileri bunu kanıtlamaktadır. Tabii, kaygının asıl nedeni de emperyalizmin güdümündeki tekellerle,emperyalist tekeller arasındaki farktır...

Gümrük birliğine 1995'te hazır olduğunu söyleyen tekellerde ise, Koç'un taşıdığı kaygı söz konusu değildir. Bu tekellerin faaliyet gösterdiği birçok sektörün mallarında gümrük sıfırlanmıştır. Bu durum da daha şimdiden Avrupa pazarlarından yararlanma açısından avantaj sağlamıştır.

Diğer bir olgu da, uluslararası işbölüşümü gereği emperyalizmin Türkiye'de gelişmesine izin verdiği emek yoğun sektörlerde üretilen malların, AT pazarında yer alabilme potansiyelinin varlığıdır. Bu alanlarda söz sahibi olan tekeller, gümrük birliğine sıcak bakmakta ve 1995 Ocak'ına hazır olduklarını belirtmektedirler. Bunun nedeni de ucuz işgücü avantajıdır.

Gümrük Birliği Halkın Belinin Daha Çok Bükülmesini Amaçlamaktadır

Bir bütün olarak, ilk anda Avrupa tekellerinin halka daha ucuz ve daha kaliteli mal sunacağı demagojisiyle savunulan gümrük birliği; kısa vadede böylesi bir görünümü yaratsa bile, uzun vadede, ülke ekonomisini ortadan kaldıracak, işsizliği dev boyutlara ulaştırırken, yarattığı ucuz emeğin zayıflayan alım gücüyle, ülke insanını daha da yoksullaştıracaktır. Tekellerin hizmetinin aksatılmaması noktasında da devlet, ekonomik ve siyasi baskısını sürekli kılacaktır. Gümrük birliğinin yaratacağı olumsuz sonuçların görülmesi ve bu konuda oluşacak tepkilerin yumuşatılması için, AT'nin Türkiye'ye sunacağı kredi ve yardım olanakları da, göstermelik olmaktan başka bir anlam taşımıyor. Hükümetin propaganda malzemesi olarak kullandığı bu yardımlar, halk için değil, tekellerin uyumu için düşünülmüştür.

AT gümrük birliği için önerdiği yardım programını, topluluk üyesi olan ülkeler için oluşturmuştur. Türkiye ise ilk olarak AT'ye üye olmadan, gümrük birliğine girecek bir ülke olduğundan, topluluğun "yardım"larından yararlanma olanağı belirsizdir. AT tam üyeler arasında serbest dolaşımı öngörürken, tam üyelik için ilk adım sayılan gümrük birliğine rağmen, Türkiye'nin işçi dolaşımını şimdiden engellemiştir.

Gümrük birliği tartışmaları bugüne kadar halkın dışında sürdürüldü. Sanki bu gelişmelerde halkı ilgilendiren hiçbir yan yoktu. Tam tersine, gümrük birliği tekelleri ne kadar yakından ilgilendiriyorsa, halkı da en az onun kadar yakından ilgilendiriyor. Çünkü, Avrupa emperyalistlerinin istemleriyle dayatılan gümrük birliğinin ekonomik yükü, halk tarafından çekilecektir. Batırılan, entegrasyona giden, acenteleşen tekellerin arkasında bıraktığı her çözümsüzlük, halkın üzerine yıkılacaktır. ✪

İncir üreticisine iktidar-tefeci kıskacı

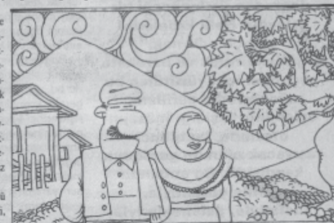

İktidarın tarım emekçilerine karşı uyguladığı sömürü politikası, küçük üreticileri canından bezdiriyor. Taban fiyatı sömürüsü-tefeci-kredi faizi kıskacından çıkamayan tarım emekçileri, artık ürünlerini yok pahasına bile satamıyor. Devletin bilinçli olarak uyguladığı bu politika, tarım emekçilerinin örgütsüzlüğü ile de birleşince, sonuç her geçen gün biraz daha fazla yoksullaşma oluyor.

Bugünlerde ellerindeki ürünü satması gereken incir üreticileri, iktidarın bu politikasının kendilerini sefaletin kucağına iten sonuçlarını bütün sıcaklığıyla yaşıyor.

İncir Üreticileri Nasıl Sömürülüyor?

Ege Bölgesi'nde bulunan yaklaşık 250 bin incir üreticisi, geçen yıl 20 bin liradan sattığı ürününe bu yıl 14-15 bin liradan alıcı bulamıyor... Üreticilerin ürünleri depolarda kaderine terk edilmiş durumda. Geçmiş yıllarda daha ürünü toplamadan satabilen incir üreticileri, bu yıl fellik fellik ürünlerini satın alacak tefeci tüccar arıyor! Vadesi gelen tefeci ve banka kredi borçları ise, incir üreticilerinin boğazına sarılmış durumda...

Devletin inciri desteklemekten vazgeçtiğini açıklaması TARİŞ'in yaklaşık 44 bin tonluk rekoltenin sadece 4-5 bin tonunu almayı hedeflemesi, mevcut sömürü çarkına tuz-biber ekti. Kaldı ki, TARİŞ'in şu ana kadar köylüden satın aldığı incir miktarının 1.270 ton olduğu göz önüne alındığında, yaklaşık 40 bin tona yakın incirin geleceği tefecinin insafına terk edilmiş durumda.

Ziraat Odası'nın ve çiftçilerin iktidarın ilgili kurumlarına yaptıkları başvurudan da bir sonuç çıkmadı. Aldıkları cevap "Durum incelemeye alınmıştır"dan öteye geçmedi.

Tabii incir üreticisinin bu durumu devletin umurunda bile değil. Devlet, "aracıya-tefeciye ve sömürücüye nasıl daha çok kazandırırım"dan başka bir şey düşünmüyor. Bunun en tipik örneği de, incir ihracatındaki fonun kaldırılmış olması. Bu fon kalktığında, köylünün elindeki ürünü yok pahasına satın alan tefeciler, yaklaşık 180 milyar lira daha kazanacaklar. Bu para ise incir üreticilerinin cebinden, alın terinden, emeğinden çıkacak. İncir üreticilerinin ödeyeceği kredi faizleri, her geçen gün biraz daha zamlanan üretim giderleri ise işin cabası...

Tüm emekçi kesimlere yaptığı gibi, incir üreticilerini de parmağında oynatarak sırtlarına kambur üzerine kambur eklemek istiyor. Bunu kabullenmemeliyiz.

Çeltek'te, Akhisar'da boyun eğmediğimizde, neler yapabileceğimizi iktidara gösterdik, yine gösterebiliriz. Unutmayalım ki, sömürücü iktidarların çukurunu, ancak birleşen, örgütlenen ve mücadele eden emekçiler kazabilir. ✪

Devlet borçlarını yüksek faizle kapatıyor

Çiller'in daha Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı olduğu dönemde, ekonominin içinde bulunduğu krizin hafifletilmesi için ısrarla vurguladığı ve "başaracağını" söylediği ekonomik politikanın temel taşlarından biri de yüksek faiz politikasından vazgeçilmesiydi.

İşte o gün bugündür, Çiller'in "yüksek faiz politikası enflasyonu azdırır" söylemi kulaklarda takılı bir küpe olmaktan öteye geçemedi. Çünkü bu söylenen hiçbir zaman gerçekleşmediği gibi, enflasyon-zam-yüksek faiz kısırdöngüsünden de çıkılamadı..

Son zamanların ardından, banka faizlerinde ufak tefek de olsa yukarıya doğru bir kımıldanma, hareketlenme görülüyor. İlk bakışta ufak tasarruf sahiplerini sevindirecek gibi gözüken bu durum, aslında sevinçle hüsranı birbirine pamuk ipliğiyle bağlamıştır.

Faiz Politikası İktidarın Bilinçli Tercihidir

Yüksek faiz politikasının kaynağı hükümetin borçlanma tercihidir. Tabii burada sözkonusu olan halka karşı borçlanma, yani halkın cebinden biraz daha fazla çalıp çırpmadır. Çünkü düzenin açıkları kapatmasının iki yolu vardır: Ya para basmak ya da borçlanmaya yönelmek... Bugün iktidar bu tercihlerden ikincisini yapmış, sonucunu da emekçi halka fatura etmiştir.

Çiller: "Başka Şansımız Yok"

Çiller bu politikanın devam etmesini, "Düze çıkana kadar herkes fedakarlık etmeli, başka şansımız yok" diye açıklıyor. "Herkes" derken de, elinde üç-beş kuruşu bulunan ve bunu da umutla bankaların verdiği faize yatıran halk kesimlerini kastediyor. Fedakarlık da her zamanki gibi parayla parayı çekemeyenlere düşüyor. ✪

Gerilla halkın öz

Silahlı eylemin varattığı potansiyelin organik bağlara dönüştürülmesi özellikle kırlarda gerillanın doğrudan üstleneceği bir işlevdir. Halk kitlelerini bilinçlendirmek, örgütlendirmek ve harekete geçirmek için yürütülen bu mücadelede, gerillanın eyleminin taşıdığı mesajın ötesinde, bu bilinci taşıyacak olan da gerillanın kendisidir. Bu anlamda gorilla yaşamıyla, adaletiyle, gelenekleriyle bu işlevi yerine getirebilecek bir insan olarak şekillenmek, kendini böyle yetiştirmek durumundadır.

"Ordumuzun nüvelerini oluşturan gerillalar tarihsel süreç içinde çok önemli bir misyon üstlenmişlerdir. Bu misyonu yerine getirebilmek daha fazla özveri ve daha fazla disiplinle hareket etmeyi gerektiriyor. Ve elbette böyle yapacağız. 'Daha fazla cesaret demiyoruz', çünkü gerillanın böyle bir sorunu yok.

"...Bu süreçten sonra, tüm devrimcilere sesleniyoruz. Devrimci hareketin, halk kurtuluş savaşımızın bir gerillası olma onuruna sahip olmak istiyorsanız, dağlara gelin.."

Dersim'de gerilla 20 yıldır var. Ama şimdi dünü aşan, savaşını politik olarak, askeri olarak daha sağlam temeller üzerine oturtan, iktidar perspektifiyle biçimlendiren bir gerilla gelişiyor. Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri yukarıda iki paragrafını aktardığımız açıklamalarıyla tüm devrimcileri, tüm emekçileri, gençliği, halkımızın yarınını değiştirecek olan bu gerillaya katılmaya çağırıyorlar.

Ege'den Karadeniz'e, Toroslar'dan Dersim'e ülkemizin dağlarındaki gerilla tarihsel açıdan yüklendiği misyonun ötesinde henüz pek çok yerde oluşum halindeyken, yaşadığımız süreç, güncel görevler açısından önemli misyonlar üstlendi.

Kırlar darbeciliğin devrimci hareketin saflarında tahribatlara, deşifrasyona yol açtığı süreçte, darbeciliğin kirinin, pasının bulaşmadığı bir alan olarak kaldı. Darbeciler, devrimci hareketi kuşatmaya çalışan kollarını oraya kadar uzatamadılar. İşte bu noktada darbeciliğin alt edilmesinde, kuşatmanın yarılmasında, yürüyüşümüzün sürdürülmesinde öncelikli bir görev düştü dağlardaki gerillaya.

İnançla, kararlılıkla üstlendiler bu görevi.

Bugün artık halkın adaletinin dağlardaki temsilcisi olarak, savaşın dağlardaki cephesi olarak mücadeleye ivme kazandırmak için eylemlerini yükseltiyorlar.

Gerillanın işlevi, misyonu tek tek çeşitli eylemlerin ötesinde, bunların bir toplamı olarak, 12 Devrimci Sol gerillasının Dersim ve ilçelerindeki cenazelerinde açığa çıktı. Cenazeler Kürdistan'da neredeyse son bir yılın en kitlesel gösterileriyle kaldırıldı. Binlerce insan sahiplendi cenazeleri. Aslında sahiplenilen gerillaydı, gerilla savaşıydı, bu savaşı sürdüren devrimci hareketti.

Gerilla mücadelesinin, silahlı mücadelenin ülkemizde devrim mücadelesini kitleselleştirmenin anahtarı olduğu bir kez daha görüldü. Ancak, bu bir sihirli anahtar da değildir. Kitleselleşme dediğimiz olay silahlı mücadelenin, gerilla mücadelesinin başka yöntemlerle tamamlanmasını da gerekli kılıyor.

Bugün önümüzdeki görev, hem askeri bir güç olarak gerillanın kitleselleşmesini -ki bu, gerillanın orduya dönüşümü için gerekli koşuldur- hem de gerillanın kitle ilişkilerinin yaygınlaştırılmasını -ki bu da gerillanının lojistik desteğinin sürekli kılınması ve demokratik köylü hareketinin örgütlenebilmesinin koşuludur- sağlamaktır. Kır gerillasının, partinin ve ordunun yaratılma sürecinde yükleneceği rol esas olarak bu iki noktada somutlaşacaktır.

Kitleselleşme kuşkusuz tüm çalışma alanları açısından geçerli bir görev olarak önümüzde duruyor. Ancak kitleselleşme sorununu kırsal alanda köylünün örgütlenmesi ve kır gerillasının yaygınlaştırılması açısından ele aldığımızda, bu kavramın alanın kendi özgünlüğü içinde biçimlendirilmesi gerektiği de açıktır. Bu gerekliliğin başında da kitle bağlarında temel bir işlev yüklenecek olan ekonomik-demokratik çalışmadaki farklılıklar gelir.

Savaşın her zaman, her koşulda, sınıf mücadelesinin her cephesinde geçerli yasaları vardır. Öte yandan, bu savaşın en üst düzeydeki ifadesi olarak gerilla savaşının bunların dışında da kendine özgü yasaları vardır. Ve başarılı olmanın yolu da bir anlamda kır gerilla savaşımızın kendine özgü yasa, kural ve geleneklerinin oluşmasından, bunların uygulanmasından geçiyor.

Kır gerillasının dünyada ve ülkemizde yaşanmış ve yaşanan pek çok örneği vardır. Ancak hep söylediğimiz gibi, gerilla mücadelesini biçimlendirirken izleyeceğimiz örnek bir Küba, bir Çin, bir Vietnam, bir Peru değildir, izleyeceğimiz yol bunların hiçbiridir ve hepsi birdendir.

Gerilla savaşında, kırsal alanda köylülüğün örgütlenmesinde elbette şehirlerde sahip olduğumuz birikim ve tecrübeye sahip değiliz. Ancak hızla böyle bir birikim oluşuyor. Pratikten öğreniyoruz. Burada önemli olan teoriyi hazır bir kalıp, bir reçete olarak uygulamaktan uzak durarak kırların özgünlüğünü, Karadeniz'den Ege'ye, Toroslar'dan Dersim'e tüm bölgelerin özelliklerini doğru tahlil ederek yaratıcı ve üretken bir çalışma tarzını hayata geçirebilmektir. THKP-C'den devraldığımız, Devrimci Sol'la giderek yetkinleşen politik çizgi, devrimci hareketin kadro ve taraftarlarının üretkenliği ve yaratıcılığıyla birleştiğinde kırlarda da kısa sürede büyük gelişmeler sağlamak, yeni gelenekler yaratmak zor olmayacaktır.

GERİLLA HALK ORDUSUNUN NÜVESİDİR

Gerilla savaşında bir yandan tankıyla, topuyla, uçağıyla, özel ordusuyla, düşman güçleri vardır. Bunların karşısındaki güç ise halktır. Sık sık yapıldığı gibi, gerilla savaşını salt askeri biçimlenişiyle değil, politik muhtevası ve hedefleriyle birlikte kavramak gerekir. Gerilla savaşı halkın, kitlelerin savaşıdır. Dar anlamıyla gerilla bu kavramın ilk adımıdır, halk ordusunun çekirdek örgütlenmesidir. Ve tek başına savaşın kazanılmasına yetmez.

Düşmanla gerilla arasında özellikle savaşın başlangıcında fiziki farklılık büyüktür. Gerillanın karşısındaki güçle arasındaki farkı dengeleyecek olan şey ise doğal ki halkın desteğidir. Gerillayı, pek çok benzer özellikler gösteren, farklı nedenlerle dağlara çıkmış herhangi bir çeteden ayıran şey de budur. *"Belirli bir yöreyi kasıp kavuran eşkıya çetelerini ele alalım mesela. Gerilla gruplarının hemen bütün özellikleri onlarda da var; aralarında dayanışma var, öndere saygı var, tek yüreklilik var, taktik çizgileri var, araziyi avuçlarının içi gibi biliyorlar. Ama bir şeyleri yok, o da, halkın desteği. Onun içindir ki bu çeteler er geç sıfırı tüketirler."* (Che, Kır Gerillası El Kitabı syf 9-10)

Halkla gerçek anlamda, organik anlamda kalıcı bağlar kuran bir gerilla ise bu noktadan itibaren "sıfırı tüketme" tehlikesini aşmış demektir.

Kitle bağlarının gelişmesi ve gerillaya katılım genelde birbirine paralel gelişen süreçlerdir. Bu anlamda da gerilla, savaşın gerekleri yerine getirildiği sürece sürekli büyüyen bir güçtür. Çapı gittikçe genişler ve bir orduya dönüşür. Olgarşıye askeri anlamda asıl yok edici, yıkıcı darbeleri vuracak olan da budur.

Gerilla savaşı politik anlamıyla başından itibaren halkın savaşıdır. Devrimci rota, gerilla savaşını pratik anlamıyla da halkın savaştığı bir savaşa dönüştürmeyi hedefleyen bir seyir izler. Bu hedefe ulaşmak ise ifadesini esas olarak halk ordusunun ve cephenin yaratılmasında bulur.

Gerillanın kitleselleşmesi ya da diğer deyişle pratikte de halkın savaşı haline dönüştürülmesi, emeğin kurtarılmış bölgelerin, kızıl siyasi iktidarların, savaşın başından itibaren mümkün olduğu Çin'de farklı şekillenirken, bu noktada bir Küba'da, Nikaragua'da farklı şekillenmiştir. Bu sürecin ülkemizde de kendine özgü özellikleri olacaktır. Ancak öz değişmez. Küba'da, Sierra Maestra'da 12 gerilla savaşı başlattığında da, Çin'de yüz binler uzun yürüyüşle mevzilerine çekildiğinde de savaş halkın savaşıdır. Ve halkın iktidarını hedeflemektedir.

GERİLLA YAŞAMIN HER ALANINDA ÖNCÜDÜR

Silahlı eylemin yarattığı potansiyelin organik bağlara dönüştürülmesi özellikle kırlarda gerillanın doğrudan üstleneceği bir işlevdir. Halk kitlelerini bilinçlendirmek, örgütlendirmek ve harekete geçirmek için yürütülen bu mücadelede, gerillanın eyleminin taşıdığı mesajın ötesinde, bu bilinci taşıyacak olan da gerillanın kendisidir. Bu anlamda gerilla yaşamıyla, adaletiyle, gelenekleriyle bu işlevi yerine getirebilecek bir insan olarak şekillenmek, kendini böyle yetiştirmek durumundadır.

"Gerilla barışçı yolların tıkandığını görünce, canını halkın kurtuluş davasına adamış olan bir devrimcidir." (Che)

Halkın mücadeleye katılımının önündeki engellerin bir yanında düşmanın baskı ve terörü varsa, diğer yanında da devrimcilere duyulan güven eksikliği ve kendilerine güvensizlikleri vardır. Soruna bu açıdan bakıldığında da gerillanın eylemiyle ve bizzat kişiliğiyle, yaşantısıyla taşıyacağı mesajlar çok daha özel bir önem kazanır. Gerillanın yürüttüğü propaganda çalışması her şeyden önce yaşamlarıyla, kişilikleriyle, özverileriyle örnek bir insanlar topluluğunun üzerine oturmak zorundadır. Gerillaya fiili katılımın sağlanmasında bu önemli bir ölçüttür.

"Bugün bölge halkı bizleri saymakta, sevmekte, birçok yönden desteğini sunmakta, kısacası bizi bir umut olarak görmektedir. Her yaştan insan savaşa katılma arzularını anlatmaktadır. Halkımızın desteğini, uğradığımız ilişkilerimizin kısa bir süre de olsa uğramadığımızda bizi merak etmesinde, özlemesinde ve bu özlemlerini çeşitli biçimlerde dile getirmelerinde görmekteyiz. İnsanlarımız 'İşte çocuklarım, istediğinizi istediğiniz zamana alabilirsiniz.' diyor. Çocuklarını gerillaya veren bu değeri anlamak lazım. İnsanlarımız çocuklarını halaylarla geril-

laya verebiliyorlarsa, savaşa katılan yoldaşlarımızın anaları onlara 'Eğer yoldaşlarına layık olmazsan benim oğlum değilsin.' diyebiliyorlarsa desteğin ne boyutta olduğu görülebilir. Çalışmalarımız doğrultusunda birçok yeni savaşçı aday çıkıyor. Yöre halkından savaşçı alımına başlayalı kısa bir süre olmasına rağmen birliğimize birçok savaşçı katabildik. Ve birçok savaşçı adayı hazırlayabildik." (Dersim gerillalarıyla röportajdan)

İlişkilerine bu özlemi duyuran, analara o sözleri söyleten, her yaştan insanın gerillaya katılımını sağlayan, gerillanın eylemi, mücadele anlayışıyla birlikte kişisel olarak da taşıdığı erdemlerdir.

Gerilla azla yetinmeyi bir yaşam ilkesi olarak benimser. Fedakarlıklarıyla, paylaşmacılığıyla, olgunluğuyla, pürüzsüz davranışlarıyla köylünün güvenini kazanır. Devrimimiz ve uğrunda mücadele

ettiğimiz sosyalist ideoloji onların savaşlarında ve yaşamlarında ifadesini bulur. Emekçi köylünün gözünün önünde, teoriden önce gerillanın kendisi vardır. Teoriyi asgari ölçüde kavradığı noktada bu kez teorinin ışığında bakıp değerlendirmesini yapacağı yerde yine gerillanın kendisidir. Gerilla: *"Kişisel davranışıyla, zekasıyla, bilgisiyle, görgüsüyle, hareketin ideoloji temelini kurar. Halk da işin esasını anlamaya ve fiili alanda yeni katıklarda bulunmaya başlayınca, hareket çığ gibi büyür."* (Che)

Gerillanın kitlelerin öncüsü ve izleyeceği örnek olması espirisinin ikinci adımında gerillanın adaleti, mertliği, dürüstlüğü ölçüye vurulacaktır. Dünyadaki tüm gerilla savaşlarında halkın en fazla dikkat ettiği, hareketin değerlendirilmesinde belirleyici kıstaslardan biri olarak ele aldığı yanlardan biridir bu.

Düşmana, düşman güçlerine, muhbirlere, hainlere ve halk içindeki sorunlara uygulayacağımız adalet ölçüsü, düzenin adaletsizliğinin alternatifi ve gelecek toplumumuzun güvencesi olarak, halkın gözünde ve gönlünde yer etmelidir. Che'nin sözleri anlamlıdır bu noktada, bir tarihsel tecrübenin özlü ifadesidir: *"Saldırı sırasında amansızca davran, hainlere karşı acıma nedir bilme, ama düşmanın zorla*

emlerinin adır

aflarında dövüşmeye sürdüğü kimseleri e gözet!" (Che) Buradaki hassas ayrım evrimci adalet ölçüsünün yerleşmesi çısından önemlidir gerçekten de. Keza evrimci savaş sırasında gerillanın ele geçirdiği tutsaklara, yaralılara karşı davranışını da halkın sempatisini ve güvenini kazanmada en belirleyici ölçütlerden risi olagelmiştir hep. Bu noktadaki tavrızla adaletimizi, insancıllığımızı, kitleler teorisiz, yalın olarak kavratmalıyız.

Bu adaleti, bunun da ötesinde dostluu, kolektivizmi kendi birlik yaşamında e köylülerle ilişkilerinde somutlayamaan bir gerilla birliği emekçiler için çok da akici görünmeyecektir.

GERİLLA HALKIN ÖZLEMLERİNİN İFADESİDİR

Çok uzak olmayan bir geçmişte, 20-0 yıl önce, ülke nüfusunun yüzde 70-80'i kırsal alanlardaydı. Bugün bu oran neredeyse artık yarı yarıyadır. Elbette kapitalizmin gelişmesinin bir sonucudur bu. Ama bu gelişme kırsal alanda köylülüğün toprak sorununun çözüldüğü, serfliğin, yarıcılığın, marabalığın silinip kıra da her yönüyle kapitalist ilişkilerin hakim olduğu anlamına gelmiyor. Bölgelere göre farklılıklar gösterse de emekçi köylünün sorunları bu süreç boyunca daha da ağırlaşmıştır. Feodalizmden kapitalizme geçişin klasik biçiminde tarımdaki kapitalistleşme toprak ağalarını kapitalistlere, emekçi köylüleri de proleterlere dönüştürmüştür. Ancak bizde ki kapitalistleşmenin yol açtığı sonuç, köylülerin işçileşmesi değil, işsizleşmesi olmuştur. Bugün ülkemizin kırları milyonlarca topraksız köylüyle, gizli açık, milyonlarca işsizle doludur. Toprak ağaları, tefeci tüccar kesimi zaman zaman oligarşi içi çelişkiler nedeniyle zayıflatılmış olsa da bunlar hala ülkemizin kırlarında ekonomik sosyal ilişkilerin belirleyicilerinden biridir.

İşte bu koşullarda, gerilla, öncelikle köylü yığınlarının "beşikten mezara dek" işlediği toprağın, güttüğü hayvanın sahibi olma isteğine ses verecektir.

Oligarşinin düzenli-profesyonel ordusuna karşı yürüttüğü silahlı savaşla halk ordusunu oluşturmayı hedefleyen gerilla, bir yandan da köylülüğün ekonomik demokratik taleplerini sahiplenerek demokratik köylü muhalefetini örgütlemeye çalışır. Elbette bu talepleri formüle ederken köylünün artık homojen bir sınıf olmadığından hareket edecek ve mücadelesini buna göre biçimlendirecektir. Kitleselleşmenin bir ayağı savaşan ve bu savaşta yok edilemezliğiye güven veren bir güç olmaksa, diğer ayağı da yoksul emekçi köylülüğün taleplerine sahip çıkmaktır.

Ülkemizde köylülüğün sorunları ve ekonomik talepleri deyince akla gelen ilk şey taban fiyatları, desteklerne alım fiyatları vb.dir. Ülkemiz köylülüğünün bütün sorunu bundan ibaretmiş gibidir. Kuşkusuz bu sorun, taban fiyatları yoluyla gerçekleştirilen sömürü ve soygun, bu yolla tüccar ve tefecilere sağlanan kârlar köylülüğün önemli bir sorunudur. Ancak bu sorun orta köylülüğe, küçük üreticilere özgü bir sorundur. Ve bu düzeyde ele alınmalıdır. Köylülüğün, sorunları, düzenin sömürüsünü en yakıcı olarak yaşayan kesimi elbette topraksız yoksul köylülüktür. Devrim, gerillanın asıl kitle temelinde bunlar olacaktır. Dolayısıyla köylülüğün demokratik hareketini örgütlerken öncelik vereceğimiz kesim bunlar olmalıdır. Toplumsal muhalefetin gündemine taşınması gereken taleplerin başında da bu anlamda yoksul köylülüğün iş ve toprak talebi gelmelidir.

Kırsal alanlardaki demokratik mücadele Kürdistan'da, Iç Anadolu'da --ki iç savaşın yaygınlaşmasıyla aynı şey diğer bölgeler için de geçerli olacaktır-- hiçbir ayrım gözetmeksizin köylerin bütününe yönelen baskı ve teröre karşı direnişi örgütlemekten, emekçi köylülerin devlettüccar-tefeci sömürüsü karşısında dayanışmasını artıracak kooperatif örgütlenmelerine öncülük etmeye, köylülüğün yol, su gibi sorunlarına sahip çıkmaktan, feodal geleneklerin onları ezmesine karşı çıkmaya, köyler arasındaki sorunların çözümü için kurumlar oluşturmaya kadar geniş bir içeriğe kavuşturulmalıdır.

Gerilla köylülüğün sorunlarını sahiplenirken, onlara sorunlarının çözümünü gösterirken, gerektiğinde halkın doktoru, gerektiğinde dert dinleyicisi, gerektiğinde onların adaletinin kılıcı olacak, acılarını, sevinçlerini paylaşacaktır.

Kırlar ekonomik, demokratik mücadelenin örgütlendirilmesi anlamında kuşkusuz şehirlere nazaran daha sınırlı olanaklara, daha sınırlı bir çerçeveye sahiptir. İşte bu nedenle toprak talebinden köye elektrik getirilmesi talebine kadar her talebi içermeli, hiçbir mücadele ve örgütlenme biçimini reddetmeyen, yedsımayan bir çalışma tarzı hayata geçirilmelidir.

KİTLELERİ KAZANMAK GERİLLA SAVAŞINI SÜREKLİLEŞTİRMEKTEN VE YÜKSELTMEKTEN GEÇER

Kitlelerin gerillaya tek tek katılımlarını ötesinde bir "akış" halinde katılmaya başlamaları, hemen her örnekte, gerillaya mutlak güven duyacakları bir "bekleme" sürecini içerir. Gerilla düşmana ilk darbelerini vurduğunda, kitleler dikkatle gerillanın devletin saldırısını göğüsleyip göğüsleyemeyeceğini izlemeye başlarlar. Yani bir anlamda "bekleyip görmek" tavrıdır bu. Bu süreç gerilla açısından çok önemlidir. Ve süreci belirleyecek olan, kitlelerde akışın önünü açacak olan her şeye rağmen savaşmakta ısrardır. Örneğin ülkemizde yurtsever hareketin gelişim seyrinde bunu görmek mümkün. Nikaragua'da gerillanın gelişim süreci de bu açıdan karakteristik ve öğreticidir.

Nikaragua'da devrimci hareket, Sandino'nun mücadelesi sonucu 30'lu yıllarda oluştu. Sandino'nun Amerikalılara karşı 7 yıl boyunca verdiği mücadele önemli bir mirası, gerilla geleneğini bıraktı.

'30'larda Sandino'nun hareketi de dahil olmak üzere devrimci konumlarda olan, emperyalizme ve oligarşiye karşı 33 silahlı hareket vardı. Sandino'nun savaşımı onun ve kurmaylarının ölümüyle ciddi engellerle karşılaştı. Ne var ki tohum bir kez ekilmişti, halk baskıya karşı hep tepki gösterdi. Tepki zayıf, sınırlı ve bölünmüştü, ama azar azar arttı.

Bu mücadelenin en önemlisi 50'lerde, tiranlığın kurucusu Anastasio Somoza Garcia'nın, Lopez Perez tarafından vurulduğu yıllarda gerçekleşti. Bireysel bir eylemdi. Fakat tiranlığın sonunun başlangıcı'ydı.

Silahlı eylem cılız da olsa kesintiye uğramadı. 1958'de Ramon Raudalez'in öncülük ettiği silahlı bir hareket başladı. Bir sonraki yılda Carlos Fonseca'nın lideri olduğu gerilla grubu oluştu. 1958'den '61'e kadar diktatörlüğe karşı savaşmaya çalışan 19 silahlı hareket vardı.

Sandinist cephe 1961'de çeşitli silahlı grupların arasından doğdu. Yeni bir alternatifti. FSLN, örgütsel ve askeri deneyime ek olarak moral, bağlılık, direnç sağladı ve kitlelere ulaşmayı, örgütlemeyi ve güvenlerini kazanmayı sağlayan bir örnek yarattı. Rejimin baskısı gerillalara yöneldi.

Gerilla savaşı politik **anlamıyla başından** itibsren halkım **savaşıdır.** Devrimci rota, **gerilla savaşını** pratik **anlamıyla** da halkım **savaştığı** bir **savaşa dönüştürmeyi hedefleyen** bir **seyir izler. Bu** hedefe **ulaşmak** ise ifadesini **esas olarak halk ordusunun ve** cephenin **yaratılmasında bulur.**

Somoza kendi müfrezelerini kurma aşamasında olan gerilla güçlerinin oluşturulmaya çalışıldığı dağlarda çok büyük bir baskı kampanyası başlattı.

Gerilla durmadı. Ekim '77'de peş peşe saldırılar düzenledi. Bu başarılmasaydı, daha sonra siyasal ve moral potansiyeli askeri güce, daha büyük bir güce dönüştürmek mümkün olmazdı.

Emperyalizm ve Nikaragua oligarşisi 1975'ten 1977'ye dek gerillayı askeri açıdan ezmek için bütün kartlarını kullandılar. Bunu yapmak için kırsal bölgelerin büyük bir kısmını yakıp yıktılar. Kentlerde baskı tırmandı ve askeri mahkemeler kuruldu. Hemen tüm önderler öldürüldü. Somoza ve Amerikalılar gerillayı yok ettiklerini ve dolayısıyla artık bunalımın katalizörü işlevini göremeyeceklerine inandılar.

Bu süreç yaşadığımız sürece öylesine çok benziyordu ki; bir "topyekün bitirme"ydi egemenlerin programı. Ve ülkede bunalım had safhadaydı.

Gerilla hareketi askeri açıdan saldırıya geçmeye, bu zamanda ve bu tür manevraları önlemek amacıyla karar verdi.

Saldırıları çetin koşullarda sürdüreceklerini biliyorlardı. Fakat bu yeni aşamayı başarmak için gerekli kaynaklara da sahiptiler.

O sürece ilişkin kendi değerlendirmeleri böyleydi. *"Kuşkusuz her zaman risk vardır, ama saldırıya geçmeden yok edilmek, saldırı sırasında yok edilmekten daha kötüydü. Çünkü savaşarak zafere giden süreci başlatabilirdik."*

Sandinistler bu sürecin sonunda sahneye daha büyük bir güçle çıktı.

'30'lu yıllarda başlayan bu mücadelenin yaşadığı evreler hemen bütünüyle Türkiye devrimci hareketinin de yaşadığı evrelerdir. Nikaraguali devrimciler silahlı mücadelede ısrar ediyorlar, her şeye rağmen. Kayıplardan korkmuyorlar. Tarih bu devrimci bakış açısının kanıtlıyor. Kitleler Sandinistlerin saflarını doldurarak bu devrimci bakış açısının doğruluğunu onaylıyorlar.

Oligarşi aynen '76'ların Nikaragua'sında olduğu gibi bugün bütün kartlarını kullanıyor. Sürecin başında ulusal hareketi gerilettikleri ve devrimci harekete 12 Temmuz'la, 17 Nisan'la ayağa kalkamayacak darbeler vurduklarını düşünerek demokratikleşme paketlerini devreye soktular. Ama oligarşi çok geçmeden yanıldığını anladı. Ve tüm vaatleri ve demagojileriyle paketlerini geri çekti. Şimdi topyekün bitirmeye oynuyorlar. Gerilla bu noktada geleceği belirleyen bir rol üstlenmek zorunda. Israr, her şeye rağmen gerilla savaşında ısrar. Geri çekilmek kan kaybetmek demektir. Savaşmak ise yenilenmek. Tarihsel tecrübeyle, tarihsel örneklerle biliniyor ki, gerilla ancak savaşarak kitleselleşebilir.

Ortadoğu'da "barış" mı silahlı mücadeleye karşı soğuk savaş mı?

Arafat, Filistin halkının çıkarlarını emperyalizme teslim etti. Ancak "ülke"sini kazanamadığının bilincinde olan Filistinliler buna izin vermeyecek.

İki adam el sıkışırken ABD Başkanı Bill Clinton kollarını iki yana açmış, mağrur bir ifadeyle gülümsüyordu. TV kanalları karşısında perde kapanmadan önce seyricilere rol arkadaşlarını takdim eden bir başrol oyuncusu gibiydi. Seyirciler de bu oyunu pek beğenmiş, çılgınca alkışlıyorlardı.

13 Eylül günü Beyaz Saray'ın bahçesinden bütün dünyanın izlediği sahnedeki iki adam Yaser Arafat ve İzak Rabin'di. Biri Filistin'in artık geleceği kalmayan "bilge kişi"si El İhtiyar, diğeri bütün şiddet gösterilerine rağmen Filistinli küçük generalleri dize getirmeyen ve sokaktaki İsrailliyi bir türlü "güvenliğe" kavuşturamayan İsrailoğlu. Arkada ABD'nin kucaklayan kolları. Ortadoğu operasyonlarından sonuncusu da yapılmakta...

İki yıl önce Kuveyt'nin Irak tarafından işgali Amerikan emperyalizmi ve müttefikleri tarafından "suç" sayılmış ve emperyalizm tarafından Irak halkı cezalandırılmıştı.

Aslında bu emperyalist müdahale Irak nezdinde tüm Ordaoğu'ya yapılan bir müdahaleydi. Bu amaçla emperyalizm Ortadoğu'daki işbirlikçi rejimleri daha fazla himayesine alırken, "aykırı" ülkelere de gözdağı veriyordu Kısaca "Ya benim istediğimi yaparsınız, ya da yakıp yıkarım" demekteydi.

Emperyalizm açısından yeni bir sürecin başı olarak gündeme konan bu yeni aşamada ne hedefleniyordu? Bu sorunun tek bir yanıtı vardı, o da Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'da belirleyici tek güç olması ve yeni dünya düzeninin Ortadoğu halklarına ikame ettirilmesiydi.

Bunun adımlarından ilki olan Irak yakılıp yıkılmış, Libya susturulmuş ve arkadan Filistin ile İsrail barış masasına oturtulmuştur. Bu politikanın anlamı bölgedeki sivri uçların törpülenmesi ve bölganin kanayan yarası olarak tanımlanan Filistin sorununun emperyalizmin inisiyatifinde çözümlenmesidir.

Bunun için İsrail'deki sağcı Likud cephesi olarak adlandırılan iktidar, misyonunu tamamlamış olarak yerini İşçi Partisi ağırlıklı iktidara bırakmıştır. Artık, Arap dünyası ile barış imzalanmasının zamanın geldiğini söyleyen Peres emperyalizmin arzularını ifade ediyorsa, Amerikan emperyalizminin tavrı açıktı. Bu "İsrail'i ben yarattım, ben ayakta tuttum ve şimdi de benim istediğimi yapacak. Yani belirlediğim bir anlaşmaya imza atacaksın." demekti.

FKÖ açısından da aslında beklenen sondu. FKÖ içindeki güçler ayrımında yetkiyi elinde bulunduran Arafat ekibi uzlaşmacı çizgisinin son demindeydi. Amerikan emperyalizmiyle girdiği uzlaşma sürecinin sonunda teslimiyet vardı. Arafat kendi bitişine çare olarak emperyalistlerin desteğini gördüğü noktada teslimiyet geldi.

FKÖ içindeki devrimci eğilimin sözcüleri Habbaş ve Havatme, Arafat'ın önünü kesecek politikaları hayata geçiremediler. Filistin halkına teslimiyetin dayatılmasını önlenemedi. Radikal dinci akımlar ise güçlenmekle birlikte emperyalist çözümün karşısında durma gücünden yoksundular. Bu akımların Iran kaynaklı olmasından dolayı Iran bölgede ne kadar etkili olabiliyorsa ve emperyalizm karşısında ne denli tutarlıysa radikal dinci akımların etkisi ve tutarlılığı da o kadardır.

Bunun yanında, Arap ülkelerinin emperyalizmin dayatmaları karşısında, her ne kadar "İsrail'i tanımaları" uzak ihtimal olarak değerlendirilse bile, ilk aşamada anlaşmayı kabul etmeleri ve "olumlu" görmeleri sağlanacak ve "Ortadoğu gerginliği" bu anlamıyla emperyalizmin istediği bir "yumuşama"ya dönüşecektir. Bunun ilk adımı Arap Birliği Konseyi toplantısı olmuştur.

Görülen o ki, Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin dediği bundan böyle daha da fazla dinlenecek. Dünyadaki sosyalist sistemin çökmesinden sonra ortaya çıkan yeni güç dengelerinde Ortadoğu'nun patronluğu Amerikan emperyalizmine bırakılmıştır.

Ortadoğu'daki gelişmeler genelde emperyalizmin estirdiği sahte barış sürecine eklenen bir halkadan başka bir şey değil. Filistin halkına ve Dünya halklarına sağlayacağı bir yarar da yoktur. Aksine sahte barışla dünya halklarına verilen mesaj ise silahlı mücadeleye karşı bir uzlaşmacı düşünce sistematiğinin oluşmasıdır.

Emperyalizmin politikaları açıktır. Halkların kurtuluşu için, devrim ve sosyalizm için silahlı mücadeleyi savunan ve uygulayan örgütleri tasfiye etmek veya kendi masasına buyur etmektir. "Ya uzlaşma ya yok ederim." Mesaj budur. Tek tek örneklerin reklam edilmesiyle silahlı mücadelenin yeni sömürge ülkelerdeki halkların biricik kurtuluşu olduğu şeklindeki düşünce yıkılmak istenmektedir. Ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerinin "diplomasi"ye entegre edilmesi, savaşın uzlaşma için yürütülmesi anlayışı buradan beslenmektedir.

Yaşadığımız süreç silahlı mücadeleye karşı emperyalizm tarafından sürdürülen bir propaganda savaşına tanıklık etmektedir.

Evet, emperyalizm, sosyalizmin sağladığı geçici başarının hızıyla şimdi silahlı mücadele ile ezilen halkların kurtuluşunu savunan örgütleri çözmeye, etkisizleştirmeye çalışmaktadır.

İşte Filistin halkına dayatılan sahte barış bu nesnellik üzerinde şekillenmiştir. Ancak devrimciler her şeyden önce bu nesnelliğe müdahale etmek ve dünyaya yeni bir şekil vermek için yola çıkmışlardır. Yürüyüş emperyalizme, oligarşiye, faşizme, sömürüye karşı başlamıştır. Bunlar yok olana kadar sürecektir. Ve barış, gerçek adil barış ancak bunlar yıkıldığında sağlanacaktır.

Somali halkı BM işgalcilerine karşı direniyor

Eski Sovyetler Birliği'nde yaşananların ardından karşısında ciddi bir güç kalmayan Amerika Birleşik Devletleri yeni dünya düzeni diye adlandırdığı bir yapılanmayı hızla uygulamaya çalışıyor. Tek kutuplu bir dünyada yeni dünya düzeninin ne olduğunu dünya halkları çok daha iyi biliyor artık.

Körfez savaşı sırasında yaşananlar Pentagon'un artık Birleşmiş Milletler'i de yedeğine aldığını ortaya koyuyor. Beyaz Saray'da alınan kararlar zaman yitirmeden BM'den de destek görüyor ve BM uluslararası güç ile Amerikan politikalarının hayata geçmesini bizzat kendi denetliyor, hatta kendisi sağlıyordu. ABD kendi çıkarlarının ön plana çıktığı ülke ve bölgelerde ise BM'nin bürokratik işleyişini bir kenara bırakarak, hemen askeri müdahalede bulunuyor, ardından da BM uluslararası güç oluşturup ABD'nin yükünü hafletiyor. Yeni dünya düzeninde Amerikan emperyalizmi ve BM aynı mekanizmanın parçalarından öte bir şey değil...

Şimdi de Somali'de işliyor aynı mekanizma. Emperyalizmin tarım politikalarının doğal sonucu olarak Somali'de açlıktan ölümler yaşanırken, BM dahil herkes

Somali'de BM yardımı değil, BM vahşeti sürüyor. Bu vahşetin karşısında ise 3-5 "asi" değil, Somali halkı var.

ve her kurum uzunca bir süre sessizce izledi. Binlerce Somalili, özellikle çocuklar şiş karınları ve bir deri bir kemik kalmış vücutlarıyla gazetelerden TV'lere kadar her yerde yer alana kadar sürdü bu. Ancak ondan sonra BM ve uluslararası kuruluşlar gıda yardımı ve tıbbi malzeme yollamaya başladı Somali'ye. Ülkedeki otorite boşluğundan ortaya çıkan savaş ağaları ile yüzyıllardır etkisini sürdüren aşiret yapısı bu yardımların dağılımında bazı sorunlar yaşanmasına yol açtı.

Dağıtımı düzenli yapabilmek için, "Umut Operasyonu" adıyla geldiler önce Somali'ye. Yardım(!) için gelenleri halk benimsemedi. Yardım ve düzen için geldiklerini söyleyenler köle sahipleri gibi davranıyorlardı çünkü. Her şeye egemen, her yere giren, her şeye el koyan...

Ve Amerikalılar geldi yanlarında, BM'ye onaylattıkları Somali halkının silahsızlandırılması projesiyle. Ellerinde silahlarıyla ev ev aradılar "konuklar" ev sahiplerini. Barışçıl gösterilerle protestolar yaptılar Somalililer. Ama hepsinde kadın çocuk demeden tarandı, onlarcası öldürüldü ve hala öldürülüyor. Somali halkı inanmıyor Amerikalılara, BM'ye, çünkü bugün artık açıkça işgale dönüşen "umut operasyonu" başladığında, kıtlık sorunu büyük oranda çözülmüştü bile.

Somali'de petrolün olması ve ABD emperyalizminin dünya halklarına neler yapabileceğinin mesajını vermeye çalıştığı bir alan olması bunca kanın dökülmesine, yüzlerce Somalilinin katledilmesine neden oldu. ABD bununla da yetinmeyip özel kuvvetlerini, kontrgerillalarını yolluyor hala Somali'ye.

ABD emperyalizminin yeni müttefiği BM halkın tepkisini kanla bastırmaya çalışıyor. Pakistanlısı, İtalyanı, Türkü hepsi Amerikan çıkarları için katliamlara ortak oluyorlar. Emperyalistleri ülkesinde istemeyen Somalililer için; önce "yardımları çalmaya çalışanlar" sonra "asi generalin adamları" dediler. Gerçek oysa hiç de onların yansıttığı gibi değil. Ülkelerinin işgaline karşı direniyor Somalililer. Somali gerçeğinin açığa çıkmasıyla birlikte nitelemeler de değişiyor artık: "Milisler BM askerilerine ateş açtılar."

Bugün ne kadar çarpıtılmaya çalışılırsa çalışılsın BM işgalcilerine karşı direnenler çete değil, onurlu Somali halkı. Ve dünya halklarının da desteğiyle onurunu ve ülkesini çiğnetmeyecek.

KİT'ler ve Özelleştirme

Özelleştirme, devlet tekelini **kırmak adına ekonominin emperyalist tekellere teslim edilmesi, var olan sömürü çarkının katmerleşmesi, emekçi halkımızın sofrasındaki lokmasından** her **geçen** gün bir **parça** daha **çalınması** demektir.

Özelleştirme, yok edilmeye çalışılan hakler, **uzun süreli** mücadeleler **sonucunda kurulmuş sendikaların** tasfiyesi, yani **örgütsüzlüktür. Özelleştirmeye karşı çıkmalıyız.**

Çünkü özelleştirme emeğe açılmış bir **savaştır. Emekçiler** mücadeleleri **sonucu kazandıkları hakları,** sahip **oldukları mevzileri** terk **etmemelidir. Bunun yolu özelleştirmeye karşı örgütlenmekten, "Özelleştirmeye ve İşçi Kıyımına Karşı Mücadele Komiteleri"nde birleşerek mücadele** etmekten **geçiyor. Görev başına!**

İşçi sınıfı özelleştirme saldırısına karşı örgütlenmeli ve mücadele etmelidir.

Bütün dünyada ortalığı kasıp kavuran bir özelleştirme fırtınası esiyor. Uluslararası finans kurumları, holding sahipleri, bilim çevreleri ve politikacılar giderek artan sayıda özelleştirmenin gerekliliğini vurgulayan açıklamalar yapıyor; özelleştirmenin erdemlerini sayıyorlar.

Özelleştirmenin gerekliliği konusunda yapılan bu kadar yoğun çabanın, ideolojik saldırıların ve bu yönde oldu bittiye getirilerek yapılan fiili uygulamaların nereden kaynaklandığını sormak gerekiyor.

1929 bunalımının aksine, 1970'li yıllarda yaşanan ekonomik krizde yapısal nitelik taşıyan sorunların müdahaleci iktisat politikalarının çözüm olamaması kapitalistleri yeni arayışlara zorladı. Friedman ekolü ya da Şikago okulu diye adlandırılan anlayış "Ekonomik ve politik özgürlüğün gerçekleşmesi için devletin yetkilerinin ve gücünün sınırlanması" gerektiğini savunmuştur. Bu dönem ABD'de Reagan'ın, İngiltere'de Teatcher'ın, Türkiye'de 24 Ocak 1980 kararlarıyla başlatılan ve 6 Kasım 1983'ten sonra Özal iktidarı döneminde aktif bir şekilde uygulanan ekonomik programların çakıştığı dönemdir. Bu politikanın gereği "millileştirilmiş ekonomiler" ya da Kamu İktisadi Teşekküleri (KİT) olarak adlandırılan sektörlerin devletin elinden çıkarılarak özelleştirilmesidir. Ayrı dönemde kamu harcamalarının azaltılması, sektörlerin devletin yasal ve kurumsal düzenlemeleri dışında tutulması da programa dahil edilmiştir. Benzeri gelişmeler İngiltere, ABD vb. ülkeler yanında ülkemizde de gözlenmiştir.

Özelleştirme Kime Hizmet Eder?

Özelleştirme ekonominin en güçlü tekellerinin dolaysız çıkarları ve daha fazla kâr ekseninde bir bütün olarak yeniden yapılandırılmasının bir aracıdır. Bu amaçla devlet tekellerine bağlı şirketlerin parçalanarak satılması, devlet tekelinin kırılması değil, aksine en büyük holdinglerin, emperyalist tekellerin alabileceği dev işletmeler haline gelmesidir. Böylece özelleştirme, ekonominin sektörler temelinde örgütlenmeden çıkarak her biri birçok sektöre dal budak sarmış 5-10 holding temelinde örgütlenme eğilimini, yani tek kelimeyle sermayenin yoğunlaşmasını ve merkezileşmesini hızlandırmaktadır. Özelleştirme emperyalist tekellerin ve işbirliklerinin hızlandırılmış ve yoğunlaştırılmış bir kaynak emme hareketidir. Bu noktada özelleştirmeyi dar anlamda devlet mülkiyetindeki işletmelerin özel sermayeye devri olarak ele almak büyük bir yanılgıdır. Özelleştirme emekçi kitlelerce üretilen değerlerin kapitalistlerce pervasızca yağmalanması, emekçilere yönelik *sosyal harcamaların iyice* kısıtlanması anlamını da taşır.

Siyasi iktidarın zarar ediyor yalanıyla satmaya çalıştığı KİT'lerin en kârlı olanları: TPAO, PTT, **DHMİ, TEKEL, ETİBANK, İGSAŞ,** MKEK, DMO, ÇAYKUR, **TÜMOSAN, HAVAŞ**

TÜRKİYE'DE KİT'LER VE ÖZELLEŞTİRME

Ülkemizde özelleştirme konusu gündeme geldiğinde, kuşkusuz beraberinde KİT'lerle ilgili tartışmalar da gündeme gelmiş oldu. Bu yüzden KİT'lerin gelişimine ve kısaca tarihine bakmakta yarar var.

Türkiye'de KİT'lerin kökeni Osmanlı'ya kadar dayanır. PTT, Ziraat Bankası gibi kuruluşlar geçen yüzyıldan beri varlığını sürdüren kuruluşlardır. KİT'lerin asıl gelişimi ise Cumhuriyet dönemindedir. Kuruluşları özellikle devlet politikası olarak, cılız olan sanayinin geliştirilmesi temel amacıyla ele alınmış ve bu düşünceyle Sümerbank, Etibank vb. kurulmuştur. KİT'lerin kuruluşları için gereken kaynak da ücretlerden kesilen vergilerden sağlanmıştır. Ücretliler bu vergileri verirken, kaldırılan aşır vergisi nedeniyle toprak ağaları bu vükten kurtuldular. Demokrat Parti döneminde de yeni KİT'lerin kurulması ve özelleştirme tartışmaları aynı anda sürmüştür. DP programında özelleştirme yer alırken, bu yönde somut adımlar atılamamış, Demirçelik, Et Balık, Devlet Malzeme Ofisi ve TPAO gibi yeni KİT'ler kurulmuştur. Programlarının tersine KİT'lere özel önem verilmiştir.

KİT'lerin özelleştirilmesiyle ilgili en geniş yasa ise 1964 yılında çıkarılmış ve yeni bir komisyon oluşturulmuştur. Bu komisyonun da kararları kağıt üzerinde kalırken, 1967 yılıyla birlikte özelleştirmeye karşı oluşan kamuoyu tepkisi iktidarların özelleştirme girişimlerinin sonuçsuz kalmasında etken olmuştur.

1970'lerin ikinci yarısına gelindiğinde kapitalizmin bunalımlarından kurtulmanın yolunu özelleştirmede aradığını görüyoruz. Bu mantıkla krizin nedeni olarak 'devletin ekonomiye müdahalesi' gösterilmektedir. Yani KİT'lerin hem yüksek maliyetle hem de verimsiz çalıştığı, bütçe açıklarının, enflasyonun, borçlanmanın ve kötü gidişin bu müdahaleden kaynaklandığı bahane edilmiştir. Buna çözüm olarak da devletin 'küçülmesi' önerilmiştir.

Özellikle tarih, krizlerle dolu olan kapitalist ekonomi, krizini bizim gibi ülkelere fatura etmeye çalışıyor. Bugün ülkemizdeki özelleştirme politikalarının temel ideolojisi de Dünya Bankası ve IMF tarafından belirlenmiştir. Burada faturanın tamamı çalışanlara çıkarılmış, ücretlerin düşürülmesi, işten çıkarmalar, sendikasızlaştırma, taşeronlaşma, kemer sıkma politikaları gibi sömürüyü ve kârı artırıcı saldırgan politikalar uygulanmaya konulmuştur.

24 Ocak ve Özelleştirme Politikası

Türkiye'de özelleştirmenin daha açık ve net bir şekilde karşımıza çıkışı özellikle IMF kökenli 24 Ocak kararlarıyla olmuştur. 24 Ocak kararlarında çerçevesi çizilen özelleştirme programı 12 Eylül faşizminin yoğun baskısıyla hızla geliştirilmiştir. Özal, iktidar olmadan önce özelleştirme politikasını açıklarken, kamuoyu desteğini sağlamak amacıyla sistemli bir şekilde KİT'lerin ekonominin kamburu olduğunu işlemiştir. O kadar ki KİT'lerin satışına yönelik tepkiler olmaması için aylarca uğraşılarak kâr eden KİT'ler zarar eden kuruluşlar olarak gösterilmiştir. Bunun için uygun (!) hesaplamalar yapmak yeterli olmuştur.

12 Eylül cuntacılarının atadığı Bülent Ulusu hükümeti dönemide oluşturulan kurulda KİT'lerin özelleştirilmesi çalışmaları yürütülürken, Mayıs '83'te yürürlüğe giren 60 sayılı kararname ile KİT'ler ve bağlı kuruluşlarının satışının yapılabilmesine olanak sağlayabilmek için düzenlemeler yapıldı. Yine aynı dönemde aradan 5 ay bile geçmeden Ekim '83'te çıkarılan 2929 sayılı yasa ile kararname yürürlükten kaldırıldı ve geniş olanaklar sağlayan yeni düzenlemeler getirildi.

Benzeri çabalar Özal iktidarı döneminde özelleştirme, tasarrufların teşviki ve kamu yatırımlarının hızlandırılması hakkında Ocak '84'te yürürlüğe giren 2983 sayılı yasayla özel uygulamaya açık hale getirildi. Böylece KİT'lerin hisse senedi yoluyla satılması ve işletme hakkının devredilmesine yasal yol açılmış oldu. Gelir ortaklığı senetleriyle boğaz köprüsünden barajlara kadar birçok işletme hisseli halde satıldı. Benzeri bir uygulama da, hisse senedi-borsa arasında kuruldu. Önce hisse senetleri ile halkın elindeki birikimler alındı, sonra da borsa oyununa başlandı. Nakitler toplanmış, şirketlerin kasasına akmıştı bile... Bu çalışmaları yürütmek için de toplu konut ve Kamu Ortaklığı İdaresi kuruldu. Bugün bile tartışılan kararname ve yönetmeliklerle hükümet olmanın temelleri ta o günden atılmıştı.

Böylece krizin aşılabilmesi için fatura

Eminönü Belediyesi işçileri çeşitli eylemlerle özelleştirmeye ve taşeronlaşmaya karşı mücadelelerini sürdürüyorlar.

işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmaya başlandı. Kemer sıkma ve baskı politikalarıyla uygulanmaya konulan bu politikalar zaman zaman Dünya Bankası ve IMF'nin uyarıları doğrultusunda yeni bir şeymiş gibi kamuoyuna sunuldu. Körüklenen bireycilik ve bireysel kurtuluş hayalleriyle gelebilecek tepkilere karşı da önlem alınmış oldu.

Demirel-İnönü hükümeti döneminde ise aynı politika devam etti.

Çiller'in Başbakan olmasıyla; uygulamanın yavaş gitmesini beklemeyen Dünya Bankası özelleştirmeye pratikte hız kazandırılmasını istedi. Satışlarda "ekonominin kamburu" zarar eden KİT'ler değil aksine kâr edenler satışa çıktı.

Özelleştirip, tekellere ucuza kapatabilmek için "devlete kambur" diye lanse edilen KİT'lerden, satılmak için Kamu Ortaklığı İdaresi'nce (KOİ) sıraya konulanları incelediğimizde ortaya çıkan sonuç şaşırtmadı. Çünkü satılması için öncelik verilenler ya diğerlerine göre daha kârlı olan hizmet sektörleri ya da daha çok kapasite kullanım olanağı olan KİT'ler. Örnekleyecek olursak özelleştirme kapsamına alınan 11 çimento fabrikası içinde kullanım kapasitesi en büyük olan dördü Çorum, Ladik, Sivas ve Aşkale sıralama içinde ilk dördü oluşturuyor. Benzeri bir örnek de tüm KİT'ler içinde en kârlı olan SEK'in satılmak istenmesinde yaşandı.

Üzerinde bu kadar tartışma yapılan KİT'lerin bizim gibi ülkelerde ekonomik ve politik yaşamda önemli bir yeri vardır. KİT'ler gerek ülke ekonomisindeki yerleri, gerekse de siyasi yaşamdaki rolleri ile vazgeçilmez önemdedirler. Çünkü KİT'ler siyasi iktidarların arpalığıdır. Parti üyeleri, milletvekilliği kazanamamış kişiler, emekli generaller, polis şefleri vb... siyasi iktidarlar tarafından KİT'lere ya yönetim kurulu başkanı ya da üst düzey yöneticileri olarak yerleştirilirler. KİT Yönetim Kurullarının yolsuzlukları ve buraların arpalık olarak dağıtıldığı kamuoyundan gizlenemeyecek kadar açıktır.

Daha önce değindiğimiz gibi, özelleştirme uygulamaları çeşitli biçimlerde ilk olarak 1984 yılında uygulanmaya başlandı. 1985 yılından başlanarak da tamamlanmamış 11 tesisin satışıyla özelleştirme yaygın hale geldi. Peşinatsız, taksitle ve uzun vadeli faizsiz ödeme olanaklarıyla bu kuruluşlar tekellere peşkeş çekildi. Kapsamlı olarak yapılan ilk özelleştirmeler TELETAŞ, Ansan, Meda oldu. Bunu 1988'den 1991 Şubat ayına kadar özelleştirilen 29 KİT ve bağlı ortaklıklar izledi. Bazıları özelleştirilirken, tasfiye edilenler de vardı. Örneğin; Boğaziçi Hava Taşımacılığı...

Bu özelleştirmeler, kamu hisselerinin hepsi ya da bir kısmı hisse senedi yoluyla veya blok satış yöntemi yoluyla yapıldı.

SHP başlangıçta özelleştirmeye karşı çıkarken daha sonra DYP ile iktidar ortağı olduğunda karşı çıkışını unuttu ve uygulamaya devam etti. İlginç olanı, DYP ve SHP'li bazı milletvekillerinin Danıştay'a başvurarak iptal ettirdikleri ÇİTOSAN ve USAŞ'ın satışını daha sonra iktidar olduklarında kendilerinin yapmaya kalkışmasıydı. SHP hızını alamamış olacak ki, kendi programlarına almadıkları PTT ve TEK'i de özelleştirme çabalarına hız verdiler.

Uluslararası Tekeller

Yeni sömürge ülkelerin birçoğunda olduğu gibi bizim ülkemizde de özelleştirme kapsamına giren pek çok kuruluş iddia edildiği gibi küçük tasarruf sahiplerine değil, uluslararası tekellere ya da tekellerin ülkemizdeki uzantıları olan işbirlikçilerine satılmaktadır. Bunun için kredi de dahil olmak üzere gereken her türlü kolaylığı Dünya Bankası sağlamaktadır. Bu kadarı bile ekonominin devlet tekelinden kurtarılması adına daha büyük uluslararası sermaye kuruluşlarının eline teslim edildiğini gösterir.

Özelleştirme mülkiyeti tabana yaymaz

Özelleştirmeyi savunanlar hisse senedi satışı yoluyla çalışanların kuruma ortak olacakları, özelleştirmeyle mülkiyetin tabana yayılacağını ve böylece yönetime katılmanın mümkün olacağını savunuyorlar. Oysa gerçekler hiç de öyle değil.

Özelleştirmenin yaygın uygulandığı merkezlerden İngiltere'de veriler bu düşünceyi yalanlıyor. Hemen hemen tüm uygulamalarda hisse senetlerinin kurum çalışanlarına satılması, ilk olarak sermayedarın az sayıda hisse ile mülkiyeti kontrol etmesi, ardından zaman içinde büyük hissedarların elinde toplanmasını sağlamıştır.

İngiltere'de bir kamu kuruluşu olan British Aerospace hisseleri 1981 yılında satıldığında 158 bin hissedarı varken, aradan 2 yıl geçmeden hissedar sayısı 26 bine düşmüştür. Aynı durum Amersham International adlı kuruluşta da görüldü.

Başlangıçta 65 bin hissedarı varken, bu rakam 5-6 binlere inmiştir. Bu da göstermektedir ki özelleştirmede çalışanlara hisse senedi satmak da çözüm olmayacaktır.

RÖPORTAJ

Son günlerde işçiler arasında özelleştirmeye karşı gelişen tepkiler var. Özelleştirme işçilere neler getirecek, neler götürecek?

Erol Eker *(DİSK Genel-İş 7 No'lu Şube Başkanı):* İşçi sınıfına getireceği zarar işsizlik ve açlıktır. İşçi sınıfını sendikasızlaştırmak ve bugün örgütsüz bir işçi toplumu yaratmak istenmektedir. Bugün iktidar bunu hedeflemektedir. Bunun da önüne geçebilmek için "özelleştirmeye ve işçi kıyımına karşı hayır" komitelerini kurmaktan geçmektedir. "İşçi kıyımına son özelleştirmeye hayır" demekle bunun önüne geçemeyiz. Pratikte adımlar atmak gerekir. Biz işçiler bunu kendi gücümüzle ve birliğimizle engelleyebiliriz. "Özelleştirme ve işçi kıyımına hayır" komitelerinin altı doldurularak en geniş kitlelere anlatmamız lazım. Özelleştirmenin önünün kesilebilmesini sadece Türkiye genelinde başlatılacak büyük bir kampanya ile engelleyebiliriz.

Erol EKER

Komitelerin oluşturulması kampanya sürecinde bunun bir alt çalışmasının yapılmasından geçiyor. Özelleştirme ve işçi kıyımı işçiler arasından tartışılıyor.

Her şeyden önce "İşçi Kıyımına ve Özelleştirmeye Hayır" komiteleri kurulmalı, işçilere özelleştirmenin getireceği zararları kavrattılıncaya kadar anlatılmalıdır. Pratikte adım atılabilmesi için de özelleştirme ve işçi kıyımına karşı kurulacak olan komitelerin en geniş kesimlere hitap ederek anlatılmasına ve çalışılmasına bağlıdır. Özelleştirmeye ve işçi kıyımına karşıyım diyen herkesi bu komitelerin içinde çalışmaya davet etmemiz gerekiyor.

Kampanyayı başlattığımız zaman işçilere özelleştirmenin getireceği zararları afişlerimizle, bildirilerimizle, pankartlarımızla her şeyimizle anlatmak zorundayız. Genel toplantılarda özelleştirmenin bizlere getireceği zararları işçilere çok iyi tartıştırmamız gerekiyor. Özelleştirmenin işçi sınıfına neler kaybettireceğini iyi bir şekilde anlatacağımızı sanıyoruz. PTT'nin T'sinin özelleştirilmesi, işçi sınıfını pek ilgilendirmiyor. TEK'in özelleştirilmesi de belediye işçilerini ilgilendirmiyor. Maden ocaklarının özelleştirilmesi işkolumuzun dışında olduğu için belediye işçilerini ilgilendirmiyor. İşte bizim işçilere kendi işkollarında olmayan bir özelleştirmenin kendisi ve işçi sınıfı için neleri getirdiğini neleri götürdüğünü anlatmamız gerekiyor. Çünkü bir TEK'te yapılacak özelleştirme, PTT'de yapılacak özelleştirme halkımıza yüklenen zamlarla birlikte ödettirilecektir..İşte bunun için özelleştirmeyi işçi sınıfıyla birlikte halkımıza da çok iyi anlatmak zorundayız. Belediye işçisi bir eylem yaptığı zaman, halkın yine aylıkları için yürüyorlar demelerini istemiyorsak bunları işçi sınıfının dışındaki insanlara da anlatmak zorundayız. Bu kampanya öyle bir işlenmeli ki bürosuna giden memur dahi oturduğu masanın çevresinde özelleştirmenin kendisine getirdiği zararları anlatan afişleri görmeli. İşte bunları başardığımızda işçi sınıfı özelleştirmeye karşı o zaman bilinçle mücadele verecektir.

İşçi kıyımına ve özelleştirmeye karşı oluşturacağımız komiteler, mahalle muhtarlarından tutun da okuldaki öğretim görevlisine kadar herkese hitap etmek zorundadır. Komitelerin bu işlevi kısa vadede olacak iş değildir. Biz bunları uzun vadeli bir çalışma olarak değerlendiriyoruz.

Bugünkü sendikaların özelleştirme ve işçi kıyımına karşı ciddi bir çalışması bulunmadığı gibi, TÜRK-İŞ'in son toplu sözleşmede attığı imza işçi kıyımını yasallaştırdı. Zaten bu da iktidarın hedeflemiş olduğu özelleştirme politikasıdır. TÜRK-İŞ'in toplu sözleşme döneminde attığı imzanın işçi sınıfı tarafından büyük tepkiyle karşılanması gerekirdi. Zaten toplu iş sözleşmesi döneminde işçi kıyımının önünü, açabilmek için sözleşme dönemini alabildiğine uzatarak işçilerin tepkisini dizginlemeye çalıştı, bunu da başardı. İşçi sınıfı içerisinde önderliğin yetersiz olması ve eylemlilikleri hayata geçirememesinden dolayı iktidar bunlardan cesaret alarak özelleştirmeyi hızla hayata geçirdi. Bizim oluşturmak istediğimiz işçi komiteleri, bugün özelleştirmeyle işçi kıyımını belki engelleyemeyecek ama işçi sınıfının duyarsızlığını bir ölçüde kıracak mücadelesine sahip çıkacak bir ortama getirecektir.

KİT'ler işçi sınıfının ve halkımızın paralarıyla kurulmuştur. Zarar edildi denilen kuruluşlara baktığımızda, hiçbirinin böyle olmadığını görebiliyoruz. Sümerbank'ın ne kadar zarar ettiğini insanlara anlatmaya çalışsanız da başaramazsınız. Bugün iktidarın düştüğü durum da budur. KİT'lerin devlet üzerinde kambur olduğunu açıklasalar da, esas kamburun devlet olduğu gözlenmektedir.

Özelleştirme işçi sınıfına neler getirecektir?

Cemal Ok *(GOP Belediyesi'nde işçi):* Özelleştirmeyle birlikte işçi sınıfının bütün hakları ellerinden alınacaktır. Özel şirket işçi fazlalığı var diyecek, işten atacak. İşçiler arasında rekabet yaratarak ucuz işgücü elde etmeye çalışacaktır. Bugün ülkemizde yaşanan özelleştirme Dünya Bankası'nın, IMF'nin baskısıyla gündeme gelmiştir. Özelleştirmeyle birlikte Türkiye'de ucuz işgücü cenneti olduğu imajı netleştirilmeye çalışılıyor.

Cemal OK

Özelleştirmenin gündeme gelmesiyle birlikte sendikaların, DKÖ'lerin, duyarlı insanların, işçilerin sessiz kalmasıyla iktidar bugün özelleştirme konusunda daha emin adımlar atabilmektedir. Bugün özelleştirme işçi sınıfının sorunuymuş gibi görülüyor. Özelleştirmenin başladığı yerlere baktığımızda bunun zararlarının yalnız işçi sınıfına olmadığını rahatlıkla görebiliriz. İşçi sınıfı olarak bugün özelleştirmeden ilk başta bizlerin etkileneceğini gözönüne alırsak, ilk tepkilerin de bizlerden gelmesi gerekir. Yani bunun mücadelesini işçi sınıfı olarak bizler üstlendik. Ama halkımız da bunun mücadelesinde bizleri desteklemek zorundadır. Çünkü devletin sırtında kambur olarak açıkladığı şirketler senin benim cebimden çıkan paralarla kurulmuştur. Bunun için özelleştirmeye karşı halkla birlikte mücadele etmek zorundayız.

Özelleştirme ve işçi kıyımı

İngiltere'de özelleştirme ile gündeme gelen işçi çıkarmaların dökümü şu şekildedir.

İŞ KOLU	İŞTEN ÇIKARMA
Kömür-Çelik Endüstrisi	% 71
Havayolu Taşımacılığı	% 17
Elektrik-gaz işletmesi	% 18

ÖZELLEŞTİRME EMEKÇİ HALKA SALDIRIDIR

Devlet tekelini kırmak adına ekonomimizin emperyalist tekellere teslim edilmesi, var olan sömürü çarkının katmerleşmesi, emekçi halkımızın sofrasındaki lokmasından her geçen gün bir parça daha azalması demektir. Bugüne kadar özelleştirilen hizmet ya da kuruluşlara göz attığımızda da açıkça göreceğimiz gibi, özelleştirilen hizmetlerde fiyat sınırlaması, denetim sağlıklı bir şekilde yapılmadığından KİTleri ya da bağlı kuruluşlarını satın alanlar halk üzerinde zam terörü estirmişlerdir. Bunun en canlı örneklerinden biri olan AKTAŞ; dağıtımını yüklendiği elektrikle 2 yıl içinde İstanbul'un Kadıköy yakasını adeta soygun yerine çevirmiştir.

Emekçi halkın özelleştirmeden bir bütün olarak etkilenmesinin yanında bundan doğrudan etkilenenlerin başında kuşkusuz ilgili kuruluşlarda çalışanlar gelmektedir. Dünyadaki uygulamalarında olduğu kadar, Türkiye'deki ilk uygulamalardan da açığa çıktığı gibi özelleştirmenin olduğu her yerde önce sendikasızlaştırma çabaları, ardından da işten çıkarmalar gündeme geldi. İşten çıkarma ve sendikasızlaştırmanın yöntemleri kimi zaman zorunlu emeklilik, kimi zaman kapsam dışı personel, sözleşmeli personel şeklinde olurken, kimi zaman da taşeronlaştırma, çeşitli işkollarına grev yasağı getirme, SSK haklarını dondurma yöntemleri oldu. Açıkça görülmektedir ki özelleştirme için öne sürülen gerekçelerle, gerçekler arasında büyük çelişkiler vardır.

Özelleştirme; yok edilmeye çalışılan haklar, uzun süreli mücadeleler sonucunda kurulmuş sendikaların tasfiyesi yani örgütsüzlüktür. Özelleştirilen kuruluşlarda örneğin belediyelerde taşeronlaştırma vardır. Böylesi bir uygulama halka, hizmetlerin daha iyi sunulacağı yalanı ile kanıksatılmaya çalışılıyor. Belediyelerde bunun ilk adımları atıldı bile. Oysa ortada oynanan halkın sağlığı, işçilerin iş güvenliğidir.

Özelleştirmeye karşı çıkmalıyız. Özelleştirmenin emeğe açılmış bir savaş olduğu gerçeği gözler önündedir. Ki bunu genel hatlarıyla da olsa vurguladık. Şimdi de sorun bazılarının yaptığı gibi devlet mülkiyeti mi yoksa özel sektör mü kısırdöngüsü içinde kalıp kalmamaktır. Böylesi bir tercih emekçiler açısından söz konusu bile olamaz. Çünkü değişen mülkiyetin niteliği değil biçimidir. Her iki koşulda da sömürü çarkı emekçiler aleyhine dönmektedir. Ancak emekçiler mücadeleleri sonucu kazandıkları hakları, sahip oldukları mevzileri terk etmemeli, haklarının korunması için gereken tavrı göstermelidir. Bunun yolu özelleştirmeye karşı örgütlenmekten, mücadele etmekten geçiyor. İşçi sınıfının mücadeleyi yükseltmesinin yolu tek başına önderliği sendikalara bırakmadan, anlayış farklılığını da ön plana çıkarmadan Özelleştirmeye ve İşçi Kıyımına Karşı Mücadele Komitelerinde birleşerek mücadele etmekten geçiyor. ✪

İngiltere: Sendikalar Konfederasyonu (TUC) 1986 yılında yayınladığı özelleştirme raporunda özelleştirme uygulamalarının sonuçlarını sendikalar yönünden değerlendirirken şu tespitleri yapıyordu.

- **Özelleştirme ile sendikalar ve işverenler arasında sürdürülen danışma ve görüşme son buldu.**
- **Toplu sözleşmeler yerine bireysel sözleşmeler uygulaması başladı.**
- **Sendikalar tanınmamaya başladı.**
- **Ücretler düştü, çalışma saatleri arttı.**
- **İşe göre ödeme ve ücretlerin dondurulması uygulamalarına geçildi.**
- **İş gruplandırma sistemleri sık sık değiştirildi.**
- **Çalışan sayısı azaltıldı, işçi çıkarımı gündeme geldi.**
- **Sendikal faaliyetler kısıtlandı ve sendikaların şirket ile ilgili bilgi edinmeleri yasaklandı.**
- **İşyerlerinde baskılar olağan hale geldi.**
- **Taşeronluk uygulaması yayıldı.**

RÖPORTAJ

Özelleştirmeye karşı nasıl mücadele edilecektir?

Şükrü Şahin *(GOP Belediyesi'nde işçi):* Bugün özelleştirmenin getireceği zararları anlatmamız lazım. İşçiler ve halkımız bugün politik düşüncesizliğin kurbanıdır. İşçi sınıfı bunun zorluklarını yaşıyor, halkımız bunun zorluklarını yaşıyor. Bakın Kürdistan'da insanlar katlediliyor. PERPA'da 5 insan sorgusuz suelsiz katledildi, kimsenin sesi çıkmadı. Esas olarak burada bir eksiklik var; insanların duyarsızlığı bilinç eksikliğidir. Bunun ortadan kaldırılması için kendisine devrimciyim diyen, işçi sınıfının önderiyim diyen insanların bunları anlatmamasının, bilinçlendirmemesinin eksikliğini görüyoruz.

Şükrü ŞAHİN

Bugün sınıf ve kitle sendikacılığını hayata geçirmek için herkesin bir araya gelerek mücadele etmesi gerekiyor. Sendikaların tepesinde oturan o küflenmiş insanları, işçi düşmanlarını sürekli rahatsız etmeliyiz. Bunları nasıl rahatsız edeceğiz. Bugün yürüyüşlerde, miting alanlarında özelleştirmeye işçi kıyımına hayır sloganlarının atılmasıyla olacak işler değildir. Eğer bizler gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsak, ilk başta ne istediğimizi iyi bilmeliyiz. Mücadelenin önünde engel teşkil eden her kimse onlardan hesap sorulmalıdır. Ben işçi olarak ilk başta bunun sorumluluklarını omuzumda hissetmem gerekiyor.

Özelleştirmeye karşı komitelerin oluşturulması gerekiyor. Bu kuracağımız komiteler ülkemizdeki bütün halk katmanlarını içinde barındırmalı. Yalnız işçiyle, memurla sınırlı tutmalalıdır. Bugün hayata geçirilecek komiteler yalnız özelleştirmeye karşı işlev yüklenmemelidir. Çünkü özelleştirme Türkiye gündemine yeni girmedi. Ta ANAP döneminde gündeme girdi ama işçi sınıfı şimdi bunu anlıyor ve yavaş yavaş tepki gösteriyor. Bu komiteler ülke gündemini teşkil eden bütün konularda insanları eğitecek bir misyon üstlenmelidir.

Yoksa özelleştirmede olduğu gibi 2-3 sene geriden sorunları takip ederiz. Komitelerin her şeyi içinde barındıran bir eğitim aracı, insanların okulu olması gerekiyor.

Gaziosmanpaşa'da hızlı bir gelişmeyle taşeronlaştırma yaşandı. Bunun sonuçları nedir, size nasıl yansıdı?

Rıza ÖKTEM *(GOP Belediyesi'nde işçi):* Bugün Gaziosmanpaşa'da bir özelleştirme yaşadık. Temizlik işleri taşeronlaştı. Bugün Gaziosmanpaşa halkı çöplerin geç toplandığı zaman veya toplanmadığı zaman hemen belediyeyi arıyor, nedenini soruyordu ama bugün çöpler geç toplandığı zaman belediye "bunu özel şirkete devrettik, toplanacaktır" demekten başka bir cevap veremiyor. Halk bir sorunu olduğu zaman kimi arayacağını bilmiyor. Özelleştirilmiş şirketin ne bir telefonu var, ne de adresi halk tarafından biliniyor. Özelleştirilme yapılmadan önce sabahın erken saatlerinde çöpler toplanıyordu, şimdi insanlar neredeyse işlerinden evlerine döndüğü zaman çöplerin toplandığını görüyor.

Rıza ÖKTEM

Bugün belediyenin bizlere ödemediği para vardır ama bugün özel şirkete devrettiğinde 2.5 milyon para da veriyor. Bizim aylıklarımızı ödemediği gibi, yaptıracağı işin masrafını ikiye katlattırıyor. Bugün bizlerin parasıyla alınan araçları özel şirket çalışmaz hale getirmiş. Gaziosmanpaşa'da hizmet veren araba sayısı 27 taneyken özel şirkete devredildikten sonra 10 araç çalışır durumda. Bunların tamir parası yine benim cebimden ve halkın cebinden çıkacaktır.

Bugün Gaziosmanpaşa'da yaşanan özelleştirme halka daha iyi hizmet vermek için yapılmıyor. Bakın burada çalışan insanlara da 25 milyon gibi ödeme yapılıyor, şirkete de 25 milyon para veriliyor. Masraf ikiye katlanıyor. Burada belediye başkanı ve onun yandaşlarının çıkarları doğrultusunda bir hizmet yapılıyor, yani işin kısacası taşeronlaşma bazı grupların çıkarları için yapılıyor. Bugün belediyemizde işçiler taşeronlaşmaya karşı yeterli bir mücadele vermese de içten içe bir tepki gelişiyor. Geçmiş zamanda belediyemizde yaşanan işçi kıyımı belediye başkanını dövmeye kadar gittiğinden, bugün taşeronlaşma zamanı işçi kıyımının yaşanmamasının sebebi de budur.

Bugün işçi sınıfının yapması gereken tek şey, söylenenlerin hepsini hayata geçirmektir. Bugüne masa başında ben de herkes gibi çok iyi konuşur, mücadele ederim. İşçileri yoksulluktan kurtarımı ama bunlar pratiğe döküldüğü zaman işçi sınıfı içinde veya dışında konuşan insanları pratikte görmek lazım. Bugün şu çok iyi görülüyor. SHP seçimlerde insanlara pembe tablolar çizmişti. Ama bugün yaptıkları ortadadır. Katliamlardan, işçi kıyımlarından, infazlardan SHP sorumludur. İşte teoriyle pratiğin arasındaki işleyişi göstermek amacıyla SHP'yi bugün çok iyi işlememiz lazım. İlk özelleştirmenin temelleri ANAP döneminde atıldı. Bunlara zamanında niye tepki göstermedik diye ilk başta kendimizi yargılamamız gerekir. Bugün düzenin alternatifi gibi ortaya çıkan SHP de hiçbir şey yapmadı. Bizler de bir şeyler yapacak diye onun peşinden gittik. Bugün Gaziosmanpaşa'da özelleştirme geldiğinde, sendika ve işçiler olarak buna bir tepki göstermedik; buna karşı bir zaafımız vardı. Nedir zaafımız? Özelleştirme olduğu zaman şirket gözlerimizin önünden araçlarımızı elini kolunu sallaya sallaya aldı, kimsenin çıtı çıkmadı. Aradan 6 ay geçtikten sonra direniş komitesinin aldığı bir kararla arabalar müteahhitin elinden alınarak 12 saatlik bir eylem gerçekleştirildi. Sonradan arabaları geri verdik, yani olaydan 6 ay sonra Gaziosmanpaşa işçisi özelleştirmeye karşı cidi bir eylemlilik gerçekleştirmiş oldu. Bugün Gaziosmanpaşa işçilerinin yapacağı tek şey özelleştirmeye karşı nerede bir direniş varsa orada yerimizi almaktır. Gerekirse bu yarayı kesip atmamız gerekiyor.

Bedel ödenmesi gerekiyorsa bedel ödemek zorundayız. Bugün özelleştirmenin gerekçelerini halkla birlikte ağırlıklı olarak işçi sınıfına anlatmamız gerekir. Biz kendi belediyemizde özelleştirme yaşadık, bizim belediyemizde daha kaç insan özelleştirmenin ne getirdiğini veya özelleştirmenin ne olduğunu biliyor mu? Gelin şurada bir anket yapalım çoğu insan bunu bilmeyecektir. İşte biz insanlara gitmenin, anlatmanın zorluğunu çekiyoruz. Bakın masada özelleştirmeye ilişkin belediye işçilerin çıkardığı bir bildiri var, bu bildiri bizim için çıkartıldı ama burada kaç kişi okudu, kaç kişi bilince çıkarttı.

Direnişte kurduğunuz komiteler neyi amaçlıyor?

Nuri YELEK *(GOP Belediyesi'nde işçi):* Bugün dirençte bulunan arkadaşlar arasında direniş komitesi kurduk. Bu komitenin işçi sınıfına ne kadar yararlı olduğunu burada gördük. Bizler direniş komitelerinin işlevlerini biliyoruz ama buradaki insanlara da örgütlü bir yapının neler başarabileceğini gösterdik, bunu da başardık.

Nuri YELEK

Bugün Gaziosmanpaşa'da çalışan 220 işçi var. Bu işçiler bugün kurdukları direniş komiteleriyle birlikte araçların geri alınması için mücadele edecektir, zaten yaptığımız eylemliliklerde belediye başkanını özelleştirme konusunda yaptığı protokol imzasını geri alması için sıkıştırıyoruz. Kendisi de bizlere Ocak ayından önce geri alamayacağını söyledi. Yani belediye başkanı da bizlerin özelleştirme konusunda sessiz kalmayacağımızı çok iyi biliyor.

Özelleştirmeyle birlikte burada işçi fazlalığı yaratıldıysa, bunun sorumlusu belediye başkanıdır. Buna çözüm üretecek de belediye başkanıdır. ✪

Adana (Mücadele)- Berke Barajı'nda işçiler göz göre göre ölüme gönderiliyor. Baraj inşaatının başladığı günden bugüne kadar, iş güvenliği konusunda hiçbir önlemin alınmadığı Berke Barajı'nda, iş kazası adı altında cinayet işleniyor. Sendikayı ve işyereni defalarca uyaran işçiler, şu ana kadar taleplerine cevap alamadılar. Önceleri ayda bir olan iş kazası artık haftada, hatta günde bir tekrarlanmaya başladı.

Berke Barajı'na Sendika Giriyor

Yaklaşık 1976 yılından bu yana İtastrade SPA adındaki İtalyan firmasıyla çalışan Tes-İş Sendikası, barajın gövde inşaatının başladığı 1992 yılında Berke Barajı'nda örgütlenme çalışmalarına başlar. Sendikanın örgütlenmeye başlamasıyla Belediye Başkanı Ökkeş Namlı tekrar sahneye çıkar. "Sendikacılar PKK'lıymış, baraja PKK'lılar giriyor" dedikodusu yayılır. Çünkü sendika yöneticilerinin bazılarının Diyarbakırlı olması ve sendikanın Kürt kökenli insanları baraj inşaatında çalıştırmak istemesi, eski MHP'li, şu anki DYP'li belediye başkanını ve gerici-faşist çevreleri rahatsız eder. Belediye başkanının ve çevresinin tek isteği Kürt halkından insanların barajda çalışmamasıdır. Şu anda belediye başkanının kardeşi Ali Namlı, Hak-İş'e bağlı gerici-faşist bir sendikayı baraja sokmaya çalışıyor. Tes-İş Sendikası'nın bazı yöneticileri Berke Barajı işçilerinin 5 Mayıs'ta sendikaya yönelik gerçekleştirilen eylemin dahi belediye başkanının yönlendirdiği insanlar tarafından yapıldığını iddia ediyorlar.

5 Mayıs'ta işçiler sendikanın toplu sözleşmeyi çok düşük bir ücretle imzalamasına tepki göstererek bir günlük iş bırakmışlardı. Eylemin ardından 5 işçinin çıkışı verilmişti. Eylem sırasında ilçe kaymakamı, emniyet müdürü ve bölük komutanı ise 'Yasadışı eylem yapıyorsunuz' diyerek işçilerin eylemini kırmaya çalışmışlardı. Sendikanın işyeri temsilcilerinden bazıları ise işçilere sahip çıkmak yerine çareyi şantiyeyi terk etmekte buldular.

Berke İşçileri Düşük Ücretle Zor Koşullarda Çalışmaya Zorlanıyorlar

Yaklaşık 1600 işçinin çalıştığı Berke Barajı'nda işçiler, çok zor koşullarda çalışmaya zorlanıyorlar. Tes-İş Sendikası'nın Mart 1993'te çok düşük koşullarda toplu sözleşme imzalaması işçiler arasında sendikaya karşı güvensizlik oluşmasına neden oldu. Şu ana kadar yaklaşık 10 işçi iş kazası sonucu yaşamını yitirirken, onlarca işçi de sağlıklı çalışma koşullarının olmaması nedeniyle yaralandı ve sakat kaldı. Sendika imzaladığı toplu sözleşmedeki maddeleri işyerene uygulatmadı. Hala işçilerin koğuş, kantin, iş güvenliği, yemek, vardiya sisteminin düzensizliği ve sağlık sorunları gibi birçok sorunu çözülmüş değil.

Bu yüzden işçiler 20 Temmuz günü "Kumanya değil, sıcak yemek istiyoruz" diyerek yemekhaneyi işgal etmişlerdi. İşçiler 24 Temmuz günü ise iş bırakma eylemi yapmışlardı.

Ayrıca işçilerin şu anda önemli sorunlarından biri de sendikanın işyeri temsilcilerini seçimle değil, anti-demokratik bir şekilde atamayla görève getirmesi. Temsilcilerin birçoğunun sendikal konularda yetersiz olması işçiler arasında ayrı bir sorun yaratmaktadır. İşçiler sendikadan bir an önce iş güvenliklerinin sağlanması ve ücretlerinin artırılmasını talep ediyorlar. Son eylemden sonra sendika başkanı Veysel Kocakaplan yaptığı açıklamada, "Çok güzel anlaşma yaptık. İşçilerimize % 37 zam aldık" demesine rağmen, işçiler Ağustos ayı maaşlarını eski ücretten alınca bir kez daha hayal kırıklığına uğradılar.

Berke'de Türk, Kürt, Laz, Çerkez Her Kesimden İşçilerin Kaynaşması

Berke Barajı'nın faaliyete geçmesi 32 bin nüfuslu Düziç'ne ekonomik olarak biraz olsun canlılık getirdi. Feodal kalıntıların hala etkin olduğu ilçede, ilk günlerde ilçeye değişik yörelerden insanların gelmesi yadırgansa da, insanlar birbirleriyle kaynaşarak kardeşçe yaşamaktadır. Özellikle baraj inşaatında çalışan Türt, Kürt, Laz, Çerkezlerden oluşan insanlar tam bir halklar mozayiği oluşturuyorlar. Berke işçileri oluşturdukları bu mozayikle adeta halkların kardeşliğine örnek yaratıyorlar.

Bu kokuşmuş düzende yaşamlarını sürdürebilmek için kendi emek güçlerini satmaktan başka bir şeyleri olmayan işçilerin kardeşçe yaşamasından rahatsız olan gerici-faşist çevreler, işçiler arasında düşmanlık yaratmaya çalışıyorlar. Ancak işçiler, ne devletin, ne de gerici-faşist çevrelerin halklar arasında suni bir düşmanlık yaratmasına izin vermeyeceklerdir.

Halklar arasında bilinçli veya bilinçsiz düşmanlığı körüklemek, sadece oligarşinin işine yarayacaktır. Bu da işçi ve emekçi halkın devrimci mücadelesinin engellenmesi demektir.

Berke Barajı kaza denilen iş cinayetleriyle, döndürülen oyunlarıyla, ucuz işçi çalıştırmasıyla çözülmesi gereken bir sorunlar yumağı gibi.

Berke Barajı işçileri sorunlarına çözüm arıyor

18 Eylül günü Berke Barajı'nda yeni bir cinayet daha işlendi. Yaklaşık 83 metre yüksekliktе, kaygan zeminin dinamitle patlatılarak temizlenmesi sırasında, geriye kalan taşları taş kırma makinesi ile temizlemeye çalışan işçilerden Tahsin Ay dağdan yuvarlanan taşın bacağına değmesi sonucu düşerek yaşamını yitirdi.

Operatör Salih Kara Halileoğlu, işçilerin emniyet kemeri takıp takmadıklarını kontrol etmesi gerekirken, açıkça ihmalkar davranarak işçilerin güvenliğini almamış, hatasını örtbas etmek için ise cesedi savcı dahi gelmeden revire kaldırmıştır. Arkadaşlarının iş kazası sonucu ölümünden sonra barajda çalışan işçiler iş bıraktılar. Tahsin Ay'ın cenazesi ise Osmaniye'de işçilerin yoğun katılımıyla toprağa verildi.

Düziç'ne 22 kilometre uzaklıkta bulunan ve Düldül Dağı'nın sarp yamaçları arasından geçen Ceyhan Irmağı üzerinde yapımı süren Berke Barajı'nın geçmişi 1989'lara dayanmaktadır. Berke Barajı çalışma koşulları bakımından Türkiye'nin en tehlikeli barajı olma özelliğine sahip. Barajın gövde yüksekliğinin 205 metre olması bir başka özelliği. Barajda toplam uzunluğu 24 kilometre olan 14 tünel bulunuyor.

Tüm bu özelliklere sahip olan Berke Barajı'nın yapımını İtastrade SPA adında bir İtalyan firması üstlenmiştir. Yaklaşık 1800 işçi çalıştırma kapasitesine sahip olan barajda, şu anda 1600 civarında işçi çalışıyor ve işçilerin tümü Türk-İş'e bağlı Tes-İş Sendikası'na üye.

İşçi Alımında Dönen Oyunlar

Baraj adını ilk olarak, işçi alımında yapılan sahtekarlıklarla duyurdu. Baraj inşaatının başladığı günlerde birçok inşaat şirketi Düziç'ne gelerek, 2-3 milyon lira ücretle çalışacak işçi aramaya başladı. Tam bu sırada yerel seçimler öncesi ilçenin DYP'li Belediye Başkanı Ökkeş Namlı devreye girerek bu fırsatı çok iyi değerlendirdi ve barajda çalışacak insanları politik bir yatırım aracı olarak kullandı.

Şirket yetkililerine "Biz size asgari ücretin altında bile işçi buluruz." diyerek yöre insanı peşkeş çekilmiştir. Düziç'ndeki işsizlik oranının yüksek olması, halkın büyük kesiminin geçimini taşrada bağımlı olarak sürdürmesi ve ilk defa böylesine büyük bir iş sahasının açılmasını fırsat bilen Ökkeş Namlı yüzlerce insanın 600 bin lira gibi komik bir ücretle çalışmasına neden olmuştur.

İşçi düşmanı bir bakan: Mehmet Batallı

Tekstil işçilerinin yoğunlukta olduğu Gaziantep'te, işçilerin örgütlenme çalışmalarının hızlanmasıyla birlikte, işçi kıyımları da artarak sürüyor. Bu işçi kıyımının bir örneği de Gaziantep Milletvekili Mehmet Batallı'nın halı ipliği üzerine üretim yapan Jütba fabrikasında yaşandı. Tekstil işçilerinin örgütlenmesinin önü işçi kıyımıyla kesilemez. Jütba işçileri kararlı oldukça, kazanan da onlar olacaktır.

Milletvekillerinin adı yolsuzluklara, vergi kaçakçılığına, rüşvete karışır da işçi kıyımına karışmaz mı hiç? Geçtiğimiz yıl DYP Tekirdağ Milletvekili Hasan Peker, sahibi olduğu Unpaş'taki işçileri örgütleniyorlar diye işten çıkarmış; üstelik işçileri mahkeme nezdinde haksız göstermek için savcıya bile para yedirmişti. Benzeri bir olay geçtiğimiz günlerde Gaziantep'te yaşandı.

Kaçırdığı vergilerle gözü hala doymayan Gaziantep Milletvekili ve Devlet Bakanı Mehmet Batallı şimdi de gözünü çalıştırdığı işçilere dikti.

Gaziantep'te 200 işçinin çalıştığı Mehmet Batallı'ya ait Jütba Tekstil A.Ş. adındaki halı ipliği fabrikasında işçi kıyımı yaşanıyor. Daha önce bu fabrikada işçi çıkaran Batallı, 14 Eylül'de de 27 işçiyi işten atarak atılan işçilerin sayısını 60'a çıkardı.

Jütba Tekstil'de çalışan işçiler üzerindeki baskılar işçilerin DİSK'e bağlı Tekstil-İş Sendikası'nda örgütlenmeye çalışmasıyla hız kazandı. İşçileri sendikasız, sigortasız çalıştırıp, onları asgari ücrete mahkum eden, zorunlu mesaiye bırakan Batallı bu örgütlenmeyi içine sindiremedi. İşçileri "Ya sendikadan, ya fabrikadan ayrılacaksınız" diye tehdit eden Batallı, işçi düşmanı yüzünü saklama gereği dahi duymuyor. Ancak buna rağmen fabrikadaki sendikal çalışmanın yeterli olmaması yüzünden işveren keyfi baskılarını rahatlıkla sürdürüyor.

16 Eylül'de bu konuda sendikada basın toplantısı yapan işçilere, işten o gün atılan 5 işçi daha katıldı. Kendileriyle görüştüğümüz işçiler, "Bizler uzun zamandan beri sigortasız çalıştırılıyoruz. Yapılan kesintiler doğrudan işverenin cebine gidiyor. Bunu yapan bir milletvekilidir. Bunlar böyle yaparsa diğerleri ne yapmaz. Bizler işimizi ve yapılan kesintileri geri istiyoruz. Gerekirse mahkemeye başvuracağız. Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne, Mehmet Moğultay'a, T.Çiller'e telgraf çektik. Ancak hiçbirinden de sonuç alamadık." dediler.

Toros Gübre direnişi dayanışma ve yeni direnişlerle büyüyor

Adana (Mücadele)- Toros Gübre işçilerinin direnişi her geçen gün farklı boyutlar kazanıyor. 20 işçinin 12 Temmuz'da başlattığı direniş '70'li günlere gelirken, işçiler yoğun ve titiz çalışmalarıyla direnişi başarıyla sürdürüyorlar.

Fabrika önünde çadır kurmanın gerekli olduğunu bilen işçiler, bu bilinçle kamuoyu oluşturduktan sonra bu yöndeki çalışmayı sürdürdüler. Bastırdıkları el ilanlarını Ceyhan, Osmaniye, Ezin, Dörtyol ve çevre köylere dağıtarak direnişlerine destek istediler. Demokratik kitle örgütlerine yönelik çağrılar yapılarak duyarlı olmaları için çalışıldı. Bu konuda gerekli kamuoyu oluşturulduğuna karar verildikten sonra, 23 Eylül'de kitlesel bir şekilde fabrika önüne çadır kurdular.

Direniş çadırı kurulduktan sonra, Toros Gübre direnişçileri adına hazırlanan basın açıklamasını okuyan Liman-İş Ceyhan Temsilcisi Veysel Muhacir şunları söyledi: *"Haklı olduğumuzu, kazanacağımızı dostlarımız da düşmanlarımız da biliyor. Bunun içindir ki, meşru olan direnme hakkımızı işimize dönünceye kadar kullanacağız. Hiçbir güç bizleri hak alma mücadelemizden vazgeçirmeyecektir. Bu sorun özelde Toros işçilerinin, genelde ise tüm işçi sınıfını ilgilendiren bir sorundur. Bu yüzden fabrika önünde kurduğumuz direniş çadırımızı tüm duyarlı insanların ziyaret ederek maddi ve manevi destek vermelerini istiyoruz."* Çadır kurmak için gelenler hep bir ağızdan "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganını attılar.

Mücadele adına direniş hakkında görüştüğümüz Liman-İş Başkanı Hasan Biber şunları söyledi: *"Biz '92 Temmuz'unda yönetime gelir gelmez, bu arkadaşları yeniden toplayıp gasp edilmiş çalışma haklarını yeniden kazanabilmeleri için yönetim kurulu kararıyla Ceyhan'da bir temsilcilik açtık. Gelinen noktada işçi arkadaşlar sunulan önerilerle 12 aydan bu yana mücadeleyi sürece yaydılar ve kamoyuna hala ayakta olduklarını, hala direndiklerini kendi güçleri oranında duyurmaya çalıştılar. Özellikle birtakım sarı sendikaların tavrı yüzünden önümüzdeki günlerde işçi kıyımı, taşeronlaştırma ve özelleştirme yeni bir boyut kazanacaktır. Bu yüzden Liman-İş olarak bize düşen görev ne ise sonuna kadar yerine getireceğiz."*

Toros Gübre direnişi işçi sınıfına örnek oluşturuyor. İşte Şerif Müteahhitlik işçileri de, bu güçle hareket ettiler.

Aynı gün (23 Eylül) direniş çadırına gelen jandarma, direnişe tahammül edemeyerek saldırdı. Çadırı söküp 14 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında Liman-İş Yönetim Kurulu Üyesi Kerim Mecepoğlu da bulunuyor. Ancak Toros Gübre işçileri böylesi saldırıları çok gördü. Yeter ki, bir kez daha gücümüze inanalım.

Toros Gübre'de İkinci Direniş

Toros Gübre Kimya Endüstrisi AŞ, torbalama ünitesinde bir müteahhite bağlı olarak çalışan 220 işçi, direnişteki işçilerden de etkilenerek 12 Eylül gecesi saat 22:30'da ücretlerinin artırılması, 12 saat olan çalışma sürelerinin 8 saate düşürülmesi ve sigorta talepleri için iş bırakma eylemine başladılar.

Gece vardiyasında çalışan 110 işçinin direnişe geçtiğini gören Torbalama Müdürü Süleyman Sultanoğlu, "Çalışan çalışsın, çalışmayan çıksın" diyerek işçileri fabrika dışına çıkardı. İşçiler fabrikanın karşısındaki tepeye geçerek gündüz vardiyasında çalışan arkadaşlarının gelmesini beklediler. Müteahhit Şerif Güzel'in işçilere silah çekerek küfretmesi, operatör Yusuf Kılıç ve Yusuf Çomak'ın işçileri tartaklaması işçileri direnişten vazgeçirmeye yetmedi.

13 Eylül'de de direniş devam ederken, işveren fabrikaya jandarma çağırdı. İşçiler jandarmaya yaptıkları eylemin yasal ve haklı olduğunu açıklayarak, kendilerine silah çeken Şerif Güzel hakkında da suç duyurusunda bulundular. 14 Eylül'de de direnişe devam eden işçiler taleplerini işverene bildirdiler. İyice köşeye sıkışan ve yasadışı işçi çalıştırdığının bilincinde olan işveren işçilerle görüşme talebinde bulundu. Görüşmede işçilerin dağınıklığının ve örgütsüzlüğünün farkında olan işveren sadece maaşlara 400 bin lira zam vereceğini, işbaşı yapmaları halinde de sigorta yaptıracağını bildirdi. 8 saatlik çalışma isteği ise kabul edilmedi.

İşçilerin bir kısmı işverenin vaatlerine inanmadığını belirterek direnişi bir süre daha devam ettirdiler. Bazı işçiler de işbaşı yaparken, geriye kalan 70 işçi ise sigortasız ve iş güvenliği olmaksızın işçi çalıştırdığı için dilekçelerle SSK ve Bölge Çalışma Müdürlükleri'ne suç duyurusunda bulundular.

Şerif Müteahhitlikte çalışan işçiler direnişte '70'li günlerde olan diğer arkadaşlarını örnek aldılar. Ancak sağlıklı bir örgütlenmelerinin olmaması, ilk defa böyle bir direnişte bulunmalarının tecrübesizliği direnişin boyutlanmasını engelleyen başlıca nedenler...

Hiçbir sosyal hakkın olmadığı, iş gününün 12 saat olduğu Şerif Müteahhitlik yeni direnişlere tanıklık edecektir. ✪

Tüm Gıda-Sen 1. Olağan Genel Kurulu yapıldı

Tüm Gıda-Sen, 18 Eylül'de İstanbul Tek Gıda-İş Sendikası'nda 1. Olağan Genel Kurulunu yaptı. Genel Kurul sonucunda devrimci-demokratların oluşturduğu liste seçimleri kazandı.

Tüm Gıda-Sen, 14 Ocak '93'te kuruluş için başvuruda bulunmuş, ancak İstanbul Valiliği'nce ihtiyati tedbir kararı konulmuştu. Bu yüzden de 10 Temmuz'da yapmaları gereken genel kurullarını yapamamışlardı. Ancak tedbir kararının kaldırılması istemiyle açtıkları davayı kazanarak 18 Eylül'de genel kurullarını yaptılar.

Salonda hükümet komiserinin bulunması ve tutanaklara imza atması, memur sendikalarının resmileşmesinde de önemli nokta olarak görüldü.

Genel Kurul, demokrasi mücadelesinde şehit olanlar için yapılan saygı duruşuyla başladı. Konuşmacılar özelleştirme ve taşeronlaştırmaya karşı mücadele edilmesi, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı, sınıf ve kitle sendikacılığı gibi konulara değindiler.

212 delegenin katıldığı seçimler sonucunda, devrimci-demokratların oluşturduğu liste, eski yönetimden insanların da bulunduğu listenin aldığı 75 oya karşılık, 137 oy alarak seçimleri kazandı. ✪

■ ■ ■

Merzifon Genel-İş Şubesi: "Asıl hedefimiz sınıf sendikacılığına doğru adım atmak"

Samsun (Mücadele)- Merzifon'da Belediye-İş'e üye işçiler toplu olarak istifa ederek DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye oldular.

İşçiler Genel-İş'e geçmelerinin nedenlerini kısaca Belediye-İş'in işçiden çok işvereni tutan uzlaşmacı tavrı nedeniyle üzerine düşeni yapmaması, direnişleri sahiplenmemesi, kendi çıkarlarını korumak için işçiyi kullanması olarak özetlediler.

Merzifon'da Genel-İş Sendikası'nın 326 üyesi var. Görüştüğümüz işyeri temsilcisi İlhami Baykan "Yeni yapılanan bir sendikayız. Bu bünyede DKÖ'lerle ilişkilerimizi geliştirmek ve her alanda dayanışmayı oluşturmak istiyoruz. Asıl hedefimiz ise sınıf sendikacılığına doğru adım atmak. Daha aktif, daha güçlü bir yapılanma oluşturmak." dedi. İşçiler Belediye-İş'le yapılan sözleşme bittiğinde daha olumlu, daha iyi bir anlaşma için masaya kararlı ve güçlü olarak oturmayı hedeflediklerini söylüyorlar. ✪

■ ■ ■

Eskiçeltek maden işçileri: "Artık bıçak kemiğe değil iliğe dayandı"

Samsun (Mücadele)- *1927 yılında kurulan ve 1958 yılında özel sermayeye devredilen Merzifon Eskiçeltek Kömür Ocağında çalışan 346 işçinin maaşları iki yıldır gecikmeli ödenirken 7 aydır da maaş alamıyorlar.*

İşletmede çalışan Ali Ekber Sevindik durumlarını şöyle anlatıyor: "Bakkaldan, kasaptan, manavdan alışverişimizi veresiye yapıyoruz. Ancak 7 aydır borçlarımızı ödeyemediğimiz için artık bize bir şey vermek istemiyorlar. Yani sizin anlayacağınız artık bıçak kemiğe dayandı. Tamamen açlığa mahkum edildik. İşçide birlik beraberlik yok, her kafadan bir ses çıkıyor. Bu da elbette özel idarenin işine yarıyor. Bizler birlik olup hakkımızı arayamadığımız için de onlar bizim sorunumuzu umursamıyor. Bundan iki ay önce, bağlı bulunduğumuz özel idareden sorumlu olan Amasya Valiliği'ne topluca yürüdük. Ancak Amasya girişinde polisin engeliyle karşılaştık. İçimizden sendika yöneticilerinin de bulunduğu beş kişi Valiye çıktı. Bundan da bir sonuç alınamadı. Vali yapacak bir şey olmadığını, 'ödeme yapamayacaklarını' söyledi."

İşçiler yaşadıkları gerçekleri dile getirmenin ötesinde dağınık olmalarından, sendikanın ilgisizliğinden ve alınan kararlara arkadaşlarının uymamasından yakınıyorlar.

Eskiçeltek işçilerinin durumu böyle iken Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden İşçileri Sendikası'nın Eskiçeltek'teki Şube Sekreteri Enver Sağıroğlu işçi çıkarlarını savunan biri olarak değil, işveren çıkarlarını koruyan biri olarak tavır takınıyor. "... Biz gerekeni yapıyoruz. Ankara ile temaslarımız var. Başbakanımız umut verici şeyler söylüyor. Biz işçinin hakkını arıyoruz. 10 Eylül '93'te 'Eskiçeltek'in sahibi aranıyor' başlıklı haber bülteni yayınladık. Biz işçinin hakkını aramak için gerekli bütün girişimleri yapıyoruz. Tabii bunu yaparken de işletmenin çıkarlarını gözönünde tutmak zorundayız."

Şube başkanı işçilerin örgütlü hareket etmesi gereğine ilişkin bir soruya ise, "Bunların böyle dediğine bakmayın. Bu işler örgütlülükle falan değil masa başında alınır." cevabını verdi.

Yaşanan sorunlar ve olumsuzlukların yanı sıra, böyle düşünen, böyle davranan bir sendikacı karşısında Eskiçeltek işçileri işten atılma korkusunu da içlerinde taşıyarak, kendi kaderlerine bırakılmış durumda. ✪

■ ■ ■

İş kazası değil katliam

Gaziantep (Mücadele)- Gaziantep'in Kocaoğlan Mahallesi'nde bulanan halı fabrikasında yangın çıktı ve fabrikanın bir bölümü çöktü.

Fabrikaların iç içe olması ve imar planının fabrika yapımına uygun olmamasından dolayı 15 Eylül'de meydana gelen katliamda 11 işçi ölürken 29 işçi de yaralandı.

Katliamlara karşı bir önlem alınmayan fabrikaların çoğu örme briketten yapılırken çoğu yanlış ve düzensiz bir şekilde yapılmıştır. Yoksul emekçi halkın yaptığı gecekonduyu imar planına uygun değil diye başına yıkan belediyeler, binlerce işçinin çalıştığı fabrikalara izin vererek onlarca insanın ölümüne sebep oluyor. Yetkililer plansız bir şekilde yapılan bu fabrikalarda kaçak işçilerin çalıştırıldığını bildikleri halde önlem almamışlardır. Katliamda ölen ve yaralanan işçilerin ailelerine sigortasız oldukları gerekçesi ile yardım yapılmamaktadır. ✪

Darbecilik kişiliksizliktir

Marl 1992'de önderliğe "seninle kalmak bir okul gibi" diyen, 5 Mayıs 1992'de "Sen benim her şeyimsin" diyerek eleştiriler karşısında ağlayan H....., 13 Eylül'de darbeci çete şeflerinden olmuş ve 'aslan' kesilmişti...

Bugün darbenin şefliğini yapan H.. 23 Kasım 1992'de bir darbeci ile birlikte havaalanına M.....'yi karşılamaya gider. M....., darbeden habersizdir. Karşısında H...'yi görünce şaşırır, bir anlam veremez. Yolda sürekli bir şeyler anlatmak ister, değişik havalardadır H... Bir ara "Biliyor musun M.. der, gerçekten benim firarım çok tarihsel..." M... yine bir anlam veremez...

Bu 'tarihsel" kişiliğin ruh hali ile ilgili iki yoldaşımızın gözlem ve değerlendirmelerini yayınlıyoruz. Bu gözlem ve değerlendirmeler daha önce önderliğin yaptığı kişilik çözümlemeleriyle birlikte okunmalıdır.

Eylül 1993
Devrimci Sol

Kuşkucu, sağlamcı, yaptığını savunamayan, savunduğunu yapamayan bir tiptir darbeci.

Darbeci korkak, kendine güvensiz ve sorunludur. O, her zaman "kendini" düşünür. Kendine zarar vermedikten sonra, her şeye "onay" verir ve "canla-başla" çalışır (!) Onun için "hiçbir şey" önemli değildir. "Devrim" onun içindir, "mücadele" onun içindir. Örgüt, disiplin, hareket ruhu, gelenek, değer, onun işine "yarıyorsa" bir değeri vardır. O hiçbir zaman kendini "öne atmaz". Çünkü o "büyüktür", "erişilmez"dir. Her şeyi "bilir", her şeyi "görür".

Ta ki, zorlandığı noktaya kadar. Ondan fedakarlık, özveri, "öne atılma", "cesaret" istendiğinde gerçek yüzü açığa çıkar. "Kahramanlığı", "devrimciliği" açığa çıkar. Artık o darbecidir. Düşman bildiğiyle kol kola girer; saldırır, katleder, tahrip eder ve kendi yarattığı bataklıkta kulaç atar durur.

Her gin bir **başka kişiliksizliklerine, bir başka korkaklıklarına tanık olunuyor darbecilerin. Devrimci harekete yönelik** her **saldırıda,** her **operasyonda darbenin, darbecilerin bir payı, suç ortaklığı çıkıyor ortaya Recai'lerden Dersim'de 12 gerillanın katledilmesine kadar hemen** her **yoldaşımızın katledilmesinde doğrudan sorumlulukları var. Son örneği PERPA katliamı oldu bu suç ortaklığının. Polisin katliamından çok kısa süre önce darbeci kontra çetesi geldi Nebi Akyürek'in işyerine. Onu Devrimci Sol'a yardımcı olmaması için tehdit ettiler. Ve arabasını gasp ettiler. PERPA'da darbeciler tarafından tehdit edilişinin hemen ertesinde katledilen Nebi Akyürek'in otosu hala darbecilerin elinde. Ama her seferinde olduğu gibi, bu saldırılarını, kontrgerilla yöntemlerinden farklı olmayan "icraatlarını" üstlenme cesaretini göstermediler. Çünkü ikiyüzlüler, yalancılar, çünkü korkaklar. Devrimci harekete karşı kâh bir hırsızlık çetesinin yöntemleriyle, kâh polisin yöntemleriyle "savaşıyorlar". Bir yandan da devrimci hareketten gasp ettiklerini oligarşiye "kaptırmaya" devam ediyorlar. İşte bu nedenle bu yüzleri teşhir etmeye devam ediyoruz. Böylesi bir namussuzluğun sahiplerini herkes tanısın istiyoruz.*

Devrimci Sol tarafından gönderilen ve darbeciliğin kişiliğini daha iyi tanımamızı sağlayacak H.....'le ilgili iki tanığın anlatımını ve Devrimci Sol'un bu anlatımlarla ilgili açıklamasını yayınlıyoruz.

ÖRNEK: 1

H.... ile cezaevinden çıktıktan sonra tekrar Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde karşılaştık. (...)

Ben firarın gerçekleştiği olanağı en olanaklı yol olarak görüp, buradan deneyelim dedim. Ancak orası daha önce S... zamanında az çok deşifre olmuş olduğundan (...) firar olacağı ve o günlerde de DS timinin cezaevi kapısında olduğu gerekçesi ile H.. tarafından sıcak bulunan bir yol değildi. Olsun, tipini değiştiririz vs. dememe rağmen daha zor olan ikinci yolla uğraşmamızı istedi. Ancak buradaki iş fark edilip, imkansız hale gelince son imkan olarak (...) yöneldik. Yani daha başından beri benim en olanaklı dediğim yere yöneldik. Burayla uğraşıp, kısa sürede hazır hale getirdik. Ancak (...) bizim uygun gördüğümüz zamanda bitmedi ve birkaç dakika gecikme çıktı ortaya. Zira oraya giriş, diğer tarafa geçiş vb. (...) gerektiriyordu. O gün on dakika kadar zaman kaldı. H...ye tamam abi adam gitti; geçecekseniz (...) dedim. H... zaman az kaldı diye tereddüt etti ve kararsızlaştı. O gün iptal etti. L... ve ben çok bozulduk bu işe. (...) Hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı. Olayı görüp takip eden arkadaşlar hiçbir şeyden kuşkulanmadığını söylüyorlardı. Hatta ağızlarını aradık, kuşkulu bir durum olmadığına karar verildi. Yeniden gidip (...) getirdik. Ve bu olaydan bir ay sonra firar gerçekleşti. Buraya gelişim ile firar arasındaki süre 2-2.5 ay kadardır.

Bu süre boyunca H... ile beraber olduk. Sürekli firarla uğraştığımızdan, her günkü konu da firarla ilgiliydi. Ancak gözlemim şu ki, önceden de tanıdığım biri olduğu için fazla değişmemiş buldum. Ancak eski halinden farklı olarak burada sorumlu biri olduğundan ve kendinden başka bir sorumlu da olmadığından, gerçek kişiliği tam olarak ortaya çıkmıştı. Sinirli, tepkisel, alıkıran baş kesen olmuştu. İnsanlarla hiç ilgilenmiyordu. İnsanlarla tek ilgisi onları azarlama, bağırıp çağırma ve herkesin ortasında ezme biçimindeydi. Kişisel sohbetlerimizde genç arkadaşlar için ne köy olur, ne kasaba diyordu. İnsanlarla ilgisiziği o boyuttaydı ki, hiç kimseye yönelik programlı bir eğitim faaliyeti bile yoktu. Ki insanların birçoğu şubede değişik biçimlerde olumsuzluklar yaşamış, yeni insanlar, gencecik arkadaşlarımızdı. Örneğin kamptan gelip yakalananların çoğu ve Ankara'da tutuklanan arkadaşlar tam da böyle, devrimcilik mazileri bir yıl bile olmayan yepyeni insanlardı. Bırakalım bu genç arkadaşları hor görmesini, S...le birlikte yakalanan ve 1-2 yıldır yatan arkadaşlarla bile ciddi hiçbir ilgilenmesi yoktu. Özellikle bu arkadaşları her fırsatta azarlayıp eziyordu. Öyle ki temsilci durumundaki arkadaşı firar meselesi sırasında (hazırlıkta) öylesine azarlıyordu ki, bu arkadaş moral bozukluğundan ağlıyordu. Oysa kendisi (...) diye bize küsüp "Ne haliniz varsa görün (...)" diyerek, "tamam ben ilgilenmiyorum" diyordu. (...) ile ikimiz ne yapacağımızı şaşırıp gidip tek tek konuşuyorduk. Oysa hala çocuk gibi moral bozuluyor ve bir kenara çekiliyordu. "Dayı'dan not geldi, niye olmuyor diye soruyor, ne diyeceğim hadi siz söyleyin" diye strese girerek bunalımları oynuyordu. Onun bu gitgelleri esnasında önüne geleni azarlıyor, koğuş yaşamı cehenneme dönüyordu. En yakından ilgilendiği şahıs ise kendine en yakın olan .... idi. Onunla sabahlara dek çay sohbetleri vb. yapıyor, sabah sinir küpü gibi dolaşan zat, gece bu sohbetlerde şen kahkahalar atıp duruyordu. Bu ruh halinden rahatsız olmamak mümkün değildi. Ki en fazla rahatsızlık duyanların başında ... geliyordu. O da ona gidip bir şey söyleyemiyor, bana gelip dertlaşıyordu. L... de onun bu ruh halinden bıktığı için ve kendisine de bir şey söyler, tersler kaygısıyla yatağından çıkmıyor, benimle dertleşiyordu. Diğer insanların durumu da pek farklı değildi. Herkes suçluluk kompleksi ve duygusuyla kendi kabuğuna çekilmiş, korkudan bir şey söyleyecek, yapacak durumları yoktu.

Adana'da yakalanan ve polisle işbirliği yaptığı öngörülen vatandaş için hiçbir önlem ve yaptırım uygulanmıyor, vatandaş herkesle birlikte top oynuyor, sohbet ediyor ve sanki işbirliği yapmadığı netleşmiş gibi herkesin arasında kaynaşıp duruyordu. Polisle işbirliği yaptığı öngörülen diğer vatandaş için önlemler aldırıyor, ancak o da laçka bir önlem olmaktan öteye gitmiyordu. Ve bana gelip, bu adamı cezalandırırsak firar işi ne olur diye soruyordu. Ben ise idare mevcut statüyü geçici de olsa bozar, önlemleri artabilir, bu da firarı geçici bir süre geciktirir diyordum. Yani bence firar işi toptan yok olmazdı. Sadece geçici bir süre cezaevinde rahat dolaşamazdık. Ama nihayetinde bir müddet sonra eskiye dönerdik. Yani geçici bir engelleme olurdu. Bu süre de diyelim ki, birkaç ay olurdu bence en fazla. Kendisine söylediğim benim düşüncem buydu. Bana bunu soruş nedeni ise firarı engeller miydi? Mantıken hemen olabilecek bir şeyi engelleyeceği ortadaydı. Ancak nihai olarak engellemesi düşünülemezdi.

H..'nin kendinden bahsederken BEN diyen kafa yapısı en sıradan bir insan için bile bir sır değildi. Ankara DAL'dan çözülmeden çıkmıştı. Olumlu bir şey. Ancak insanı rahatsız eden, bunu durmaksızın kahramanlık menkıbesine dönüştürüp, hiç durmadan, DAL'daki işkenceleri anlatmasıydı. Öyle ki anlat anlat bitmiyordu. Aynı "anekdotların" bilmem kaçıncı baskısını dinlemekten ezberledik adeta... Hele cezaevine geldiğindeki durum tam bir felaketmiş, S... doğru dürüst bir şey yapmamışmış, o geldiğinde hala sayım şöyleymiş, o gelince düzeltmiş, hatta idare o gelince yeni demir kapılar yapmışmış vs. vs. Aslında cezaevinde S...i herkesin (adli ve diğer tutukluların vs.) övmesini hazmedemiyor, ne yapmış ki vs. türünden tepkisel, onunla ilgili küçümseyici şeyler söylüyordu. Oysa pimpirikli ve aşırı sağlamcı kafa yapısı yüzünden, firarından bir ay önce her şey hazır olduğu halde gidememişti. L... ile ikimiz bu durumu fark ettiğimizden L... bana ikide bir "aman iş riskli olsa da ona söyleme vazgeçe yoksa" diye yalvarırcasına telkinde bulunuyordu. Nitekim ben de bunun üzerine firar günü firardaki tüm sorumluluğun bana verilmesini istedim H...den. O da tamam dedi ve o gün yine on dakika kalmasına rağmen ben de onlarla birlikte .... ve diğer tarafa geçip, (...) yapıp, (...) dışarı bıraktım ve (...) yeniden (...) geri döndüm. Sırf bu yüzden benim yeniden çıkarılmam riski doğdu.

Firardan sonra ise H..nin idare açısından ne kadar önemli olduğu da ortaya çıktı. Güya onun yokluğu anında fark edilirdi. Başgardiyanlar onu bir gün bile olmasa fark ederlerdi. Bize "iki saat idare edin yeter" diyordu. Oysa beş gün yokluğu fark edilmedi. Üstelik beşinci gün arama yapılmasa, daha kaç gün anlaşılmayacağı da belli değildi. Aramada adam yatıramadığımızdan yapılan sayımda yokluğu ortaya çıktı. Firar günü firar eyleminin sorumlusu olarak kendimi talep etmemi biraz daha açayım. Bunun nedeni süreç içinde H... pimpirikli-sağlamcı ve işe motive olmamış ve en önemlisi aslında korkaklığını fark ettiğim içindi. Bu işin bir yanıydı. Diğer yanıysa yavaş yavaş bana da yönelerek iş sizin yüzünüzden olmuyor diyeceğini fark ettiğimdendi. Ki bunu diğer arkadaşlara zaten söylüyordu. Eee iş hazırlanmış ama kendi gidememişti. Yine streslere girmiş, bu defa ... girince etrafı kamufle edip, eski halinde bırakmak gerekir, demeye başlamıştı. Nereden gidildiği anlaşılmamalıydı. İyi bir düşünceydi fakat onları oradan gönderecek arkadaşı nasıl geri alacaktık. Ki bu da ya hemen yarım saat sonra olacaktı, ya da birkaç saat içinde denk getirirsek olanaklıydı. Ertesi güne kalırsa ... arkadaş orada 5-6 gün kalırdı. Ama o ille de öyle olacak diye tutturuyordu. Oysa orayı öyle de bıraksalar (...) nedeniyle de 4-5 gün ... açılmayacağı için bu olduğu gibi bırakmanın pek bir önemi kalmıyordu. Bu şekilde onu ikna etmem mümkündü ama gördüğüm kadarıyla oraya girdikten sonra gerekenleri yapabilmek konusunda kendine güven-

sizdi ve o cesaretten yoksundu. Ben sırf bu yüzden hem eylem sorumluluğunu talep ettim, hem de ben de sizinle oraya gireceğim, öbür tarafa geçip (...) yaptıktan sonra (...) bırakacağım dedim. Ki buraya giriş esnasında ... azizlik yaptı ve tam on dakika bizi uğraştırdı. ..... ise yine on dakika kalmıştı ya da daha az. "Hadi abi tamam (...)" dediğimde "zaman azaldı" dedi yine. "Tamam yeter geç" dedim. Eh ne de olsa eylem sorumlusuydum. Bana itiraz edemedi ve kös kös .... girdi. Yine girer girmez ... kapısı örtülürken çıkan ses yüzünden telaşlandı. Kapıyı üstümüzden kilitleyen arkadaşlar bu işi yaparken ses çıkararak yaptılar. Ki bu ses (...) kendi doğal sesiydi. ... "Nasıl ses yapıyorlar, gardiyanlar duyacak" diyordu. Ben elimdeki naylon torbayı yere koyarken ise naylonun doğal sesi bile rahatsız etti. "Yavaş ol duyulacak" diye ikaz ediyordu. Kesik demiri yerinden sökerken çıkan sesler ise öylesine rahatsız etti ki (...) önündeki gardiyanlar duyacak diye belki on sefer beni ikaz etti... L... ile ikimiz ise birbirimize bakıp tebessüm ettik. "Abi sen bu demiri keserkenki sesi duysaydın bir de" dedim. Gerçekten de (...) öylesine tutturulduğu yerde dokunsa bam teli ile oynanıyormuşçasına cayırtı çıkıyordu. Ve buna rağmen o (...), ardından (...) söküldü. H... ise o an çıkan tıkırtıdan pimpirikleniyor, telaşlanıyordu. (...) ise yine en uzun zamanı aldı. Dakikalarca (...) oynadı durdu. "Oldu mu?" diye belki on defa sordu. Yanımda getirdiğim büyük bir aynayla defalarca kendine baktı. (Koğuşta zaten yüz küsur defa bu (...) takmaya, uygun bir hal vermeye öyle çok çalıştı ki ben artık bıkmıştım.) Giyim kuşam işi bitince, zamanı geldiğinde bıraktım.

Şimdi düşünüyorum H... bu işi dışarıda nasıl anlatmıştır diye. Mutlaka her şeyi o düşünmüş, o keşfetmiş ve o zorlayıp yaptırmış ve iş olmuştur. Mutlaka ama mutlaka böyle anlattığını sanıyorum. Oysa küsüp çocuk gibi tavırlar sergileyen –ki iyi ki küstü de işi yapabildik, yoksa küsmemiş olsaydı yine diyecekti, orayı kesin., yok öbür tarafı kesin vb. iş onun iradesinden çıkınca tıkır tıkır yürüdü ve ona rağmen gerçekleşti... Evet ona rağmen diyorum, çünkü olanca pimpirikliğine, telaşçılığına, heyecanına ve korkaklığına rağmen dışarı bırakıldı da firar oldu. Bu anlattığım her şeyin tanıkları bugün hepsi cezaevinde. (...)

(...)

8.8.1993

ÖRNEK: 2

"KÜÇÜK DAĞLARI BEN YARATTIM HAVASINDA"

H.... Mayıs ayında dışarıya çıkmıştı. Biz "atılım"a kenetlenmiş ve coşku doluyduk. O dönemlerde dışarıya çıkan birçok insanımız gibi ona da büyük umutlar besliyordum. Bu umut ve sevincimi dile getirdiğim bir konuşma sırasında, "cezaevindeki gelişiminin o kadar iyi olmadığını, sorunlar yaşadığını ve daha cezaevindeyken zaaflı bir duygusal ilişki girişiminde bulunduğunu" öğrenmiştim. Bu tür durumları, "eskilerin" kaçkınlığını, çıkıp bırakanları, arzu edileni vermeyenleri o güne kadar o kadar çok yaşamıştık ki, artık hayal kırıklığı bile yaratmıyordu. Ankara'da yakalandığında ise, oradaki faaliyetinin legale yönelik olduğunu öğrenmiştim.

L... ile beraber özgürlük eylemiyle dışarı çıktıklarında kamptaydık. Ülkedeki her güzel olay gibi, başarıyla gerçekleşen bu eylem de bizim için büyük bir sevinç kaynağıydı. Bir ihtimal kampa gelirler diye bekliyorduk. Öyle de oldu. Arkadaşlardan bazıları kendisini zaten tanıyordu. Gerçekten de geçmiş tecrübesi, birikimi ve kendisinden beklenenler düşünüldüğünde örnek olması, örnek gözüyle bakılması gereken biriydi.

Ama öyle olmadı. Bir kere gelişinden itibaren mesafeli, yukarıdan bakan davranışlarıyla kamptaki sıcak ilişkilere göre sırıttı. Halbuki kampa ne değerli insanlarımız gelip gitmişti ve hala orada olanları da vardı. Kendisini böylesine bir yerlere oturtan olmamıştı. Hani halk arasında "küçük dağları ben yarattım havasında" derler ya, işte öyle bir şey. Öğrendik ki kampta geçiciydi. Gerilla eğitimine katılmayacaktı. Kısa bir süre kalıp, silah eğitimi görüp gidecekti. Yirmi gün kadar kaldı. Ama her hareketiyle disiplinsiz, kırıcı, asabi, kendi kafasına göre hareket eden ve kesinlikle olumlu örnek olmayan bir tablo çizdi. Bu yönüyle insanlarımızda hayal kırıklığı yarattı. (...) Orada, yurtdışından, yurtiçinden, legalden, illegalden, (...) gelen insanlarımız vardı. Ve orası bir savaş okuluydu. Hepimizin tüm eksik ve zaaflarımıza rağmen, tüm olumlu yanlarımızla birlikte savaşa hazırlandığı bir ortamda H...'nin tavır ve davranışları hiç de uyumlu değildi. Hepimiz yürüyüş disiplinine sonuna kadar uymaya çalışır ve içselleştirme gayreti içinde olurduk. O ise disiplinsizlik örneğiydi. Mesafe ayarına ve yürüyüş hızına uymaz, silah kesinlikle elde taşınacaksa, rahatlıkla omuzuna asar, hava şartları ne olursa olsun eller cepte yürünmeyecekse, o ayrıcalıklıdır. İsterse elleri cepte yürür. Aynı izden yürümek bir kuralsa, o kural tanımama hakkını kendinde görür, neresi en rahat geçiş yeriyse oradan yürür. Böylece yer yer birinci iz yürüyüş kolunun iziyse, ikinci iz H...ninki olur. Yürüyüş boyunca üstüne vazife olmadığı halde yürüyüş kolu komutanı gibi davranıp, yerli-yersiz bağırıp-çağırır, moral bozardı. Bu nedenle gizliden gizliye ağlayan arkadaşlar olmuştur. Örneğin yüksek bir kayalıktan, çok dik ve tehlikeli bir yerden iniş yaparken, zorlanan bayan arkadaşlara uyuşuk davrandıkları ve çabuk olmadıkları için "fırça" atar. Ya da, karlı bir günde yapılan yürüyüşte yönümüzü kaybettiğimizde ortalığı sakinleştirip, moral vereceğine sinirli ve kırıcı tavır ve konuşmalarıyla moral bozar. Silahlarımız vücudumuzun bir parçasıdır, savaşımızın simgesidir, hareketimizin, halkımızın malıdır. Gözümüz gibi bakar ve silahımıza saygı, sevgi duyarız. Ama o, makineli eğitim atışında silah tutukluk yaptığında, kendini kaybedercesine tekmeler, neredeyse üzerinde tepinir. Eğitim bir disiplin ve kurallar bütünüdür. Biz bütün içtenliğimizle komutanlarımızı, eğitmenlerimizi dinler, istenenlere harfiyle uymaya çalışırız. H.. ise kendisine gözlerimizin önünde defalarca ısrarla belirtildiği halde M-16'yla tüfek bombasını kalçadan destekli değil, omuzdan atmaya kalkar. Hedefi vuramayıp, silahın geri tepmesiyle yüzü parçalandığında, emir dinlememenin, disiplinsizliğin, kuralsızlığın daniskasını yaparak bize ve komutanlara da saygısızca davranarak küfürler edip, seri atışla bir şarjör mermiyi hedefe boşaltır. Sanki marifet yapmıştır. Komutanlar utanır, biz utanırız, o utanmaz.

Evet, bütün bunları yirmi günde yaptı. Kişisel değerlendirmemi komutanlığa sözlü olarak sunmuşumdur.

Ben darbeyi tutsaklık koşullarında Mart ayı başlarında öğrendim. Bana başta "darbe" denmedi. Sorunlar basına ve dergimize yansımıştı. Daha ilk konuşmada "Evet yazılanlar doğru. Hareket içinde sorun var." dendiğinde, daha fazlasını, nasıl bir sorun olduğunu, kimlerin ne yaptığını sormadan tepkim "Böyle bir süreçte her kim hareket içinde sorun yaratıyorsa o insanlar örgütümüzden, sürecimizden ve savaştan kopmuş demektir." şeklinde olmuştur. Peşi sıra, sorunun boyutunu ve kimlerin yaptığını öğrendiğimde H... darbeci çetenin içindeydi. Bugün ise "darbeciliğin şefi" durumunda.

(...) **8.8.1993**

DGM koridorlarında polis terörü

Muhabirimiz Özkan Köylüoğlu 20 Eylül'de bir duruşmayı izlemek üzere gittiği DGM'de tam bir keyfilikle gözaltına alındı. Siyasi Şube'ye götürüldü, işkenceye tabi tutuldu ve aynı günün akşamı serbest bırakıldı.

Özkan KÖYLÜOĞLU

Muhabirimiz duruşmayı izlemek için DGM koridorunda beklerken yanına bir sivil polis yaklaşarak, duruşmada fotoğraf çekmesi halinde kendisini gözaltına alacağını söyledi. Muhabirimizin yanında bulunan Avukat Ulutan Gün ve Ahmet Düzgün Yüksel müdahale ederek "Duruşmada fotoğraf çekilmemesi gerekirse buna mahkeme heyeti karar verir" sözleri karşısında sivil polisin yanıtı değişmedi. "Mahkeme kararı beni ilgilendirmez. Ben istiyorum. Fotoğraf çekilmeyecek."

Bu tartışmanın ardından muhabirimiz bir sonraki duruşmaya girerek her zamanki gibi notlarını aldı, fotoğraf çekti. Duruşma salonundan çıkar çıkmaz polisler tarafından yaka paça gözaltına alınarak önce İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Burada durumu gören avukatların savcılığa yaptığı başvuru ise yanıtsız kaldı. Muhabirimiz Emniyet Müdürlüğü'nden siyasi şubeye götürülerek gözaltında tutuldu. Akşam serbest bırakıldığında sırtında ve yüzünde işkence izleri vardı. Sorgunun özeti ise muhabirimizin niye Mücadele'de çalıştığı idi. "Mücadele'de çalışırsın ha!" diyerek başlayan dayak faslı tehditlerle sürüp gidiyordu.

Muhabirimiz Özkan Köylüoğlu'nun 20 Eylül akşamı serbest bırakılmasından sonra, 21 Eylül'de gazetemiz adına avukatlar tarafından Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu. Basın Konseyi de muhabirimiz hakkında gazetemizden bilgi alarak girişimlerde bulunacağını belirtti.

Mücadele muhabirleri işkenceyle ilk kez karşılaşmıyorlar. Gerçeği, doğruyu yazmaya, işkencecileri, katilleri, her yanıyla pisliğe bulaşmış bu düzeni teşhir etmeye devam edeceklerdir. ✪

Konya ÖZGÜR-DER kapatıldı

Konya (Mücadele)- 21 Ağustos 1993 günü açılan Konya ÖZGÜR-DER, bir aylık çalışmanın ardından 22 Eylül 1993 Çarşamba günü Valiliğin ve Kaymakamlığın emriyle keyfi bir şekilde kapatıldı. Konya'da en ufak bir muhalefete tahammülsüz olan polis ve valilik bu tutumlarına tüzüğü yeni onaylanan Konya ÖZGÜR-DER'i keyfi bir şekilde kapatarak ve kurucularını gözaltına alarak bir yenisini eklediler.

22 Eylül Çarşamba günü saat 18:00 sıralarında derneğe gelen resmi polisler "Yasak yayın bulundurma ve siyasi partilerle işbirliği yapma" gerekçesiyle valiliğin ve Karatay Kaymakamlığı'nın kapatma emri verdiğini belirterek derneğin boşaltılmasını istediler.

Bunun keyfi bir uygulama olduğunu belirten Dernek Başkanı Zeynep Fırat'ın kendilerine resmi belge bırakılmasını istemesi üzerine, görevli polis memuruna zorluk çıkarma kılıfıyla polisler Dernek Başkanı Zeynep Fırat ve yanındakileri karakola götürerek bir gece tutup serbest bıraktılar.

Kapatma kararı üzerine Konya ÖZGÜR-DER'liler tarafından yapılan basın açıklamasında "Kapımıza kilit vurmakla bizleri susturamayacaksınız. Konya halkını en kısa sürede yeni mevzilerle kucaklayacağız. Bir kez daha haykırıyoruz ki; baskılar bizleri yıldıramaz" denildi. ✪

"6 yıldır su bekliyoruz"

İzmir (Mücadele)- İzmir'de Yüzbaşı Şerafettin ve Özgür mahallelerine 6 yıldır su verilmiyor. Bu mahallelerde yaşayan halk dönem dönem su için başvurularda bulundu. Sonuncu başvuru da 17 Ağustos günü SHP'li Konak Belediye Başkanı Ahmet Sarışın'la görüşüldü.

Görüşmeden önce belediye önünde bir basın açıklaması yapan mahalleliler daha sonra Ahmet Sarışın'la görüşüp sorunlarının çözüleceği konusunda söz aldıktan sonra belediyeden ayrıldılar.

Aradan bir aydan fazla zaman geçmesine rağmen verilen sözlerin tutulmaması üzerine tekrar belediye başkanı Ahmet Sarışın'la görüşmeye çalıştılarsa da, başkanın ve diğer yetkililerin kaçması nedeniyle Yüzbaşı Şerafettin ve Özgür Mahallesi halkı kimseyle görüşemedi. Bunun üzerine Yüzbaşı Şerafettin Mahallesi'ne giderek konu hakkında mahalle sakinleriyle görüştük.

Görüştüğümüz Şerife Yıldırım: "Şu anda mahallenin durumu çok kötü. Mahalle halkı içme ve temizlik sularını çevrede bulunan inşaatlardan, inşaata gelen tankerlerden alıyor. İnşaattan aldığımız sular çok sağlıksız, bu yüzden çocuklarımızda ishal, vücutlarında çeşitli yaralar ve bit başladı. Ayrıca sorunla ilgili olarak konuştuğumuz Vali Kutlu Aktaş da bize 'Ben gecekondulara su vermem." dedi. Böylelikle kime hizmet ettikleri ortada, onlarla işimiz bitti' diye anlattı gelişmeleri.

Yüzbaşı Şerafettin ve Özgür Mahallesi halkı su sorunlarının çözülmesini bekliyor. ✪

9. SÜTUN

Devrimci Adalet, Burjuva Basın ve Emir Komuta Zinciri

"Cesedin üzerinde Devrimci Sol bayrağı bulunmasına ve gazeteleri telefonla arayan bir kişinin eylemi Devrimci Sol adına üstlenmesine rağmen, Emekli Albay Faruk Çelebioğlu'nun bir kadın yüzünden öldürülmüş olma olasılığı üzerinde duruluyor."

Yukarıdakinin benzeri bir haber 20 Eylül tarihli Milliyet gazetesinde yer alıyordu. Diğer günlük gazetelerin eylemi veriş biçimi de pek farklı değildi. Burjuva basın emekli albayın geçmişiyle ilgili olarak Devrimci Sol'un açıklamasında yer alan "12 Mart işkencecilerinden birisi olduğu için" cezalandırıldığına hemen hiç yer vermedi. Bunun nedeni burjuva basının öküz altında buzağı arama çabalarından çok, oligarşinin direktifleri doğrultusunda ısrarla beyaza siyah demek istemesiydi.

Genelkurmay'ın burjuva basına verdiği direktiflerin arasında devrimci eylemlere yer verilmemesinin de olduğunu daha önce yazmıştık. Bir süre önce yine Devrimci Sol tarafından cezalandırılan MİT'in Serencebey üssünde görevli Recep Silo da verilen direktifler sonucu burjuva basın için fazla bir "haber değeri" taşımamıştı. Çünkü oligarşinin güçsüzlüğü, devrimci adaletin her türlü zorluğa rağmen yerine getirildiği burjuva basında yer almamalıydı.

Hatta geçtiğimiz hafta burjuva basın bu kadarı ile de yetinmedi. Ne kadar gizlemeye çalışsalar da, devrimci eylemler duyulmuştu. Bir şeyler bulup polisin prestijini kurtarmak gerekiyordu. Formül kısa sürede bulundu. İstanbul polisinin darbeci kontra çetesine yönelik yaptığı operasyon gazete manşetlerine "Devrimci Sol Çökertildi" benzeri başlıklarla yansıdı. Böylece polisin "çökerte çökerte" bitiremediği devrimci hareketi burjuva basın bir kez daha bitiriyordu. Haberlerin kıyısında köşesinde darbeci oldukları utangaçça dile getirilse bile onlar yine de Devrimci Sol'u çökertmişlerdi.

ÇİFTE STANDARDIN BÖYLESİ

Geçtiğimiz hafta gazetelerde ilginç bir haber daha yer aldı. Milliyet Haber Ajansı ve Sabah gazetesinin Bingöl muhabiri Muzaffer Akkuş öldürülmüştü. Olay Başbakan Tansu Çiller ve çeşitli gazeteciler cemiyetleri tarafından da kınanmıştı. Öldürülen "gazeteci" idi. Fakat aynı zamanda müteahhitlik yapıyordu. Öldürüldüğü sırada ise Bingöl'de yapımını sürdürdüğü askeri üslerden birinin inşaatını denetlemeden dönüyordu. Tarafsız gazeteci karakol inşaatı yapıyor, kendisine yapılan uyarılara rağmen vazgeçmiyor ve öldürüldüğü zaman "gazeteci" oluyor. Oysa aynı bölgede gazetecilik yapan birçok insan kontrgerilla tarafından sokak ortasında kurşunlanıyor, öldürülüyor ve onlar gazeteci değil "terörist" oluyor.

Oligarşinin tüm çabaları burjuva basın aracılığıyla devrimci eylemleri bulanıklaştırmak, karalamak, halka yansımasını engellemek içindir. Her türlü baskı ve katliama rağmen devrimci mücadeleyi engelleyemeyen iktidar, hiç değilse prestijimizi kaybetmeyelim telaşına düştü. Ağızlarına basın özgürlüğünü sakız edenler ise kendi sansürlerini kendileri uygulayarak bu durumdan hiç de şikayetçi olmadıklarını gösteriyorlar.

Bugün yüksek tirajlı boyalı burjuva basının devlet politikasına göre yazıp çizdiği artık herkesin fark edebileceği bir gerçeklik halini aldı. Her şeyde olduğu gibi, devletin kontrgerilla üsluplu haber politikası da, gerçeklerin gizlenerek, külle örtülerek ortadan kaldırılmasına yetmeyecektir.

Isırgan

"Hangi ocaktansın?"

Basın tarafından şişirile şişirile Türkiye'nin en önemli gündem maddesi haline getirilen Tanju ve Rıdvan olayı "siyasi boyut" kazandı. Eski MHP'li faşist Güven Sazak, yardakçısı ve ülküdaşı eski futbolcu Cemil, Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ gibi isimlerin yönetimde olduğu Fenerbahçe Spor Kulübü "stad güvenliği için" bazı "önlemler" almak zorunda kaldı. Stada ücretsiz olarak alınan beş bin kadar faşistin görevi, yönetim aleyhine veya Rıdvan'la Tanju'nun lehine tezahürat yapılmasını engellemekti. Birbirlerine "sen hangi ocaktansın?" diye soran grubun içerisinden Güven Sazak aleyhinde tezahürat yapmaya kalkan birisi anında karşılığını alıyordu.

Katliamlar ve faşist saldırılar karşısında "ben siyasetle ilgilenmem, sadece sporla ilgilenirim" diyenlerin dikkatine. Siz siz olun, maç seyrederken ağzınızdan çıkana dikkat edin. Yoksa siz siyasetle ilgilenmeseniz bile o sizle ilgilenir.

Lakaptakma merakı

Burjuva basının isim takma merakı sadece polis tarafından gözaltına alınanlara "kod isim" takmakla sınırlı kalmıyor. Sık sık yazdıkları köşe yazılarında birbirlerine küfür eden kalemşörlerin en büyük meraklarından birisi de lakap takmak.

Liboş Mehmet lakaplı Mehmet Barlas, Taşkafa lakaplı Ahmet Vardar ve Özkköşk lakaplı Ertuğrul Özkök gibi yazarların yanı sıra, en ilginç ve kişiliğine en uygun lakabı taşıyan ise eski Günaydın gazetesi istihbarat şefi, şimdi ise Sabah gazetesinin Mecidiyeköy büro şefi olan ve polisle ilişkileri düzenlemekle görevli Kasım Gence'ye ait. Lakabı ne mi? "Zam zulüm işkence işte Kasım Gence"

Polis olma sebebi

Her gün isimleri yeni bir fidyecilik, dolandırıcılık veya çek-senet tahsilatı gibi kirli karanlık işlere karışan polislerle ilgili olarak yapılan psikolojik araştırma, emniyet teşkilatının yapısını ortaya çıkarmış. Polis adaylarına yöneltilen "Neden polis olmak istiyorsun?" sorusuna verilen cevaplardan ilginç birkaç örnek;

"Başka iş bulamadım."

"Birçok iş denedim, kaçakçılık bile yaptım."

"Bir tabancam olsun istiyorum."

"Kan davam var, kaçıp İstanbul'a geldim, meşru bir silaha ihtiyacım var."

Bamteli

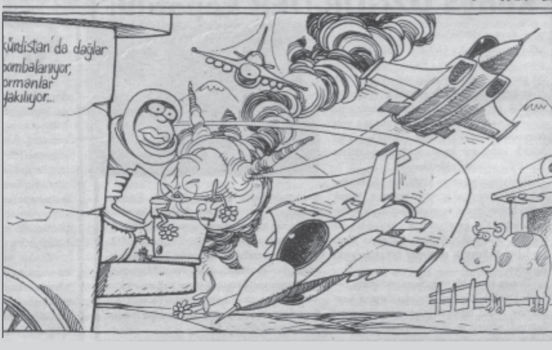

BİR KİTAP

Sorgu (La Question)

"Ölümden öte köy var mı?"

Henri Alleg / Pericles Korovessis

Önsöz: Jean Paul Sartre

Henri Alleg/Pericles Korovessis
Belge Yayınları (1992)

Nerede emperyalizme karşı bir direniş varsa, işkence öyküleri ve direnişler oradan yayılmıştır dünyanın dört bir yanına. Halkların yüreklerini birleştiren türküler oralardan yakılmış ve karışmıştır diğer halkların sesine.

"Sorgu" Fransız sömürgesi Cezayir'i (1957 yılı), Yunan halkının onlardan pek de farklı olmayan yazgısıyla birleştirerek (1967 sonrası) anlatıyor.

Kitaba önsöz hazırlayan Jean Paul Sartre şöyle diyor:

"Dünyada olmayacak iş yok. İşte 1958 yılı ve bugün Cezayir'de halka, sürekli, yöntemli işkence yapılıyor. Bunu her bir kişi, validen köylüye kadar herkes biliyor ama hiç kimse bu konuda konuşamıyor."

Gerçekten de gazeteci-yazar Henri Alleg'in kendi yaşadıklarını anlattığı Sorgu (La Question) yayımlanana kadar, dünya kamuoyu Cezayir'de yaşanan baskı ve işkenceleri kavrayamamıştı. Kitap ilk yayımlandığından sonraki süreçte büyük bir kamuoyu oluşturdu, protestolar yükselmeye başladı. Öyle ki, "Cezayir halkına yönelik kıyımlar, işkenceler, baskılar yalnızca Cezayir'deki sömürge savaşıyla sınırlı kalmadı, Fransa'nın siyasal yaşamını da zehirledi. 4. Cumhuriyet rejimi bu çürüme içinde çöktü. 5. Cumhuriyet ilan olundu." (Önsözden)

Peki neydi işkence, nasıl uygulanıyordu?

"Sorgu insan dışı değildir. Sadece insanların tek bir insana karşı işledikleri adi bir suçtur" diyen Sartre'yi, kitabın ikinci bölümünün ayrı hikayesini oluşturan Yunanlı tiyatrocu Pericles Korovessis şöyle tamamlıyor:

"Bunun bazı manyakların sapıkça işleri olmadığı ortada. Açık, kesin bir hedefe yönelmiş, resmi, somut bir politikaydı bu. Bizim kuşağımızın karşılaştığı işkencelerin somut politik hedefi, uzun dönem içinde yok edilmemizi sağlamaktı."

Gerçekten de işkence bir teslim alma politikası ve aracıdır. Yıllardır ülkemizde de on binlerce insan işkenceden geçirildi ve işkence sonrası cezaevlerinde de bir teslimiyete, pişmanlığa çevirebilmek için ön aşama olarak gündeme getirildi. Ve sürekliliştirildi. Gerçi iktidar bugünlerde her ne kadar infazları öne çıkarıyorsa da, yine de işkenceyi daha çok devrimcilerde moral değerlere saldırı, emekçilerde ise yıldırma ve mücadeleden uzaklaştırma işleviyle uyguluyor.

İşkencenin mantığı, karşısındakinden olabildiğince mevzi koparabilmek. İşkence boyunca hesaplaşmalar yaşanmıyor değil. Alleg ve Korovessis zaman zaman üzerlerinde denenen işkence yöntemlerini kavrayamayacak denli işkence görmekten yorulmalarına, bayılmalarına, vaatler sunulalarak her yandan kuşatılmalarına karşın, yenilmeden onurlu bir şekilde çıkıyorlar işkenceden.

"Birden bu korkunç heriflerin beni yenemediklerini düşündüm. Tüm acılarım vücudumun sevinçle sarsılmasını önleyemedi. Bugün de ben kazanmıştım... Acaba diyordum, ne gibi yeni işkenceler deneyecekler üzerimde. Belki de tırnaklarımı sökecekler. Fakat sonra yalnızca on tırnağımın olduğunu düşünerek rahatladım." diyecek denli işkenceyi sıradanlaştırabiliyor Alleg.

"Bir gece üzerimdeki odada işkence yaptılar. Adamın ses tonundan yaşlıca biri olduğu anlaşılıyordu. Adam bir yandan acıyla haykırırken, bir yandan da 'Yaşasın Fransa' diye bağırıyordu. Böylece işkencecilerin yumuşayacağını sanıyordu aklınca. Fakat onlar daha zevkle işlerine sarılıyorlar ve kahkahalarıyla koridorları çınlatıyorlardı."

Elektrik, falaka, uykusuz bırakma, kaba dayak, ardından gelen "kendini kurtar, bize her şeyi anlat" edebiyatı... Tüm senaryo günlerce sürüyor. Dayanılmaz ağrılarla aklından geçirdiği "kendimi şu pencereden atsam kurtulurum" düşünceleri. Zaman zaman "kurşuna dizilmeyi" dahi aklının ucundan geçirmek... Bunlar düşüncelerine karışan ağrılarının oluşturduğu sis arasından seçebildikleri. Ama anımsıyor:

"Mukavemette yaralanmış eski bir savaşçı olan yaşlı arkadaşımı hatırladım. Birbirimizi bir gösteride tanıdık. Gaz bombasından sakınmak için bir kapı aralığına girmiştik. Biz iki ayağı olanlar bile dayak yemekten kurtulamazken, tek bacağıyla onun neden gösterilere katıldığını sordum. 'Ölümden öte köy var mı?' dedi. 'En iyilerimiz öldü dostum, çünkü bizi ortadan kaldırmanın tek yolu buydu. Böyle olmasaydı, hala domuzlar gibi yaşıyor olacaktık.'"

Kitabı bitirdiğiniz zaman aklınızdan geçecek olanları Sartre şöyle özetliyor:

"Öyleyse işkencecileri uyarmak neden? Nasılsa birisi görevini hatalı yaparsa, şefi bir yenisini koyar yerine."

"Onların anısına" gece düzenlendi

Sivas'ta katledilen 37 aydın-sanatçının anısını yaşatmak amacıyla, 16 Eylül'de Pir Sultan Abdal Kültür ve Tanıtma Derneği tarafından Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda bir gece düzenlendi. Yoğun ilginin gösterildiği gecede adeta izdiham yaşandı. Gece boyunca "Yaşasın Halkların Kardeşliği" ve "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" sloganları tekrarlandı. Geceye Arif Sağ, Grup Kızılırmak, Deste Günaydın, Musa Eroğlu ve Koma Rojhelad katılırken, Sivas katliamının görüntülerinin yer aldığı video kurgusu da ilgi gördü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir grup izleyicinin sahnede pankart açmak istemesi dernek yöneticilerinin tepkisini çekti. Pankart açan grup tekme-tokat sahneden atıldı. Bu tutum seyirciler tarafından protesto edildi.

Ölümünün 8. yılında Ruhi Su ve sanatı

Bir isim Ruhi Su...

Bu ismin anlattıkları ise, bir düşünce, bir yaşam. Kısacası onur ve özveri...

Onurlu bir aydın ve sanatçı Ruhi Su'nun sanatsal yaşamını incelediğimizde, onun yaşadığı dönemin koşullarıyla, tabulaştırmadan değerlendirilmeli, eksik yanlarını eleştirerek, devrimci sanat anlayışını ortaya koyabilmeliyiz.

Egemen sınıflar tarafından içeriği boşaltılmaya çalışılan türkülerimiz, Ruhi Su'nun yaptığı derlemelerle gerçek kimliğine kavuşmuş, müzikal tekniklerden, Türkçenin doğru kullanılışına dek yepyeni bir ses getirmiştir türkülere. En önemlisi türküleri çok seslilik anlayışıyla ele almasıdır. Türkülerimizdeki bu gelişim daha sonra birçok sanatçıyı etkilemiştir.

Ruhi Su'yu yaşadığı dönemin sanatçılarından ayıran en önemli özellik, sanatçının yaptığı müziği en ince ayrıntısına dek sorgulamasıdır. Günümüz sanatçılarının yaşamını yönlendiren popülizm Ruhi Su'yu kesinlikle etkilememiştir.

Ruhi Su'nun önemle vurgulanması gereken bir yanı da küçük burjuva sanatçıların dayattığı "tarafsızlık", "bireycilik", "örgütsüzlük" anlayışlarına karşı "örgütlü mücadeleyi" savunmasıdır. Bu konudaki düşüncelerini "toplumsal dönüşümleri gerçekleştirebilecek olan örgütlülüklere

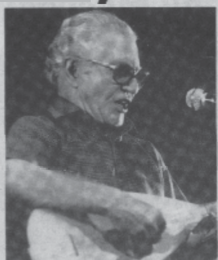

sanatın önemli derecede katkısı olacağını ve böyle bir örgütlülük içinde yer almak gerektiğini" söyleyerek ifade ediyordu.

Çalışma disipliniyle ve ürünleriyle örnek bir sanatçı olan Su'nun eleştirilmesi gereken bir yanı ise, ürünlerini sunduğu kesimin çok dar ve elit bir kesim olmasıdır. O dönemde Ruhi Su konseri izleyen kesimi, günümüz klasik müzik dinleyicilerine benzetebiliriz. Buna rağmen devrimciler Ruhi Su müziğini halka ulaştırmaya ve bu müziği halka anlatmaya çalışmışlardır.

Halkın zor günlerinde bir aydının göstermesi gereken tavrı yine Ruhi Su kişiliğinde bulabiliyoruz. Tek başına kalmışken dahi aydın olmanın gerektirdiği sorumlulukları yerine getirmiştir.

Bizler de günümüz aydınlarına seslenirken, sesimize Şeyh Bedreddin'lerin, Nazım'ın, Ruhi Su'nun sesini katıp, Rıfat Ilgaz'ın diliyle haykırıyoruz.

Kaldır başını kan uykulardan
böyle yürek, böyle atardamar
Atmaz olsun
Ses ol, ışık ol, yumruk ol
AÇ KOLUNU İKİ YANA
KORKULUK OL

Ruhi Su mezarının başında anıldı

Öfkesi sesinden büyük bir ozan Ruhi Su, ölümünün 8. yılında mezarı başında anıldı. Ruhi Su'nun yakınları, dostları ve devrimci sanatçıların yer aldığı anmada Dostlar Korosu ve Hüseyin İlbey türküler söylerken, Özgürlük Türküsü, FOSEM, AGHS, OKM ve Tavır dergisi "Bugün onurlu, aydın kimliğini koruyan kültür-sanat adamlarına büyük görevler düşüyor. Türkülerimizi hiç durmadan ateş hattına sürmeliyiz." diyorlardı. "Bize Ölüm Yok" marşını söyleyen devrimci sanatçılardan sonra Mehmet Bozışık 94 yıllık "delikanlılığı" ile Enternasyonal'i söylüyordu.

✓ GERİLLA HALKIN ÖZLEMİNİN ADIDIR

- **Gerilla savaşı halkın, kitlelerin kavgasıdır. Gerilla bir ilk adımdır, çekirdektir. Halk ordusunun çekirdeğidir. Gerillanın kitleselleşmesi ve halk ordusuna dönüşmesi dağlardaki devrimci çizginin temel hedeflerindendir.**
- Ülkemizin dağlarında, kırlarında kitleselleşmek gerillanın güç olduğunu kanıtlamasından ve emekçi köylülüğe örnek bir yaşam sunmasından geçmektedir.
- **Devrimci hareketin emperyalizm, oligarşi, darbeciler ve sol tarafından kuşatılması karşısında kuşatmanın yarılmasında özel bir misyon üstlenen kır gerillası bugün de hedefine ulaşmak için yeni adımlar atıyor. Halk ordusunun müfrezeleri Dersim'de, Toroslar'da, Ege'de, Karadeniz dağlarında büyüyor.**

Yazısı sayfa 12-13'te

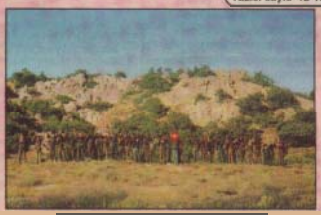

✓ ÖLÜMÜNÜN 8. YILINDA RUHİ SU

- **Öfkesi sesinden büyük** hir **ozan Ruhi Su... Yaşamı ve düşüncesiyle bir onur ve özveriyi temsil** ediyor... **Devrimci sanatçı Ruhi Su, 19 Eylül'de ölümünün** S. **yılında mezarı başında anıldı. Dostları unutmadı onu.**
- Karanlığın sahipleri, Sivas'ta onlarca sanatçıyı yakanlar, anmadan bir gün önce onun mezarını kurşunladılar... 8 kurşun izi vardı mezarında. Ve Ruhi Su mezarı başındaki dostlarıyla birlikte türkülerini söylemeye devam ediyordu.

Yazısı sayfa 23'te

✓ Kamu emekçileri: İCAZETE DEĞİL MÜCADELEMİZE GÜVENMELİYİZ

- Kamu emekçileri tartışıyor; gündemlerinde Bakanlığa sunulacak grev ve sendika yasa taslaklarının birlikte mi, yoksa ayrı ayrı mı sunulacağı tartışması var.
- Sorun, "biçim" ya da "teknik" tartışması değil, memur hareketindeki iki eğilimin tartışmasıdır. Mücadelenin ve taleplerin siyasi iktidarın icazet sınırlarına hapsedilip, hapsedilmeyeceği sorunudur.

Reformizmin "Toplu İş Sözleşmesine" bir örnek; Şişli Belediyesi

Tüm Haber-Sen Ankara Şubesi 2. Olağan Genel Kurulu

Tüm Gıda-Sen Olağan Genel Kurulu'nda devrimci-demokratların listesi kazandı.

Yazısı sayfa 9'da

İktidara göre her şey "hukukun sınırları içinde"

İşkencecilerin, katillerin hukuku

Eskişehir'de sekizinci kattan atılarak katledilmek istenen Atay İngin tutuklandı.

28 Mayıs'ta katlediler Vakkas Dost'un katili polis Nurettin Ozturk, hakkında gıyabi tutuklama kararı olmasına ragmen bir türlü "bulunup" "tutuklanamıyor" Ve katı polis hala "görev başında"

11 **Eylül'de yaralı olarak tutsak edilen Bekir Şimşek hastaneden siyasi şubeye götürüldü.**

Kaysen DGM'de tutsaklara ve avukatlara saldır

Ve **Erdoğan Şakar, Aysel Malkaç, Serhan** Dehmen **hala** "KAYIP"

KAYIP AİLELERİ ANKARA'DA... Once Meclis'e sokulmadılar "Milletin meclisi" halka kapalıydı Adalet Bakanı Seyfi Oktay'ın kayıp ailelerine yanıtı: "Araştıracağım" Altı ay önce de, bir sene önce de yanıtı aynıydı "Kayıpları" bulmak "kaybedilmeleri" engellemek iktidarın değil, devrimci-demokrat kamuoyunun sorumluluğundadır. Kanıksama ve duyarsızlık egemenlerin ışını kolaylaştırıyor İşkencecilerin, katillerin infaz mangalarının hukukuna hayır diyelim

Yazısı sayfa 4-5'te

"Ortadoğu barışı"

Silahlı mücadeleye karşı savaş

- Filistin-İsrail barışı emperyalizmin dünya halklarına dayattığı sahte barış sürecine eklenen yeni bir halkadan başka bir gey değildir. "Ortadoğu barışı" Filistin halkının bağımsızlığını değil, dünya halklarının bağımsızlık mücadelesinin önüne çekilen bir seti temsil ediyor.
- Emperyalizm dağılan Sovyetler Birliği'nde, Yugoslavya'da halkları birbirine kırdırırken, Somali'de Irak'ta halkları katlederken, utanmazca dünya barışının mimarlığına soyunuyor. Bu sözde barış halkların kurtuluşu için, devrim ve sosyalizm için emperyalizme karşı savaşanları tasfiye etmekten ibarettir. Emperyalizm silahlı mücadeleyi savunanlara, tasfiyeyi veya kendi masasında uzlaşmayı dayatıyor. FKÖ önderliğinin barış dediği işte bu dayatmaya teslim olmaktır.
- Filistin halkına dayatılan sahte barış gerçekte tüm dünya halklarına dayatılıyor. Dünya halkları barışı Beyaz Saray'da değil, kendi topraklarında direnerek, savaşarak kazanacaktır.

Yazısı sayfa 14'te